PREŞEDINTELE ROMÂNIEI DE AZI

Ion HALMAGHI

Este un biruitor, care a avut de înfruntat un regim diabolic, al nomenclaturii comuniste, şi a lucrat cu răbdare, fermitate şi lipsă de odihnă în şantierele campaniilor electorale şi ale procesului de lămurire a opiniei publice, pe toate căile care i-au stat la îndemână, în forme legale sau pe care le-a inventat după necesităţile de moment.

El cunoaşte *"uriaşele probleme"* cu care este confruntată ţara, *"45 de ani de comunism şi de stagnare"* (cum a spus în cuvântarea sa adresată Românilor din Paris, în luna Februarie 1997).

Este un biruitor, pentrucă a deschis o eră nouă în istoria poporului român, oferindune acum *"posibilitatea să declanşăm o extraordinară luptă"... "o luptă a noastră cu propriul nostru destin pentru care acum avem puterea să ni-l asumăm"... "pentru a-i da României eterne sensul unei vocaţii istorice majore pe care acum şi-o poate cuceri."* Asta este ceea ce aşteaptă poporul român dela un adevărat conducător politic, care a *"transformat capitalul de simpatie (în scurt timp) în capital de credibilitate"* şi care poate afirma că *"acum suntem în situaţia de a fi o zonă de stabilitate internă şi un pilier de stabilitate regională"* şi ne asigură că *"de data aceasta, pentru prima oară, sacrificiul are un sens"*.

Este o adevărată întremare sufletească, excepţională, pe care numai un biruitor politic, de statură naţională, ca Emil Constantinescu o poate oferi poporului român de azi. Căci are viziune românească, are caracter moral şi dragoste de ţară; nu e un simplu nomenclaturist, de nivelul vulgarităţii lui *"lumpen proletariat"*.

Virtuţile sale îl îndreptăţesc să ducă ţara spre refacere, reconstrucţie şi spre o liberă manifestare a vocaţiei poporului român în strădania lui de a-şi făuri propriul său destin istoric.

După ridicarea naţională din Decembrie 1989, care a fost alterată şi deturnată dela adevărata ei semnificaţie, de către nomenclatură, poziţia noului preşedinte este singura cale legitimă de fiinţare naţională. Căci furii nomenclaturii au zădărnicit 7 ani rânduielile şi viaţa poporului român.

Preşedintele actual a dezlegat cheile biruinţei naţionale şi a adus poporul român la adevărata libertate a existenţei sale. A scos poporul român din iobăgia nomenclaturii lui Iliescu şi cheamă azi pe toţi Românii de bună voire să intre în comunitatea cea adevărată a neamului, comunitatea morală, care singură este autentică şi valabilă în istorie, ca expresie a entităţii etnice.

În realitate, de această comunitate morală a neamului a fost ales şi înscăunat ca preşedinte, şi această comunitate doreşte el s'o consolideze în viitor. Fără valenţele acestei comunităţi morale, nu putea fi ales preşedinte şi nici nu va reuşi în strădaniile sale, fără sprijinul ei.

Caracterul personalităţii acestui preşedinte a fost interceptat de intuiţia comunităţii naţionale şi îngemănarea cugetului său cu cugetul comunităţii a fost iluminată de imponderabilul istoriei, pe care-l numim aici miracolul cerului.

Aşa s'a ajuns la biruinţa de azi.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina 2
A. GRIGOROPOL	pagina 4
Av. George VASU	pagina 4
Dan BITU	pagina 5
F.O.SĂLCEANU	pagina 5
Av.Dr.N.RODEAN	pagina 6
Prod.R. BADIU	pagina 7
Prof.M.S.DERDENA	pagina 7
Prof.A.I. HOSSU	pagina 11
Prof.R.CODRESCU	pagina 14
Prof. N.CIACHIR	pagina 15
Dr.Ionel ZEANA	pagina 17

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 247 - APRILIE 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

ILIESCU ŞI "EPURĂRILE"

Eugen BÂRSAN

Când ţara trece prin grele eforturi de înnoire şi de încredere în viitor, se întâmplă că guvernul Ciorbea este dinamitat sistematic cu aceleaşi lovituri care ne sunt cunoscute din arsenalul luptei de clasă. Crescut şi angrenat toată viaţa lui în această luptă, Ion Iliescu, care este şi opoziţia, se menţine forte în angrenaj, dinamitând politica de înnoire aplicată de Ciorbea.

În fapt, în ceea ce se întâmplă, se confruntă în fond două mentalităţi, două viziuni, două etape ale istoriei moderne a României. Este vorba de etapa neocomunistă şi infrângerea ei electorală şi etapa victoriei anticomuniste numită de lume *"schimbare"*, care a venit să-i ia locul primei. Apoi mai este vorba, în chip fundamental important, şi de faptul că ea (schimbarea) nu poate veni decât din interiorul sistemului care trebue să fie un teren fertil pentru aşa ceva.

Cu capul şi picioarele înfipte în logica măsurilor imperative ale schimbării care trebuesc luate, Ciorbea s'a oprit şi la problema deformărilor de nevindecat ale coloanei morale în care se află funcţionarii superiori din osatura statului, care cu deosebire formează tagma directorilor, tagmă cunoscută ca directocraţia pedeseristă. Şi dându-şi seama că deformările cronice ale coloanei morale a directocraţiei pedeseriste nu pot avea alt leac decât măsura suspendării din funcţii a directorilor, el a recurs la această măsură. Desigur că o măsură completată şi de gândul de a se satisface şi nevoia de o infuzie de oameni noi în structurile statului, de oameni cu coloană morală. Căci fără o funcţionărime de stat cu o coloană de demnitate şi mai cu seamă de incoruptibilitate, schimbarea nu mai este schimbare.

În faţa unei atari măsuri, Iliescu, pentru care coloana morală nu are absolut nici o valoare, se apucă să tune şi să fulgere că se epurează *"competenţele"* profesionale statale, care în viziunea sa ar trebui să rămână şi pe mai departe în funcţiile lor, fără îndoială ca un fel de coloană a cincea pedeseristă în guvernarea Ciorbea, ca să saboteze dinăuntru această guvernare.

Şi dându-şi seama că tunetele şi fulgerele dezlănţuite pe tema *"epurării"* personalului directoral *"competent"* rămân fără efectul scontat, Iliescu şi to-

Continuare în pagina 3

BIRUINŢA ÎNVIERII

Pr. Dr. Petre POPESCU

Câteva decenii s'au scurs, în care sute de mii de nevinovaţi au murit în temniţe, sfâşiaţi sufleteşte şi fizic, torturaţi, umiliţi, în timpul deţinerii apostrofaţi sălbatic de gardienii şi conducătorii închisorilor, iar în afară, într'o libertate supravegheată pas cu pas.

A fost o viaţă de infern. Teribilă pedeapsă dumnezeiască.

Nimeni n'a intuit mărimea dezastrului ce urma să vină când hoardelor barbare li s'au deschis digurile sufleteşti de împotrivire şi au invadat aşezări omeneşti îndestulate cu de toate.

Au pătruns în agoniseala gospodăriilor omeneşti, au făcut ravagii pe unde au trecut, au cenzurat bibliotecile şi ideile ziditoare de cultură şi suflete şi au degradat cu sălbăticia noului sistem, o civilizaţie în care era progres şi în care lumea trăia decent şi cu bună cuviinţă.

Peste aceste pustiiri s'au scurs decenii în vaiete, în doliu, în frică şi în adânci oftaturi.

În aceste vremuri sfintele sărbători cu speranţele lor, în vremuri mai bune şi mai drepte, au trecut, fie în taină, fie în indiferenţă şi fie în ucazuri de neîngăduinţă. Sfintele speranţe şi sfintele aşteptări se uscau şi se sfărâmau în bucăţi. Dumnezeu nu alesese timpul împlinirii paharului acestor nelegiuiri.

De fiecare dată, lacrimile care umezeau sfintele speranţe se uscau.

La vremea aleasă de Dumnezeu însă, Marele Edificiu de carton a căzut şi s'a sfărâmat în ţăndări.

Ce a mai rămas din acest sistem antiuman? Ură, violenţă, obrăznicie, compromisuri, îmbogăţire prin orice mijloace, haos, minciună, disperare şi dezmăţ.

În noaptea de 26 spre 27 Aprilie se va auzi şi se va umple văzduhul cu mesajul divin: *"Veniţi de luaţi lumină! Lumina lui Hristos luminează tuturor"*.

În înterpretare dumnezeiască, mesajul divin înseamnă că se vesteşte Biruinţa luminii asupra întunericului, biruinţa vieţii asupra morţii, biruinţa dragostei, asupra urii şi biruinţa adevărului asupra minciunii şi asupra neîncuviinţatelor compromisuri.

Lumina Învierii va coborî din cer şi se va împărţi credincioşilor creştini şi pe lângă biruinţa ce o va vesti, va ruşina şi va pune în derută conştiinţa ideologiilor care voiau distrugerea existenţei umane normale, pe cei ce au pus în lanţuri gândirea, pe cei ce au sugrumat ideile şi pe cei ce au exterminat pe cei ce au iubit pe Dumnezeu şi valorile eterne.

Se va deschide larg, calea mărturisirilor publice. Din inimi uscate de fărădelegi va izvorî pocăinţa, părerea de rău, dorinţa de îndreptare şi se va cere public iertare pentru dezastrul făcut.

Îngerii din cer vor trâmbiţa şi vor vesti în cor, noua aşezare a lumii pe temelii divine. Aşa se va pregăti intrarea triumfală în al treilea mileniu, care va fi definitiv *creştin*.

În plus, glas din cer se va auzi şi va încuraja lumea: *"Bucuraţi-vă, că Hristos a Înviat! Bucuraţi-vă că viaţa în Hristos este frumoasă, limpede, rodnică, dreaptă şi sfârşeşte în Cetatea lui Dumnezeu"*. Aşa cum anunţa cu mult timp înainte Fericitul Augustin. (Civitas Dei).

Hristos a Înviat!

EDITORIAL

ORIENTAREA NOASTRĂ

-II-

Am identificat în numărul trecut al ziarului nostru câteva puncte de care suntem legaţi în continuarea activităţii noastre, în spiritul în care am conceput iniţial orizontul acestui ziar. Unul din obiectivele noastre a fost ideea de a exprima punctele de vedere, din perspectiva unei idei naţionale şi problemele legate de această idee, pe care să le dezbatem la lumina zilei. În felul acesta ofeream şi participarea altora la discuţii, care uneori erau controversate, creînd un curent de opinie publică, o conştiinţă naţională dinamică şi alertă la marile probleme ale naţiunii române.

Problemele ridicate de situaţia din ţară nu s'au epuizat şi nici nu şi-au găsit o rezolvare definitivă. Mai cu seamă acúm, după schimbările importante care au avut loc în conducerea politică şi cu noua orientare a ţării. Este vorba de o reconstrucţie uriaşă a societăţii şi ţării româneşti, pe toate planurile şi în toate instituţiile fundamentale. Prezenţa noastră este legată de toate acestea, numai din dorinţa de a ajuta cât de cât în acest proces de redresare, cu vederile noastre, cu perspectivele noastre, fără nici cea mai mică idee de a exercita presiuni morale, sau de altă natură, sau de obţinere a unor avantaje ori beneficii. Lupta şi activităţile noastre sunt o permanentă disponibilitate sufletească pentru România şi spiritualitatea ei. Lăsăm altora ambiţiile şi jocul de promovare a intereselor personale. Aceştia au venit târziu în lumea românească. Nu ne interesează; i-am amintit doar în treacăt, pentru o simplă demarcare de graniţe.

Aminteam în numărul trecut despre ciudata idee de occidentalizare, care se fluturá în dezbaterile de azi, în această epocă de tranziţie istorică a vieţii româneşti. Noţiunea de Occident îşi poate avea locul în mai multe categorii de probleme, ce pot fi definite variat şi înţelese în diferite contexte. Acest *"Occident"* este un cuvânt magic şi poate da naştre la confuzii, dacă nu ne înţelegem bine asupra lui. România a făcut parte dintr'un Occident, dela începutul ei, ca parte geo-politică a Europei. Fiind *"ţara de margine"*, la graniţa de Răsărit a Europei, România a fost întotdeauna parte din acest continent. Şi contribuţia României a fost de apărare a acestui continent şi de stabilitate în confruntarea dintre vastele imperii, care îşi disputau întâietatea şi dominaţia în spaţiul carpato-dunărean şi al Mării Negre. Însă formele de viaţă ale Occidentului, propriu-zis au fost întocmite pentru sufletul, mentalitatea şi viziunea popoarelor din acea parte apuseană şi nu se potriveau cu sufletul poporului român, decât parţial, (cum au fost principiile dreptului roman şi spiritul de ordine al poporului roman, venit pe filieră directă în spaţiul românesc). Numai sub raportul geografic se poate vorbi de o integrare totală a României în continentul european. Graniţa de Răsărit a Europei se găseşte dincolo de Nistru şi merge dela Marea Neagră până în regiunea Ţărilor Baltice.

Dacă ne referim însă la grupul altor categorii, cultură şi civilizaţie, economie, psihologie etc., atunci va trebui să luăm în seamă aceşti factori, căci interpătrunderile lor reciproce dau alte profiluri, care sunt deosebite de formula românească. Şi nu au nici o valoare substanţială influenţele care s'ar exercita asupra realităţii noastre naţionale. Orice influenţă are o putere limitată în alte sfere şi categorii de existenţe etnice.

Pentru noi, problema nu se pune dacă este sau nu bine ori necesar să ne occidentalizăm. Noi, spre deosebire de Occident avem un orizont spiritual de concepţie şi manifestare, care are o altă alcătuire şi articulaţie, atât pe temeiul tradiţiei care vine pe calea etnogenezei şi al unor străfunduri subconştiente, care ne impun stilul şi formele de viaţă, atât în cultură, spiritualitate, cât şi în formele de gândire şi creaţie literară, artistică şi chiar de organizare agricolă. Putem urmări modele ale Occidentului în diferite domenii de manifestare şi activitate şi să reţinem anumite aspecte care s'ar potrivi vieţii noastre româneşti, dar nu are nici un rost să le imităm, căci nu se vor potrivi realităţilor noastre naţionale. Nici idealurile noastre şi nici cugetul nostru nu le poate asimila, sau măcar pricepe întregul lor sens. Ne putem apropia de Occident în cadrul civilizaţiei. Şi totuşi şi aici există mari diferenţe ale raporturilor care pot avea loc între om şi natură, care de fapt arată diferenţele între popoare şi neamuri. Între credinţele lor cele mai intime, între tradiţiile lor şi între idealurile lor şi deci, între instituţiile lor care se clădesc pe tot ceea ce este specific, cu note de profundă originalitate. Forme de constituţie, de exemplu, există la toate grupările omeneşti, cu societăţi cât de primitive, dar adoptarea unei Constituţii de către un stat modern nu este o problemă uşoară, căci ea trebue să reflecte realităţile deosebite din acel stat şi din cadrul social al statului respectiv, adică din structura societăţii care se găseşte la baza statului respectiv.

România de azi are nevoie să se reclădească pe cât posibil pe temeiul instituţiilor şi formelor de viaţă care au avut o valabilitate în trecutul bogat al ţării noastre. Nu imitaţie şi occidentalizare, ci revenirea la fondul propriu al caracterului naţional.

George BĂLAŞU

INTEGRAREA ROMÂNIEI ÎN NATO ŞI EUROPA

George BĂLTEANU

România este ţară europeană, latină şi creştină. Poporul român, popor de aproape două mii de ani, este unul din cele mai vechi popoare europene. El s'a născut creştin, el nu a venit din Asia sau alte părţi şi nu a ocupat nici o palmă de pământ dela alţii.

Poziţia geografică la marginea de Sud-Est a Europei i-a creat condiţii dramatice de supravieţuire, condiţii prelungite până în zilele noastre, el trebuind să lupte continuu pentru existenţa sa şi integritatea sa teritorială. România a fost o mare cetate de apărare a Europei contra invaziilor asiatice, apoi turceşti şi ruseşti înspre Vest. Integrarea României în Uniunea Europeană şi NATO constituie un drept pe care România îl pretinde acum, iar acest drept nu i se poate contesta.

Dezvoltarea economico-industrială, demografică, socială şi politică, precum fărâmiţarea Europei într'o mulţime de state mici supuse permanent pericolului unui război local sau de anvergură, şi apoi şi pericolul rusesc, au impus unirea Europei. Unire, care, bineînţeles, a început din Vest spre Est, şi la care contribuţia principală în domeniul apărării o are America, prin crearea NATO-ului. Unirea în NATO şi apoi în Piaţa Comună a însemnat o puternică rezistenţă contra agresiunii ruso-comuniste, agresiune, care, în decursul a 45 de ani, a epuizat resursele materiale, financiare şi morale ale colosului rusesc. Căderea şi destrămarea blocului sovietic (Pactul dela Varşovia şi CAER) şi destrămarea însăşi a URSS, au însemnat o nouă şi istorică schimbare în Europa, deschizând calea unirii întregii Europe prin NATO şi Piaţa Comună, astăzi devenită Uniunea Europeană.

Integrarea noilor state libere şi în curs de reforme din Estul Europei nu se poate face însă peste noapte. Este necesară îndeplinirea unor condiţii prealabile, pentru ca unirea să fie eficientă pentru toţi şi nu o slăbire a organizaţiilor existente deja. Integrarea nu este doar o apropiere a Vestului de Est, ci a ţărilor din Est către Vest, aşa cum au şi procedat Ungaria, Cehia şi Polonia, care pare că formează *"blocul"* prim de acceptare. Slovacia, România, Bulgaria, Albania, care au votat la alegerile de până în 1996 pentru partidele comuniste, neo-comuniste, deghizate, vopsite etc. au pierdut cadenţa, s'au plasat singure în eşalonul doi, eşalon (bloc) care va avea de aşteptat încă o serie de ani până la acceptare. Aceste ţări au pierdut 7 ani!

Plasarea României în Sud-Estul Europei şi zonă de puternică influenţă rusească a înglobat România automat în acest eşalon al doilea, considerat pe nedrept balcanic, înapoiat etc. şi alte calificative, care influenţează negativ pe planul internaţional.

România are, în sfârşit, după 51 de ani, o conducere democratică. Cei şapte ani pierduţi sunt greu de recuperat în şapte luni, pentru a putea schimba atitudinea NATO, în sensul ca pe lângă Ungaria, Cehia şi Polonia să fie şi ea primită. Greu, chiar foarte greu, dar nu imposibil.

Noul guvern al României se bucură de apreciere bună în Occident. Dl. Emil Constantinescu, Preşedintele României, a creat o foarte bună impresie şi a reuşit să spulbere în bună parte neîncrederea Occidentului faţă de România. Pentru Vest în favoarea României vorbeşte poziţia strategică dintre Rusia şi Balcani, şi partial originea latină a poporului român. În plus, Franţa este acum în favoarea primirii României în NATO. Franţa vrea să câştige o anume poziţie în Est, văzând că Germania va avea o mare poziţie prin Ungaria, Cegia şi Polonia. În defavoarea României se găsesc interesele Rusiei, România având poziţia strategică între ea şi Balcani şi în plus gurile Dunării. Moscova însă volens-nolens va trebui să înghită în sec, căci România nu are nevoie de apropierea ei, nici pentru NATO şi nici pentru Uniunea Europeană.

La o restrânsă conferinţă care a avut loc în Martie 1996 la Stuttgart pe tema *"Extinderii NATO spre Est"* unde a fost clar că Ungaria, Cehia şi Polonia vor intra în primul grup în NATO, am ridicat problema: ce va fi dacă România după alegerile din toamnă va avea un guvern democratic, va fi primită şi ea în NATO odată cu celelalte trei ţări amintite? Răspunsul a fost: DA! Doar în cazul în care va exista o puternică opoziţie s'ar putea ca România să fie amânată. Dar pentru ea va exista o primire intermediară între primul şi al doilea eşalon, cel balcanic.

Primirea României acum în NATO şi de asemenea şi în Uniunea Europeană mai este condiţionată şi de situaţia internă, de schimbările democratice, de stabilitatea noii conduceri, şi de atitudinea poporului.

Poporul trebue să se manifeste clar pentru acestea căci ajutorul pentru el de aici va veni.

SE ANUNŢĂ DEBARCAREA LUI VIRGIL MĂGUREANU

Andrei BĂDIN

De aproape un an, număr de număr, am dedicat în paginile *"Cuvântului Românesc"*, numeroase articole despre activitatea în afara legii dusă de Virgil Măgureanu în fruntea Serviciului Român de Informaţii. Am publicat date şi informaţii, unele în premieră absolută, despre acest personaj care a făcut foarte mult rău dezvoltării democraţiei în ţara noastră. De asemenea, am dat publicităţii diferite identităţi sub care a existat Virgil Măgureanu. De asemenea am atras atenţia după alegerile din anul trecut asupra păstrării lui Virgil Măgureanu în fruntea Serviciului de Informaţii, fapt care nu ar duce în nici un caz la consolidarea democraţiei în România.

Surse care au dorit să-şi păstreze anonimatul ne-au comunicat că în curând Virgil Măgureanu nu va mai fi directorul Serviciului Român de Informaţii. Sursele citate ne-au menţionat că Virgil Măgureanu nu va fi demis din fruntea S.R.I., ci îşi va prezenta de bună voie demisia. O variantă care, trebue să recunoaştem, îi dă ultimul cuvânt lui Virgil Măgureanu. Cea mai bună variantă era cea a demiterii, mai ales că există numeroase dovezi privind încălcarea legii de către Virgil Măgureanu. Numele vehiculat pentru ocuparea postului vacant de director al S.R.I este cel al lui Dorin Marian, consilier pe problemele de apărare şi securitate al preşedintelui Emil Constantinescu.

Concomitent cu demisia lui Virgil Măgureanu, schimbări vor mai avea loc şi în alte structuri informative. Cel mai vizat este Serviciul de Informaţii Externe, unde generalul Talpeş îşi va prezenta şi el demisia. Candidatul cu cele mai mari şanse pentru ocuparea postului de director al S.I.E. le are Cătălin Harnagea, şeful staffului prezidenţial. Demn de remarcat este faptul că SIE nu funcţionează, cel puţin deocamdată, potrivit unei legi adoptate de Parlament.

Ce va face Măgureanu?

Aşa cum îl ştim, nu va rămâne departe de lumea politicului. Poate cu ajutorul prietenului său, Ion Cristoiu, al Băncii Columna (condusă de Partidul Socialist al lui Tudor Mohora) va încerca să creeze o nouă stângă, capabilă să încerce să câştige alegerile în anul 2000. Om trăi şi om vedea.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CHIAR DACĂ PREŞEDINTELE NOSTRU NU NE VREA, NOI ÎL VREM!

Mihaela MOISIN

Dl. Preşedinte al României, Emil Constantinescu, a acordat un interviu postului de televiziune *"Vocea Românească"* din New Întrebarea de bază a fost bineînţeles referitoare la ajutorul *"comunităţii române"* din America la rezolvarea celei mai acute probleme pe care România o are în faţă acum: primirea ei în NATO.

Dela bun început, Dl. Emil Constantinescu a făcut un apel la *"comunitatea română"* din America, *"neorganizată ca a altor ţări"* (respectiv Grecia, al cărei preşedinte de comunitate chiar a scris o scrisoare de suport pentru România la Congresul American). Apelul Domniei sale este disperat şi dur, ca fiecare Român din afara ţării ce doreşte să fie prieten al Românilor din România să scrie o scrisoare de suport la Congres, sau *"dacă nu vor face nimic... noi nu îi vom respecta ca atare"*. Adăugând că, această intervenţie va fi necesară chiar cu riscul unor ***sacrificii istorice***.

Problema comunităţilor româneşti din America, cât şi din toate celelalte ţări occidentale este simplă: nu există - ca un organism - pentru simplul motiv că, dintr'odată, după alegerile din Noembrie 1996, ne-am trezit cu toţii băgaţi într'o oală, ca într'un borş rusesc, exilaţi, autoexilaţi, emigranţi şi alţii. Ne-am trezit toţi în *diasporă*. Oare aşa de uşor se pot şterge diferenţele de zeci de ani de zile, în care timp Românii din Occident au fost asociaţi în grupuri distincte? Grupurile principale: cei cu *"escu"* (Ceauşescu, Iliescu), cei împotriva comunismului (exilul) şi cei care au stat întotdeauna *"pe cracă"*.

Pentru prima categorie pro-*escu*, este foarte uşor să să-şi dea mâna şi să se pupe cu toţi ceilalţi, azi, când comunismul a dispărut şi nu au de ales, de fapt; ei şi aşa nu au avut niciodată o conştiinţă românească, ei i-au ajutat pe pe cei doi *"escu"* să obţină clauza naţiunii celei mai favorizate, când anticomuniştii - exilul - se zbăteau să-i forţeze pe comunişti a respecta drepturile omului în România şi apoi să primească clauza. În timp ce primii îi întâmpinau cu flori şi urale pe cei doi comunişti în vizitele lor în Occident, Românii exilaţi protestau pe vânt, pe ploaie sau zăpadă împotriva oricăror relaţii de prietenie arătate de către Occident comuniştilor români. Exilul a protestat în tot acest timp împotriva Pactului Ribbentrop-Molotov, la Washington în faţa Capitoliului, în faţa Naţiunilor Unite, cât şi în faţa tuturor ambasadelor din ţările occidentale; şi de asemenea, prin organizaţiile mari internaţionale, *Anti-Bolshevic League of Nations, (Liga antibolşevică a naţiunilor), Captive Nations (Naţiunile Captive)* sau *International Black Ribbon Day (Ziua de doliu internaţional, 23 August 1939)*. Câte nopţi de veghe, câte proteste şi câte scrisori s'au trimis denunţând vânzarea ţărilor din Estul Europei către fosta URSS!

Cât au mai luptat bieţii Români din exil alături de exilaţii celorlalte ţări din lagărul comunist, ca să-i înveţe pe Americani şi pe Canadieni despre trădarea din 1939, cea dela Yalta, Malta şi cine ştie, poate va trebui să-i învăţăm şi despre cea dela Helsinki din anul acesta. Şi toate acestea pentru ce? Ca să semnăm în final o hârtie, prin care să spunem: e adevărat, am greşit în toţi aceşti zeci de ani, Bucovina şi Herţa sunt ale Ucrainenilor; cu Basarabia, pardon Republica Moldova, putem avea relaţii de bună vecinătate. Şi toate sacrificiile numai pentru a intra în NATO imediat. Toţi suntem pentru intrarea în NATO, dar nu cu această condiţie.

Scrisori? s'au trimis cu sutele de către noi, dar în aceste scrisori ne-am spus şi punctul nostru de vedere.

Cât despre cea de-a treia categorie, cei de *"pe cracă"*, Dl. Constantinescu are dreptate să fie supărat. E uşor să stai *"pe cracă"*, cum bine zicea bietul Dr. Ordeanu, trecut în lumea dreptţilor şi să spui *"hâc"*, când ceilalţi fac treabă. Iar în pauză să croncăni a furtună şi bârfă.

Înţelegem frustrarea Preşedintelui nostru, îi înţelegem dorinţa de bine pentru Români, dar în această problemă, a *"sacrificiilor istorice"*, majoritatea dintre noi rămânem tari pe poziţia noastră de a recupera teritoriile pierdute.

Dacă guvernul României va fi supărat pe poziţia exilului, care este unitară, aceea de a nu face nici o concesie în ce priveşte România Mare, pentru noi cei din exil nu va fi nimic nou. Unii ne-am autoexilat în vremea comunismului, alţii, în plus, am fost expulzaţi chiar în 1990! Suntem obişnuiţi. Vom rămâne nişte idealişti nebuni, care cred în România Mare.

ILIESCU ŞI "EPURĂRILE"

Urmare din pagina 1

varăşii se duc să-l dinamiteze pe Ciorbea pe această temă tocmai la Consiliul Europei. Pur şi simplu rămâi trăznit când auzi că ei roagă pe parlamentarii Consiliului Europei să intervină pentru stoparea *"epurărilor"* politice din România, care în realitate şi corect zis nu sunt nimic altceva decât eliminarea comuniştilor din aparatul de stat. A comuniştilor care au umerii încovoiaţi de greutatea serviciilor lor pentru Ceauşescu şi Iliescu. A directorilor care au fost părtaşi la conducerea ţării în ultimii 57 de ani şi se cunoaşte foarte bine cum ei au fost părtaşi.

În alte cuvinte spus, *"epuraţii"* şi *"competenţii"*, pentru a căror salvare Iliescu a dinamitat şi la Consiliul Europei, sunt profesioniştii care fac parte din tagma clasicului erei comuniste *"cu cât eşti mai prost, cu atât eşti mai bun"*. Şi astfel nu-i de mirare că aceşti *"competenţi"* şi-au ilustrat în ultimii şapte ani competenţa lor prin ţinerea societăţii româneşti cu capul în jos. Iată cum, după Iliescu, profesionismul sau experienţa celor care au scufundat ţara în dezastru se cheamă *"competenţă"*.

Nu poate exista politică de redresare a ţării cu oamenii vechi ai dezastrelor. Pentrucă ei sunt directorii-ciocli ai oricărui program de redresare. Singura competenţă a lor stă în dibăcia de a deturna bogăţiile ţării spre corupţie, în fapt deturnări care trebue să fie şi mijloace de autoîmbogăţire. Într'o asemenea privinţă ei au o maturitate demonică. Coaja *"democraţiei originale"* ilieşciene pe care ei au luat-o, le ascunde miezul în care nu se găseşte nimic bun. Iar a nu avea nimic bun în tine înseamnă a fi un cinic al distrugerii, care face din ţară o ladă de gunoi. Şi o ladă de gunoi cere măsuri radicale care s'o repună pe făgaşul pierdut.

Pentrucă Iliescu nu ştie şi nici nu vrea să audă de schimbări cu bază de morală, el ţipă în gura mare calificând destituirile operate de Ciorbea drept *"epurări"* politice; drept măsuri răzbunătoare, lipsite de umanitate, luate faţă de ştabi vechi din structura statului. Şi ţipând nu numai în ţară ci şi peste hotare, la Consiliul Europei, Iliescu încearcă disperat să-şi protejeze oamenii din funcţiile de stat, pentru ca prin ei să poată perpetua politica pe care el o vrea.

Asistăm deci, năuciţi, la protestele ilieşciene şi ale emanaţilor ceauşişti deveniţi pedeseriştii, privind *"epurările"*. Dacă ar fi vorba ca aşa-zişii *"epuraţi"* să fie înlocuiţi de oameni tot cu o coloană comunistă parşivă, nu s'ar mai protesta. Dar unde-i vorba de înlocuiri cu oameni cu coloană morală, se protestează. Fiindcă Iliescu şi Năstase, care au pierdut puterea, vor să rămână şi pe mai departe la putere prin toată funcţionărimea de stat care este mai mult a lor decât a statului.

România are lipsă de oameni şi de structuri noi. De o societate nouă, liberă de relicvele vechiului regim. Ţara n'a votat pentru Convenţie şi Constantinescu ca să se menţină relicvele. Ea a votat pentru nevoia de oameni noi, de sus şi până jos. Căci cum poţi reaşeza ţara pe baze noi, conduse de oameni vechi? Nu poţi aşeza noua Românie pe gunoiul cadrelor de stat ceauşisto-iliesciene.

Prin oamenii ei noi, România este o naţiune care îşi adună toate forţele şi energiile pentru dobândirea unui sens istoric. Al unui rost pentru ea şi al unui rost al ei în lume.

Eugen BÂRSAN

ILIESCU CERE REMANIEREA GUVERNULUI

Conform promisiunilor electorale că Dl. Iliescu va combate corupţia, fostul preşedinte văzând inflaţia, devalorizarea leului, şomajul etc., a hotărît să vină în ajutorul actualului regim pe care-l socoteşte *"stângaci şi neexperimentat"*.

In acest scop, în prima zi a acestei luni, Dl. Iliescu a sugerat D-lui Constantinescu o remaniere, unde oameni de acţiune şi cu experienţă să înlocuiască pe miniştrii stângaci şi fără experienţă în problemele bancare, industriale, turistice, militare etc.

Prima condiţie a D-lui Iliescu a fost înlocuirea Premierului Ciorbea, *"neexperimentat"* cu actualul preşedinte al Senatului, Dl. Petre Roman, om cu experienţă şi fost premier care a contribuit la succesul revoluţiei. Un om de caracter şi nestrămutat prieten.

Un alt personaj ce nu trebue clintit, de pe scaunul-bombă de director al SRI, este Dl. Virgil Măgureanu. În momentul când Dl. V.M. se ridică de pe scaun explodează bomba şi sar în aer dosarele cu lista informatorilor, kaghebiştilor, se vor divulga: secretul convorbirilor telefonice, conţinutul scrisorilor etc.

În continuare, Dl. Iliescu propune:

MINISTRUL DE INTERNE: Miron Cozma, om providenţial, ce ne-a salvat democraţia. El plănuieşte ca Jandarmii să fie înlocuiţi de mineri, iar la o viitoare stabilire a ordinei în Capitală să fie doi mineri şi un securist, nu un miner şi doi securişti, cum s'a întâmplat la primele mineriade;

MINISTRUL INDUSTRIEI ŞI COMERŢULUI: Aurel Băcilă dela *"Import-Export"* om cu relaţii în rândurile mafiote, el însuşi fiind numit *"Il capo de tutti capi"*, ca şef suprem al întreprinderii a făcut *"economii personale"* de $50 milioane. D. Băcilă garantează că nici o altă organizaţie mafiotă nu va pune piciorul în ţară;

MINISTRUL DE FINANŢE: Sever Mureşan, ce ne asigura că imediat ce va fi ministru îşi va plăti toate datoriile ce se ridică la 334 miliarde lei; ca subsecretar la acelaşi minister îl propune pe Gabriel Bivolaru, deputat PDSR, om frugal, ce şi-a agonisit 70 miliarde din leafa de conducător la BRD.

DIRECTORUL BĂNCII NAŢIONALE: Mircea Horia Hossu, fostul preşedinte al Băncii Dacia Felix. Un bancher filantrop, ce aprobă împrumuturi în baza garanţiei unei fotografii a solicitantului la braţ cu preşedintele Iliescu;

MINISTRUL LUCRĂRILOR PUBLICE: CARITAS-Stoica, ce intenţionează să-l aşeze pe Dl. Gheorghe Funar călare pe statuia lui Matei Corvin din Cluj;

MINISTRUL ARMATEI: generalul Viorel Cheptine, un tânăr pensionat, fost comandant al Corpului de Armată Iaşi. A renunţat la ţigările Carpaţi şi şi-a clădit o vilă ca un palat;

MINISTRUL TURISMULUI: Emil Dima, fostul *"Preşedinte al Fondului Proprietăţii de Stat"*, care actualmente voiajează cu fondul *"incognito"* prin Canada;

ATAŞAT SPECIAL PE LÂNGĂ PATRIARHIE: Preotul, deputat PDSR, Simion Tatu, cel ce denunţase complotul contra I.P.F. Teoctist (*"Act de Constituire B.O.R."*, n.n.).

Fostul preşedinte a ţinut să adauge o rugăminte personală:

Cum mulţi din cei pe care i-am propus în noul cabinet sunt arestaţi sau anchetaţi, acte pe care le consider simple *"răzbunări politice"*, v'aş ruga, în numele luptei comune de a nu mai exista printre noi oameni acuzaţi de jafuri şi crime, ca să-mi urmaţi exemplul:

Eu am graţiat pe comunişti, iar Dumneavoastră să-i graţiaţi pe PDSR-işti.

Stroe MOLDOVANU

Hristos a Înviat!

La răscruce istorică

Adrian GRIGOROPOL

În istorie, în general, statele-naţiuni se nasc din destrămarea imperiilor. Mai recent, avem cazurile Imperiului Otoman, cel Habsburgic după Primul Război Mondial, al celui Britanic şi celui Francez după cel de-al Doilea Război Mondial. Şi acum, la finele secolului XX, cele 15 state rezultate din dezagregarea Uniunii Sovietice. Acest supra cutremur nu s'a datorat unui război sau unei răscoale, ci unei *"implozii"*. Voltaire, contemporan cu Petru cel Mare şi cu Ecaterina a II-a a scris, referindu-se la Rusia, că era mai vastă decât restul Europei, decât Imperiul Roman şi cuceririle lui Alexandru cel Mare în Orientul Apropiat. Dar consideră acest lucru precar şi chiar reversibil şi ipotetic, să nu fie de mirare ca peste noapte să colapseze în haos, de unde a şi venit.

Uniunea Sovietică s'a ferit cu fermitate să nu fie considerată un Imperiu, ci o confederaţie, de unde şi numele de *"Uniune"*, deşi a incorporat Imperiul Ţarist şi, cu forţa, imense teritorii şi populaţii, însă cu o populaţie radicalizată după ideologia comunistă. A prezentat două faţade, una imperialistă şi alta inventiv comunistă. O cauză a *"imploziei"* ar fi stat în însăşi ireconcilierea acestor două faţade. S'au considerat multe alte cauze, printre care şi pierderea Războiului Rece.

Celor 15 state ce au rezultat, dintre care cele mai proeminente sunt Federaţia Rusă, Ucraina şi Kazahstanul, le lipseşte *"mitul eroic"*, de a fi rezultatul unei lupte de desprindere, eroi, sacrificii, care caracterizează naşterea unor state-naţiuni.

Noi ne vom preocupa rezumativ de vecina noastră Ucraina, a cărei istorie este una dintre cele mai dramatice, pentrucă timp de mai multe secole a fost total sau parţial subjugată nu numai de Lituania, Polonia, Rusia, Hatmania Cazacă, până şi de Turcia, teatru de războaie sângeroase, distrugeri, măcelăriri de inocenţi. Numeroase răscoale plătite cu mult sânge. Independenţa i-a fost cu totul efemeră, mai mult şerbie. La începutul Revoluţiei Bolşevice şi Lenin i-a dat o iluzie de vreo doi ani. Stalin i-a alipit, în expansiunea sa, teritorii răpite dela România şi Polonia, iar Hrusciov numai pe raţiunea că era Ucrainean, le-a adăugat şi Crimeea, cu importanta bază navală dela Sevastopol. Dar pentru a o fixa spre a nu se desprinde, a agăţat-o de republicile vecine cu fel de fel de cârlige.

Ca dată istorică, Ucraina a fost prima dată înghiţită de Rusia, prin Tratatul dela Peryaslav din 1654, sub o formă de egalitate, dar acesta a dispărut şi ulterior a fost înlocuit cu altele falsificate, prin care a fost subjugată. În felul acesta a luat fiinţă Imperiul Ţarist. Sub Stalin a costat-o câteva milioane de vieţi omeneşti. Spre a avea mai multe voturi, încălcând statutul ONU, Stalin a strecurat-o în organizaţie ca stat suveran. Actualmente, este recunoscută de peste 100 de ţări, dar nu este un stat-naţiune, ci un mozaic de teritorii şi populaţii creat de puterea sovietică. Identitatea sa etnică nu este definitorie. Este obligată să-şi edifice un stat-naţiune spre deosebire de fostele satelite din *"lagărul socialist"*, care erau dinainte state-naţiuni, bine definite în această privinţă.

Dela accidentul dela Cernobyl, progresiv, mentalitatea a început să se schimbe, ajungând ca în 1990 să intre în Parlament 100 de foşti deţinuţi politici şi nemembri de partid, iar în alegerile locale succesul opoziţiei a fost mult mai mare. Astfel, s'a remarcat un transfer semnificativ de mentalitate dela comunism la naţional democraţie. Parlamentul, când Gorbaciov a programat pentru 20 August 1991 un Tratat al Uniunii Sovietice, a votat să nu-l semneze. A sabotat şi referendumul propus tot de Gorbaciov, punând condiţia să includă şi suveranitatea Ucrainei. Toate acestea echivalau, înainte de dezmembrarea Uniunii Sovietice, cu o retragere din aceasta. Şi cu ocazia *"puci"*-ului dela Moscova din August 1991, a existat o diferenţă clară, deoarece la Kiev nu se putea arbora steagul cu culorile Rusiei, aşa cum a făcut Boris Elţîn. Poziţia a fost să se aştepte, să se vadă ce se întâmplă. Ce s'a întâmplat, se ştie. *"Puci"*-ul a eşuat.

La 24 August 1991, Parlamentul ucrainean (RADA), cu majoritate copleşitoare, a votat o declaraţie de independenţă, deferind electoratului ca la 1 Decembrie să aprobe când să aleagă şi un preşedinte. Evident, declaraţia s'a aprobat şi Leonid Kravciuc a fost primul preşedinte în era comunistă ales în mod liber.

Preşedintele a hotărît ca Ucraina să aibă imediat o armată proprie, care a şi fost formată şi cu ajutorul cadrelor Armatei Roşii.

Edificarea statului-naţiune este o problemă complexă, dovadă că şi Preşedintele Kravciuc, adresându-se cetăţenilor, folosea expresia *"popor al Ucrainei"*. În structurile sale nu se putea spune nici cel puţin că ar fi o *"protodemocraţie"*.

Era de întrevăzut că, la proporţiile de mamut ale Federaţiei Ruse, vor rezulta discordii cu noile state născute, dar nu s'au petrecut pe scară majoră, însă nici nu sunt de ignorat. Declaraţiile Moscovei că-i va proteja pe Ruşi oriunde s'ar afla, nu putea şi nu pot inspira linişte. Sunt probleme majore economice, teritoriale, monetare. Ucraina a fost eliminată din zona rublei şi forţată să-şi aranjeze o monedă proprie.

Pe agenda Federaţia Rusă-Ucraina, plină de posibile confruntări, cap de afiş îl constituie cele circa 1.000 arme nucleare de pe teritoriul Ucrainei şi de fapt este ceva de ordinul securităţii mondiale.

În rândurile de faţă, ne vom ocupa numai de modul de creare a unei identităţi internaţionale a Ucrainei, distincte. Începem prin a nota că între 1980 şi 1990, Vestul a arătat o deosebită simpatie pentru independenţa Ţărilor Baltice, dar Ucraina a fost privită cu indiferenţă, în primul rând pentrucă avea un statut de membră a ONU-lui, iar Preşedintele Bush a avertizat să nu urmărească *"un naţionalism sinucigaş"*. Este greu a i se nega o identitate proprie. Membru ONU, o armată de 400.000 de militari, flotă importantă militară şi Baza Navală dela Sevastopol, pe care o împarte cu Federaţia Rusă. Toate acestea au dus la recunoaşterea sa de către peste 100 de ţări. Partea vestică este puternic implicată spre o politică pro-vestică şi ar fi dispusă să renunţe la arsenalul atomic pentru importante împrumuturi şi investiţii. Partea estică este mai conservatoare şi pentru relaţii, firească, pro-estice. Este de decis o singură limbă oficială ori bilingvă ucraineano-rusă. Poziţia în relaţiile internaţionale este slăbită pentrucă guvernul a respins în 1992 şi 1993 privatizarea pe scară largă şi inflaţia a dus la instabilitate economică. Nerenunţarea la economia verticală are o explicaţie în sloganul *"Ucraina nu produce nimic"*, respectiv, în timpul fostei uniuni, a fost planificată numai să asambleze şi nu deţine tehnologie pentru producţie integrală, iar ca energie este adânc tributară.

În privinţa *"securităţii"*, are inamici? Potenţiali, da, pentrucă deţine teritorii şi populaţii româneşti şi poloneze, dar nici una nici alta nu gândeşte s'o agreseze. Cu totul alta este situaţia cu inamicul nr.1 - Federaţia Rusă. Aceasta, prin tendinţe naţionaliste şi gigantism, se gândeşte la refacere ca supra putere. După experienţa cu Cecenia, este de crezut că va fi mai reţinută şi va opta pentru un război economic.

Am expus cele de mai sus, pentru a avea o imagine a vecinei noastre Ucraina, o problemă crucială referitoare la încheierea unui Tratat de Prietenie, care constituie o condiţie prealabilă pentru admiterea ţării noastre în NATO. Şi anume, acesta ar trebui realizat până în luna Iulie, când ar urma să se decidă ţările ce se vor încadra în prima tranşă.

Problema este mai mult decât dificilă, deoarece Ucraina, succesoare a Uniunii Sovietice, are pe această cale teritoriile româneşti Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, care ne-au fost răpite prin agresiune în 1940, împreună cu populaţiile respective şi deci agresoarea nu le-a deţinut cu un titlu legal şi, dobândite acum de Ucraina, sunt tot fără titlu. Încă din Dreptul Roman, *quod ad initium nullum este, nullum producit efectum*.

Pentru încheierea acestui Tratat, Ucraina nu acceptă nici să se prevadă în Tratat că Pactul (criminal) Ribbentrop-Molotov şi cel adiţional secret din 1939 sunt nule. Vrea ca situaţia să fie considerată ca un status quo. Ea trebue să înţeleagă că limitele sale nu sunt acelea create delictuos de Uniunea Sovietică în pactizare cu Germania Nazistă, că o situaţie *"de facto"* nu este totuna cu aceea *"de jure"*. Pactul de neagresiune şi cel secret adiţional din 1939 dintre Uniunea Sovietică şi Germania Nazistă sunt ***nule*** sub toate aspectele pentrucă au fost sfărâmate prin însuşi faptul că la 22 Iunie 1941 Germania a atacat Uniunea Sovietică şi a dus împotriva acesteia un război nimicitor de patru ani. Cel mai simplu raţionament nu poate duce decât la concluzia că ceea ce s'a înţeles pe faţă şi în secret la 23 August 1939, s'a sfărâmat la 22 Iunie 1941 total şi definitiv.

Inserându-se în Tratat respectiva înţelegere tălhărească, România, ca semnatară a Acordului dela Helsinki din 1974, nu înţelege să deschidă cu Ucraina un contencios decât în termenii Acordului, că orice modificări de frontieră nu pot avea loc decât pe cale paşnică. România nu solicită o modificare, dar nici nu poate renunţa la un drept sacru. Ori Ucraina, prin refuzul său, vrea să valideze ceea ce este ***nul***, total ***nul***. În schimb, ar fi propus ideea asemănătoare cu fosta *"Mică Înţelegere"*, anume un parteneriat strategic, Ucraina, Polonia, România, urmat ulterior de un Tratat de colaborare trilaterală. Cu *"Mica Înţelegere"*, se ştie ce s'a întâmplat în 1938.

Oricum, România se găseşte la o răscruce istorică. Un guvern şi un parlament care ar ceda intransigenţei Ucrainei şi-ar lua o răspundere impardonabilă. Cu privire la admiterea ţării noastre în NATO, lucrurile nu sunt limpezi. Declaraţiile remise de Franţa nu sunt o garanţie, iar ţări ca cele nordice, Anglia şi Statele Unite n'au dat nici o garanţie şi nici nu s'au pronunţat ferm în favoare. Nu suntem la Dictatul dela Viena, nici Hannibal nu se află *ante portas*. O întâlnire la nivel înalt între Statele Unite şi Rusia n'a avut încă loc cu subiect securitatea globală.

Romanii spuneau: *Festina lente*. O politică înţeleaptă este de *aşteptare*. România: *grăbeşte-te încet...*

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA

EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE

TORONTO - BUCUREŞTI $769 CAD
BUCUREŞTI - TORONTO $699 US
BUDAPESTA - TORONTO $799 CAD
TORONTO - FRANKFURT $589 CAD
TORONTO - LONDON $415 CAD
TORONTO - NEW YORK $109 CAD
TORONTO - LOS ANGELES $399 CAD

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
peste 25lb $3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

O PROBLEMĂ NAŢIONALĂ DE MARE ACTUALITATE

George VASU

Actualul Guvern are o mare sarcină, pe lângă administraţia curentă a Statului şi îmbunătăţirea traiului poporului român şi să refacă tot ceea ce a distrus comunismul în 45 ani de domnie.

Acceptând principiul constituţional *"că nimeni nu este mai presus de lege"* (art. 16 al.2), azi mă refer la Decretul 358/1948 prin care s'a desfiinţat Biserica Greco-Catolică din România de către guvernul comunist, după exemplul lui Stalin, care a desfiinţat Biserica Greco-Catolică din Ucraina în anul 1947. România a urmat exemplul la 1 Decembrie, 1948 când prin Decretul nr.358/1948 a desfiinţat Biserica Greco-Catolică din România, care data din anul 1700.

Sarcina actualului Guvern rezultă din Constituţia României, care prevede că România este un stat suveran, naţional, independent, unitar şi indivizibil (art.1 al.1 din Constituţie). Tot în Constituţie în art.11 se prevede că Statul Român se obligă să îndeplinească întocmai şi cu bună-credinţă obligaţiile care revin din tratatele la care este parte, fiindcă tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.

Să vedem dacă lucrurile stau aşa după cum spun textele suscitate din Constituţie.

1. Să vedem ce spune Tratatul de pace dela Paris din 1947 (pub. M.Of. din 30 Aug. 1947) care în art.3 al.1 spune *"România va lua toate măsurile necesare pentru a asigura tuturor persoanelor de sub jurisdicţie fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie, folosinţa drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, inclusiv libertatea de exprimare a cuvântului, libertatea cultului, libertatea de opinie politică şi întrunire publică"*.

În al.2 al art.3 din Tratatul de Pace, se prevede că România se obligă de asemenea ca legile în vigoare în România *să nu stabilească* sau să implice în conţinutul lor, aplicarea lor, vreo discriminare între persoanele de cetăţenie română pe temeiul sexului, limbii sau al *religiei*.

Abia s'a uscat cerneala de pe semnăturile acestui Tratat internaţional şi România comunistă prin Decretul 177/1948 a încercat

Continuare în pag.5

REVENIREA REGELUI ÎN ŢARĂ

Mihai GHEORGHIU

În ziua de Vineri 28 Februarie 1997, Regele Mihai, însoţit de Regina Ana au revenit în România într'o vizită particulară de şase zile, sosind pe calea aerului, la bordul unei curse Air France, dela Paris, în jurul orei 13,45.

Acest lucru era normal şi de altfel preconizat, prin însăşi multitudinea de transformări pozitive şi mai ales democratice din ultimul timp din Patrie, mă refer în primul rând la răsturnarea ultimului reprezentant melancolic al unui regim impersonal impus României absolut artificial şi înlocuirea acestuia prin voţ paşnic şi liber exprimat, cu un preşedinte şi implicit cu un adevărat sistem democratic.

Primit cu multă căldură şi entuziasm de un grup de persoane însemnat, în jurul de câteva sute, regele a încercat cu multă greutate să-şi ascundă emoţia, reţinându-şi cu greu lacrimile.

Întreaga ceremonie de primire a fost transmisă în direct de posturile de televiziune româneşti, tratând acest eveniment, la adevărata sa importanţă.

Cu această ocazie, autorităţile actuale dela Bucureşti, reprezentate de membri ai Guvernului Ciorbea şi parlamentari, au înmânat un paşaport absolut nou Regelui Mihai, reparând oarecum o incalificabilă eroare a unui regim abservit şi iraţional, eroare prelungită dureros pe o perioadă de cincizeci de ani.

La sosirea imediată pe aeroportul Otopeni, Regele însoţit de altfel şi de secretarul Casei Regale, Domnul Gheorghe Antoniade, nu a dat nici o declaraţie.

Reprezentanţi ai Ligii Studenţilor au scandat diverse lozinci promonarhiste şi de altfel au afişat o pancartă pe care era scris *"Nu-l trădaţi pe Rege"*.

Printre persoanele care l-au întâmpinat la scara avionului s'au numărat Principesa Margareta împreună cu soţul ei Radu Duda şi Primarul general interimar la Capitalei, Viorel Lis.

Tot cu această ocazie, regelui i-a fost înmânată o frumoasă plachetă şi cheia oraşului Bucureşti.

Multitudinea ziariştilor, imensitatea vie şi explosivă a buchetelor de flori, abundenţa cupelor de şampanie, precum şi fericirea generală, au confirmat din plin de altfel, importanţa evenimentului şi indirect simţămintele poporului.

Forţele de ordine şi de protecţie, au fost asigurate conform cererii Casei Regale, de către Serviciul de Protecţie şi Pază.

În drum spre Palatul Elisabata, unde Regele şi Regina au fost aşteptaţi de o mulţime de bucureşteni, Regele a oprit de câteva ori răspunzând prin semne de afecţiune, grupurilor de oameni care l-au întâmpinat.

La Palatul Elisabeta, au fost întâmpinaţi de câteva sute de bucureşteni care nu şi-au ascuns respectul şi dragostea faţă de Rege şi implicit de Monarhie, strigând liber şi nu impus, lozinci calde promonarhiste printre care *"Majestate te iubim"*, la care Regele, teribil de emoţionat a răspuns *"Şi eu vă iubesc, pe toţi!"*

Programul vizitei regale în România, a inclus ca puncte principale, un popas la Curtea de Argeş, depuneri de coroane la Mormântul Soldatului necunoscut, vizite cu maşina în Bucureşti şi împrejurimile acestuia, precum şi primiri în audienţă la sediul Palatului Elisabeta, a unor persoane, în limita timpului.

A fost invitat şi primit ca oaspete de onoare de către forţele democratice precum şi de către Domnul Preşedinte Emil Constantinescu, care i-a prezentat Regelui întreg cabinetul guvernamental.

În discuţiile cu Preşedintele, au fost abordate puncte vizând un eventual rol al Regelui în propulsarea României pe frontispiciul european, precum şi promovarea acesteia în multdiscutatul pact NATO, la care ţara noastră doreşte să adere în primul val.

Tot cu această ocazie, Regele Mihai, şi-a exprimat dorinţa de a reveni definitiv în Patrie şi a asigurat de sprijinul total şi nemijlocit în îndeplinirea deziderateler României şi implicit ale poporului român.

Deşi această vizită a fost considerată ca fiind particulară, ea a căpătat prin complexul de împrejurări, un caracter mai mult decât oficial.

Mediile de presă şi de altfel majoritatea partidelor din ţară, au privit pozitiv acest act istoric şi au considerat vizita şi revenirea Regelui Mihai în ţara sa natală, ca un act firesc şi chiar un prilej de bucurie, menit să repare, ba mai mult, să ajute direct la îndeplinirea obiectivelor politice româneşti.

Şi după câte se pare acest act, nu se limitează numai aici: Dacă *"Reuter"* a înţeles bine ceea ce a promis Regele, aş remarca situaţia constituţională a momentului. Ne aflăm înainte de elaborarea Constituţiei actuale. Se hotărîse de forţele politice ale vremii, desfiinţarea tuturor structurilor de putere ale comunismului, prin urmare şi a Constituţiei care le consfinţea. Ce-a rămas? Ultima Constituţie din timpul Regatului României!

Excepţie acestei bucurii generale, a făcut bine-înţeles partidul expreşedintelui comunist Ion Iliescu, care de altfel a şi dat declaraţii în sensul respectiv, considerând acest act ca fiind iresponsabil şi dăunător României.

Iată că totuşi observăm că din fericire, dreptatea şi echitatea îşi spun parcă încredibil cuvântul, noi fiind oarecum pesimişti din acest punct de vedere, ţinând seama de pierderea tuturor speranţelor în faţa intoleranţei şi imprevizibilului sfârşit de dictatură totalitară extinsă artificial pe o perioadă de cincizeci de ani.

Revenirea în Patrie a Regelui Mihai corespunde într'un fel direct cu întărirea şi unificarea forţelor democratice de acasă, dovedind că într'adevăr în cele din urmă *"puterea binelui şi adevărului"* lucrează şi învinge tenebrele diabolice ale răului.

ROMÂNIA PE CALEA REGALĂ

Dan BITU

După 50 de ani de exil, Regele Mihai s'a putut întoarce acasă în calitate de cetăţean român. Pentru numai şase zile, Regele Mihai însoţit de Regina Ana şi Principesa Margareta s'au aflat la Bucureşti şi Curtea de Argeş. Acest lucru a fost posibil datorită poziţiei noilor autorităţi care s'au comportat normal faţă de fostul Suveran.

Reîntoarcerea Regelui nu a dus nici măcar la un singur incident. Pe parcursul celor şase zile, nimeni nu a protestat faţă de prezenţa în Ţară a Regelui, aşa cum anunţau cu surle şi trâmbiţe Ion Iliescu şi acoliţii săi. Peste tot unde s'au aflat, membrii Familiei Regale au fost întâmpinaţi cu bucurie, iar presa românească a acordat o atenţie sporită reîntoarcerii acasă a Regelui. Televiziunea publică a transmis în direct sosirea Regelui Mihai şi apoi evenimentul public al prezenţei Sale în Piaţa Universităţii, unde a depus o coroană de flori la troiţa dedicată memoriei celor care în Decembrie 1989 s'au jertfit pentru alungarea dela Putere a regimului comunist. De asemenea, Regele Mihai s'a întâlnit cu Premierul Victor Ciorbea şi cu Preşedintele Emil Constantinescu, acordând audienţe unor importante personalităţi ale vieţii publice româneşti.

Cel mai important lucru al reîntoarcerii acasă a Regelui Mihai a fost primirea făcută de Patriarhul Teoctist al Bisericii Ortodoxe Române. În două zile consecutive, Sâmbătă şi Duminică, Regele Mihai a fost invitat la Patriarhie de Patriarhul Teoctist. Pentru prima dată în cadrul unei întâlniri particulare, iar pentru a doua zi la Slujba Religioasă ţinută de Patriarhul Teoctist cu prilejul Înfricoşatei Judecăţi. Şeful Bisericii Ortodoxe Române l-a primit pe Regele Mihai cu toate onorurile cuvenite, ca *"uns"* al Bisericii Ortodoxe. În predica pe care a ţinut-o cu acest prilej, Patriarhul Teoctist i s'a adresat Regelui Mihai cu *"Sire"* şi *"Majestate"*.

Ceea ce a făcut Biserica Ortodoxă în frunte cu Patriarhul reprezintă un act de curaj al Bisericii noastre străbune, supusă timp de decenii opresiunii comuniste. De asemenea, acest gest are o altă semnificaţie aparte: este vorba de integrarea Regelui după 50 de ani în marea familie a bisericii noastre strămoşeşti cu toate drepturile ce revin de aici.

Un alt fapt semnificativ îl constituie demersurile pe care Regele Mihai a promis să le facă pentru integrarea României în structurile euro atlantice. Regele Mihai are relaţii apropiate cu familiile regale europene, dar şi cu familia regală hasemită, precum şi cu alţi lideri politici.

În privinţa formei de guvernământ, Regele Mihai nu a făcut nici o precizare. În Mesajul dat publicităţii la Versoix, înainte de revenirea în Ţară, Regele Mihai a declarat că rămâne credincios jurământului făcut ca Rege, dar că nu va ridica probleme de ordin constituţional. În altă ordine de idei, Dl. Gheorghe Antoniade, şeful Casei Regale a declarat că Regele Mihai se va stabili în România, probabil până la sfârşitul acestui an.

UN SEMN PRIMORDIAL -ANUL ADEVĂRULUI-

Florin OPREA-SĂLCEANU

Dacă naţiunea română a dorit schimbarea, ea este datoare să accepte schimbarea. Şi atunci trebue să suporte cu stoicism şocul - şocul viitorului. Este o condiţie universală şi valabilă totodată pentru a suporta lovitura acestui şoc, pentrucă el este o necesitate întru a produce o vigoare cu bătaie lungă, atât din punct de vedere economic cât şi financiar.

Fosta camarilă pedesesistă, în măreţia sa hazardată, a visat că va putea să mai stea încă patru ani la conducerea naţiunii, încă patru ani care i-ar fi fost suficienţi să creeze o reţea de bogătaşi latifundiari. Aceştia având toată puterea economică şi financiară în mână reuşeau să distrugă destinul naţiunii prin pauperizarea ei. Cum însă acest *"gând"* a fost răsturnat, foştii stăpâni au lăsat un cancer greu de vindecat: prăbuşirea economică şi financiară. Totuşi a lăsat ceva în urmă: peste 75.000 de miliardari. Aceştia nu suportă şocul viitorului şi ar trebui să-l suporte alături de milioanele de Români. Rămâne de văzut dacă actuala putere va da semnalul verde pentru a-i *"dezmoşteni"* pe aceşti îmbogăţiţi peste noapte, pentru a fi sacrificaţi în numele noului drum de care are nevoie România.

Atâta vreme cât aceşti îmbogăţiţi peste noapte deţin puterea financiară şi care mai au relaţii în secret cu foştii pedesesişti şi caută să nu le scape din mână pârghia financiar-economică a României, este posibil ca şocul viitorului să nu dea rezultate. Actuala putere trebue să fie conştientă că fiecare mişcare a sa va fi sortită eşecului din cauza acestor corupţi.

Este curios faptul că îl mai păstrează pe Virgil Măgureanu în fruntea SRI, este curios că închide ochii la mişcarea periculoasă a mafiei ţigăneşti, că mai există înţelegere pentru economia subterană, că actele de banditism financiar-economic sunt lăsate în afara legii. De aceea noua putere trebue să fie vigilentă, trebue să restructureze Poliţia şi Justiţia de lichele. Actul justiţiar nu se face cu blândeţe, nu prin a lăsa să curgă timpul în favoarea lor. Naţiunea română se aşteaptă la intrarea în forţă a Justiţiei, ca Adevărul să nu mai fie pângărit de aceiaşi şacali, care timp de şapte ani nu au făcut altceva decât să cumuleze prin jaf mafiot valorile economico-financiare ale României.

Dar slaba manevră a noii puteri continuă să facă în voie caracatiţei mafiote. Justiţia se învârte în jurul a câtorva cazuri de miliardari corupţi, când de fapt sunt atâţia. Naţiunea română îşi doreşte şocul viitorului, dar nu numai ea să suporte această situaţie. Aici se naşte întrebarea: de ce miliardarii excroci nu sunt aduşi în faţa judecăţii? De ce sunt judecaţi numai câţiva mărunţi excroci ? De ce se permite activitatea unor parlamentari compromişi atât din punctul de vedere al moralei familiale cât şi cel al activităţii politice ? Cazuri sunt destule.

Şi pentru edificare, spunem numai unul: în cadrul PNŢCD activează unul din cei mai mari farisei politici: deputatul de Prahova Mircea Munteanu, ajuns acum responsabil *"vicepreşedinte"* al Comisiei parlamentare pentru Drepturile Omului la Consiliul Europei (?!)

Cum a acceptat conducerea PNŢCD, în frunte cu Dl. Diaconescu, ca acest *"aliens"* politic, acest fariseu, acest *ianus bifrons* să se ocupe tocmai de Drepturile Omului? Oare nu se ştie că a bătut o pereche de tineri căsătoriţi, ajutat de soţia Diana Mircea, cea care trage toate sforile în Organizaţia PNŢCD Prahova, încât tânăra căsătorită fiind însărcinată a fost pusă în faţa unui pericol: să îşi piardă copilul şi a trebuit să facă apel la asistenţa medicală? Oare nu se ştie că două organizaţii de partid judeţene şi-au dat demisia în bloc, contestându-i calităţile morale şi politice ale acestui fariseu ? Oare nu se ştie că are trei case acaparate şi trecute pe numele odraslelor? Că fiul său cel mic are trei dosare penale: două pentru jaf şi violenţă, iar altul pentrucă a bătut o ziaristă? Aşadar, iată cine reprezintă Drepturile Omului la Consiliul Europei. Este de iertat? Nu. Atunci, cum să mai creadă naţiunea română în şocul viitorului ca fiind o împlinire spre bine, când noua putere îşi păstrează uscăturile pe rol de *"specialişti"* şi *"politicieni"* de încredere? Pe lângă astfel de cazuri, ca cel menţionat, cum va putea guvernul să aducă la ordine, pe aceeaşi linie cu naţiunea română pe cei peste 75.000 de miliardari, dar şi pe milionarii care au făcut avere prin evaziune fiscală, manevre economice, muncă la negru etc.?

De aceea noua putere, singura democratică, după cincizeci de ani de comunism, în măsură să dea sens şi temei obiectiv şi universal DEMOCRAŢIEI, trebue să pună în toată lumina ADEVĂRUL, să dea valoare primordială naţiunii române, să dea sens Adevărului, deci anul 1997 să fie ANUL ADEVĂRULUI.

O PROBLEMĂ NAŢIONALA DE MARE ACTUALITATE

Urmare din pag. 4

să *"dirijeze"* pe creştinii greco-catolici spre ortodoxism, cum a făcut Stalin în Ucraina cu Greco-catolicii de acolo, spunându-şi că *"dacă reuşeşte să împartă credincioşii slăbeşte credinţa"*.

O primă încălcare a Tratatului de pace care interzicea legiuiri ***de discriminare pe linie de religie.***

Prin Decretul 358/1948 cultul greco-catolic din România, care formează o biserică strămoşească (1700) este pur şi simplu desfiinţat, iar prin art.2 din Decretul 358/1948 toate bunurile, inclusiv cele mobile şi imobile trec în proprietatea Statului român. Prin anularea Decretului 358/1948 Satul Român trebue să facă *"restitutio in integrum"*, adică să restituie toate bunurile mobile şi imobile ce au fost *"confiscate"* în anul 1948. Aceasta cu atât mai mult, cu cât Decretul 358/1948 s'a aplicat contrar Tratatului de Pace din 1947.

2. Consider că acest Guvern ales de poporul român în Noembrie 1996 este în măsură să înlăture toate defectele Decretului 358/1948, ***restituind toate bisericile şi bunurile confiscate la 1 Decembrie 1948***, fără să se mai recurgă la justiţie pentru încălcarea Tratatului de Pace din 1947. De altfel ***nota comunistă este preferată şi prin Decretul 9 pct. 20 din 31 Decembrie 1989*** prin care s'a abrogat Decretul 358/1948, care a confiscat toate bunurile Bisericii Greco-Catolice, fiindcă nu s'a dispus *"restitutio in integrum"*, ***cum era normal din moment ce s'a anulat actul*** (decretul de desfiinţare a Bisericii Greco-Catolice).

3. Fostul Rege Mihai nu a făcut acţiune în baza Legii nr.29/1990 (contencios administrativ, prin care statul poate fi chemat în judecată pentru actele sale nelegale etc.)

Înţelepciunea Guvernului care este condus de Victor Ciorbea, un distins jurist şi fost lider sindical, a ştiut cum este legal să se procedeze, ca să intre în legalitate, fiind vorba de un cetăţean născut în România, fostul rege este ROMÂN prin naştere, după toate legiuirile lumii. Numai fostul Guvern neocomunist, l-a întors dela Aeroport atunci când a venit să viziteze locurile natale.

George VASU

AUTORITATEA LEGII ŞI CORUPŢIA

Nicolae RODEAN

Viaţa socială, sub influenţa diferitelor concepţii politice şi economice, este în permanentă transformare iar viaţa juridică, în complexitatea ei, urmărind-o îndeaproape, caută - fără întrerupere - mijloace pentru rezolvarea problemelor şi necesităţilor ce se desprind din desfăşurarea celei dintâi.

În felul acesta, raportul de dependenţă reciprocă este atât de manifest, încât - fără exagerare - putem afirma că viaţa juridică este însăşi viaţa socială pe care o reglementează.

Cu convingerea că viaţa este mai puternică decât paragraful, iar practica mai importantă decât teoria, în rândurile ce urmează ne vom ocupa de un fenomen atât de prezent în societatea românească şi care a constituit (şi constituie) preocupări majore pentru cei îndrituiţi să acţioneze către însănătoşirea diverselor categorii sociale şi politice, afectate NEPERMIS de corupţie.

Precizăm, de asemenea, că vom părăsi gândirea *"obişnuită"* a celor care *"prin corupţie"* înţeleg *"oferirea"* unor sume de bani sau alte avantaje materiale în scopul obţinerii unor foloase proprii, condiţionate - obligatoriu - de acest *"mod"* de acţionare deoarece în urma unei analize de adâncime, am ajuns la convingerea stăruitoare că ***sfera corupţiei este mult mai cuprinzătoare***, aceasta caracterizându-se a fi ***o abatere dela cinste, dela corectitudine, dela moralitate.***

Cu alte cuvinte, o nesocotire voită a îndatoririlor funcţionale şi de atribuţii, fără a fi necesară intervenţia unui agent din exterior.

Şi de aceea considerăm că, în acest concept îşi găsesc explicaţie şi rost adevărurile cuprinse în ceea ce Romanii înţelegeau prin ***"dura lex"*** iar noi, urmaşii lor, prin expresia tradiţională ***"unde-i lege nu-i tocmeală"*** sau modul pilduitor şi plin de conţinut cu care cei din mărginimea Sibiului, se adresează - cu respect şi încredere - instanţelor judecătoreşti: ***"CINSTITĂ LEGE".***

De mii de ani, poporul român a învăţat că numai pe temeiuri cinstite putem trăi în linişte, armonios şi în siguranţă, îndepărtându-se, conştient, de cei care lovesc pe la spate, fură şi calcă în picioare jurămintele, ca şi cum singurul lor Dumnezeu ar fi lăcomia.

Şi, din acest punct de vedere, mi se pare deosebit de semnificativă *"poziţia"* domnitorului Vlad Draculea Basarab care, atunci când era ostatec la vărul său de-al doilea, regele Mathias Corvin (fiul lui Iancu de Hunedoara), în discuţia pe care a avut-o cu călugărul Alfonso, a spus aşa: *"Din cauza asta vreau să-mi curăţ ţara de netrebnici, de corupţi, să-i stârpesc şi pe potenţialii stricători de neam, pe cei dispuşi să îmbrăţişeze modul turcesc de viaţă" (Per Olof Ekstrom, DRAGONUL FIULUI, Cartea Românească - 1983, pag.273).*

În prezentul articol, astfel intitulat, ne circumscriem comentariile la ***activităţile înrudite ale magistraţilor şi avocaţilor*** care, în preocupările lor specifice, urmăresc, unul şi acelaşi scop: realizarea justiţiei.

S'a spus că avocatul este (***ar trebui să fie***) o conştiinţă în acţiune, participarea lui într'un proces constituind nu numai o garanţie în plus pentru temeinicia şi legalitatea hotărîrii, ci, mai ales, o contribuţie importantă în descoperirea adevărului, îmbinând conştiinţa civică şi probitatea profesională cu interesele generale ale societăţii, ***convins*** că în cauza supusă judecăţii apără DREPTATEA şi, în final, concură la realizarea ideii de justiţie, cu ***"preocuparea de adevăr înainte de toate"***, cum spunea Titu Maiorescu.

AVOCATUL şi MAGISTRATUL trebue să-şi desfăşoare şi să-şi coordoneze activitatea, cu discernământ, cu demnitate, iar conştiinţa deplinei responsabilităţi să-i conducă spre desăvârşirea eticii profesionale.

AVOCATUL şi MAGISTRATUL trebue să dovedească personalitate, iniţiativă şi mai ales independenţă de gândire şi acţiune.

AMÂNDOI, împreună (şi fiecare în parte) trebue să se considere slujitori neobosiţi şi fără rezerve ale acestui organism, etern şi indispensabil, al demnităţii şi al prudenţei, al barierelor şi al înţelegerii, al încrederii şi speranţelor, ca îndemnuri de viaţă profesională, ca scop şi finalitate - JUSTIŢIA.

AVOCATUL şi MAGISTRATUL au îndatorirea funcţională şi de atribuţii să acţioneze stăruitor pentru înscăunarea unui climat propice realizării dreptului, dreptăţii şi echităţii sociale, cu convingerea că, printr'un efort comun, sincer şi total, aceştia - ÎMPREUNĂ - contribuie la desăvârşirea actului justiţiar.

AŞA ar trebui să fie.

Numai că, din păcate, după 50 de ani de pervertire comunistă, aceste două categorii sociale, importante, trebue, fiecare, să-şi reconsidere activitatea în propriii lor ochi, deoarece - şi avocatul şi magistratul ***CUNOSC şi SIMT*** că pregătirea profesională, cinstea şi corectitudinea ***"nu se mai prea poartă"*** şi că, în foarte multe situaţii, ***aceste "virtuţi"*** (de altădată), ***astăzi au devenit "metehne".***

ACESTA este momentul de răscruce pe care dacă nu-l poţi înlătura, te angajezi în acţiuni incorecte.

Şi astfel, ajungem să vorbim despre CRIZA ÎN AVOCATURĂ şi CRIZA ÎN MAGISTRATURĂ, ambele cuprinse de corupţie, pentrucă ***"... tabloul justiţiei române este la ora actuală la fel de sumbru ca al întregii realităţi sociale la noi"*** / Preşedintele ţării - Emil Constantinescu, în cuvântul său la festivitatea de deschidere a noului an judecătoresc la Curtea Superioară de Justiţie a României *(România liberă din 27.01.1997).*

Susţinem, de asemenea că şi astăzi, ***criza în avocatură***, determinată şi în mod permanent alimentată de regimul totalitar, ***CONTINUĂ***, în măsura în care NU PREGĂTIREA PROFESIONALĂ constituie preocuparea de căpetenie, ci, dimpotrivă, ademenitor şi (poate) chiar majoritar, se stăruie în ***exercitarea avocaturii*** NU CA PROFESIE, ***ci doar ca meserie ori*** (şi mai grav) ***ca simplă îndeletnicire.***

Exemplificând, vom spune că:

1. ***Este corupt avocatul*** care nesocoteşte deontologia profesională în sensul că: se îndepărtează VOIT de respectul netăgăduit pe care-l datorează adversarului, cu îndatorirea de a-l invita la o confruntare demnă şi civilizată, combătându-l cu argumente convingătoare şi prin înlăturarea minciunii, asigurându-se în felul acesta realizarea cadrului democratic de desfăşurare a activităţii judiciare; demonstrând necunoaşterea dosarului, formulează motive de apel, invocând texte din codul civil străine cauzei ce se dezbate; învinuind instanţa de lipsă de rol activ în stabilirea despăgubirilor (impropriu denumite astfel, fiind vorba de pretenţii provenind din dreptul de autor (dosarul cu nr.682/1997 al Tribunalului Municipiului Bucureşti, secţia a IV-a civilă); tot în mod nepermis, nesocoteşte împrejurarea că *"despăgubirile au fost stabilite pe baza registrelor contabile prezentate de clientul său"* (apelantul); solicită amânarea cauzei, invocând starea sa de boală, dar fără nici o dovadă în acest sens; nu îşi onorează delegaţia din oficiu şi nu se prezintă la proces, cu toate că, retragerea sa din proces este condiţionată de înlocuirea sa de către avocatul ales de parte; încasează onorariul, dar nu depune nici un leu la casieria Baroului din care face parte dar, de totală rea credinţă, clientului său îi arată numai fişa de angajament, în lipsa colegului său cu care convenise şi neaşteptându-l, solicită amânarea cauzei etc., etc., etc.

2. ***Este corupt magistratul*** care, în mod vădit, nesocoteşte legea.

Dar, din acest punct de vedere, apreciez ca fiind necesare unele lămuriri.

Desigur, judecătorii pot interpreta felurit acelaşi text de lege.

Adică, atunci când este posibil şi când nu i se poate aduce nici o învinuire, deoarece buna lui credinţă poate garanta că activitatea lui s'a desfăşurat la adăpostul oricărei suspiciuni. Situaţie clară, ***judecătorul neavând altceva de făcut decât să aplice legea.***

Ori, problema este cu totul diferită în situaţia în care ***LEGEA este categorică şi fără nici o posibilitate de interpretare***, reţinând doar atât: *"...prevederile acestei legi NU SE APLICĂ..."* ***iar instanţa hotărăşte contrariul***, în sensul că ***zice DA, acolo unde legea dispune, categoric - NU.***

Apoi, la toate acestea, am mai putea adăuga şi NECUNOAŞTEREA ÎN MOD VOIT a unor dispoziţiuni legale ori alte acte normative obligatorii, ca de exemplu: art./3 din legea 92/1992 pentru organizarea judecătorească sau deciziile nr.61/1996 şi nr.124/1995 ale Curţii Constituţionale, potrivit cătora *"nimeni nu este mai presus de lege"*, ori că *"...justiţia se înfăptuieşte în numele legii, deci prin aplicarea ei, nu prin ignorarea unor dispoziţiuni legale"* sau că *"...potrivit art.16 din Constituţie, cetăţenii sunt egali în faţa legii, fără privilegii şi fără deosebire"* (dosarul cu nr.1824/1995 al Judecătoriei sectorului 1 Bucureşti, sentinţa civilă nr.5227/1995).

Ne-am oprit numai asupra acestei cauze, în care, cu sinceritate şi din convingere, vom spune că ***este prezentă corupţia,*** în înţelesul şi cuprinsul pe care le-am subliniat în acest articol.

Pe de altă parte, reţinând hotărîrea INCREDIBILĂ menţionată, m'aş referi şi la interviul publicat în *România liberă* din 19 Decembrie 1996, prin care, Dl. Prof. Ioan Muraru, preşedintele Curţii Constituţionale, spunea că *"O hotărîre judecătorească este lege... şi nimeni nu are voie să o conteste sau să nu o execute"*. Desigur, punctul de vedere exprimat este corect DAR, subliniem că acesta aparţine *"profesorului"*, foarte bine susţinut în faţa studenţilor (eventual), DAR, din păcate, este în totul infirmat de speţa la care neam referit. Este fără nici o îndoială că ***"hotărîrea judecătorească este lege, cu condiţia OBLIGATORIE ca aceasta să fie legală***, adică să se sprijine NUMAI PE LEGE, altfel, acest calificativ este cu totul străin şi neadecvat pentru o hotărîre judecătorească şi care ***NESOCOTIND BRUTAL LEGEA, nu are nici o valoare*** în afară de aceea de a fi ***"un petic de hârtie"***.

Obsedat până la amărăciune de această rezolvare INCREDIBILĂ, vom spune că, fără a generaliza dar şi FĂRĂ A NE ASCUNDE, de multe ori, ***soluţionarea cauzelor nu se mai cuprinde*** NUMAI ***în atribuţiunile şi îndatoririle funcţionale ale celor împuterniciţi să împartă dreptatea,*** ci, adeseori, suntem cantonaţi într'un cadru real al realităţilor juridice, cu totul impropriu unei rezolvări legale şi în dreptate şi care, din păcate sunt aşa de ACTUALE şi mai ales PREZENTE.

De aceea, cei vizaţi, ar fi bine să dea ascultare unui îndemn publicat în *România liberă* din 27.01.1997 în sensul că *"Prioritatea noului an să fie combaterea corupţiei în toate manifestările ei"*, deoarece, aşa cum a declarat Dl. Profesor Vasile Gionea, expreşedintele Curţii Constituţionale ***"...există corupţie în magistratură".***

Aşadar, ***autoritatea legii este condiţionată,*** pe de o parte, ***de crearea unui cadru legislativ corespunzător conţinutului relaţiilor sociale,*** iar pe de altă parte, ***de aplicarea CORECTĂ şi cu deplină COMPETENŢĂ a legilor de către PUTEREA JUDECĂTOREASCĂ.***

Şi, la acest punct de vedere este locul să subliniem declaraţia D-lui Valeriu Stoica, ministrul Justiţiei, concretizată aşa: *"Nu voi face niciodată abstracţie de exigenţele legii şi de cele constituţionale... îmi vor fi prieteni cei care respectă legea şi inamici cei care nu o respectă."*

Apoi, în continuare: *"...De aceea cred că prioritatea priorităţilor în justiţie - pentru toate compartimentele ei, dar mai ales pentru magistraţii înşişi - **este preocuparea pentru autodepăşire profesională.** Pentru neaplicarea legii nu există, însă, nici o scuză. NIMIC. Nici condiţii materiale precare, nici salarii mici nu justifică asta. Şi nici slăbiciunile legii. Este nevoie doar de VOINŢA DE A APLICA LEGEA"* (*România liberă* din 8 Martie 1997).

Pentrucă, ***autoritatea legii,*** se cunoaşte, se impune şi mai ales este EFICIENTĂ, ***numai prin respectul pe care-l degajă cuprinsul şi motivarea oricărei hotărîri judecătoreşti.***

În final, subliniind, achiesăm la *"mărturisirea"* apreciatei ziariste ROXANA IORDACHE: *"Unde e acea instanţă incoruptibilă, capabilă să imprime domnia numai a legii? A legii pentru toţi".*

CINE ŞTIE? Sperând, aşteptăm încrezători.

ÎMBOGĂŢIŢII REGIMULUI ILIESCU VOR DEVENI ÎMBOGĂŢIŢII REGIMULUI CONSTANTINESCU

Andrei BĂDIN

Fraţii Păunescu reprezintă exemplul cel mai elocvent al celor îmbogăţiţi peste noapte în regimul instalat la Putere în 22 Decembrie 1989. Cu ajutorul neprecupeţit al regimului condus de Ion Iliescu, în şapte ani, fraţii Păunescu au devenit cei mai importanţi oameni de afaceri români. Despre *"afacerile"* lor, presa postdecembristă este plină de dezvăluiri. Tone întregi de articole de ziar stau mărturie afacerilor ilegale făcute de fraţii Păunescu. Uşor-uşor, cu sprijinul celor aflaţi la Putere, fraţii Păunescu au privatizat în interes propriu cam ce era important şi rentabil în economia românească. Au cumpărat hoteluri, bănci, au luat hălci întregi din economia naţională pe care le-au transformat în ceea ce este numit *"Clanul Păunescu"*. Despre afacerile necurate ale acestora stau dovadă privatizările fantomă ale unor importante hoteluri româneşti, *"Intercontinental"* din Bucureşti şi *"Rex"* din Mamaia, preluate de fraţii Păunescu pe nişte sume de nimic, ca să amintim numai două din exemplele cele mai celebre.

Timp de şapte ani în regimul Iliescu, fraţii Păunescu au fost intangibili. Ei erau văzuţi ca profitorii politici ai oligarhiei financiare aduse le putere de Ion Ilici Iliescu. Înainte de alegerile legislative şi prezidenţiale din 1996, în anumite cercuri, se vorbea că fraţii Păunescu, simţind că mentorul lor, Ion Iliescu, se va prăbuşi dela putere, trebue să sprijine alternativa cea mai credibilă la guvernare, Convenţia Democrată şi pe candidatul acesteia la funcţia de Preşedinte al României, Profesorul Emil Constantinescu. Nu ştim dacă acest lucru s'a întâmplat, dar potrivit unor surse care au dorit să-şi păstreze anonimatul, fraţii Păunescu au plătit sume de bani atât pentru campania lui Ion Ilici Iliescu, cât şi a lui Emil Constantinescu. Rămâne de dovedit dacă aşa s'a întâmplat...

Cert este că observatorii scenei politice româneşti observă că fraţii Păunescu şi-au menţinut poziţiile. Nici un fir de păr nu li s'a clintit, afaceri îşi fac în continuare, în plus apar la postul naţional de televiziune, declarând sus şi tare că susţin reforma. Acum sponsorizează şi echipa de fotbal, Universitatea Craiova, fac gesturi de binefacere. Iar ca totul să fie complet, George Constantin Păunescu l-a însoţit pe premierul Victor Ciorbea în Ungaria, prilej cu care a participat în delegaţia care a purtat discuţii cu oamenii de afaceri maghiari. O nouă *"oportunitate"* pentru G.C.P., aşa cum este supranumit în mediile de afaceri şi jurnalistice, pentru noi afaceri profitabile.

Românii au sperat că după Noembrie 1996 să se schimbe ceva în societatea românească. Chiar dacă ştiau că o schimbare nu se poate face peste noapte, ei sperau că marii îmbogăţiţi ilegal vor fi anchetaţi de organele abilitate ale statului. De aceea, în marea majoritate, Românii au susţinut campania anticorupţie declanşată de şeful statului. Or, iată că mare lucru nu se schimbă. Deocamdată numai Răsvan Temeşan, fostul preşedinte al BANCOREX, se află în cercetări, iar din planul politic Miron Cozma, liderul minerilor din Valea Jiului, *"bâtă"* folosită de fostul preşedinte Iliescu pentru a admonesta Opoziţia.

Pentru ca Românii să mai spere şi să nu se simtă, din nou, înşelaţi trebue ca îmbogăţiţii regimului Iliescu să nu devină îmbogăţiţii regimului Constantinescu.

FĂRĂ AMBASADORI

—Dan BITU—

De câteva luni de zile, România nu mai are ambasadori în mai multe ţări europene. Această situaţie a fost cauzată de schimbările survenite în diplomaţia românească după câştigarea alegerilor de către Convenţia Democrată şi Emil Constantinescu. Fără îndoială, schimbările survenite au fost argumentate, mai ales ţinând cont de faptul că de mulţi ani, diplomaţia românească este un *"cimitir al elefanţilor"*, un pension unde mulţi securişti mănâncă liniştiţi valuta ţării, pentru a face ceva concret pentru România. Dar orice schimbare prespune şi punerea altor oameni în loc.

Din păcate, pentru diplomaţia românească, însă şi pentru ţară, autorităţile nu au decis încă numirea noilor ambasadori. Şeful diplomaţiei, Adrian Severin, a trimis o listă cu propuneri la Palatul Cotroceni, dar încă nu s'a luat o decizie. Cauza o reprezintă divergenţele existente între coaliţiile aflate la guvernare. Lista propusă de Adrian Severin, dată publicităţii în presă, a dat naştere la comentarii negative, mai ales ţinând cont de faptul că cei propuşi sunt în marea majoritate diplomaţi de carieră, termen însă care mai curând ar putea fi folosit ca definind cadre de nădejde din vechiul regim comunist. După cum am aflat, Preşedintele Constantinescu doreşte numirea unor personalităţi cunoscute ale vieţii publice româneşti, unii din diaspora. Deocamdată lista a putrezit undeva pe la Cotroceni şi nu se ştie ce se va întâmpla. Cert este că România, nu va putea avea ambasadori în mai multe ţări occidentale înaintea summitului dela Madrid care va decide cine va intra în NATO.

Indiferent de disputele existente în privinţa noilor ambasadori, amânarea nu face decât rău României. Şi de data aceasta, Partidul Democrat al lui Petre Roman este principalul vinovat. Petre Roman doreşte şi de data aceasta să-şi tragă *"partea leului"*.

Ar fi bine ca Preşedintele Constantinescu să-i mai tragă câte una peste degete fantelui cu accent spaniol. Nu de alta, dar i s'a cam urcat la cap.

IARĂŞI AMPUTĂRI TERITORIALE ?

—Mihai STERE DERDENA—

În ultimii ani ai lungii domnii a satrapului comunist Ion Ilici Iliescu (regim caracterizat prin crime, mineriade, pauperizarea la maximum a majorităţii populaţiei, prin necontenite minciuni şi prin corupţie generalizată) se zvonise că acest tartor, care în toată viaţa sa, începând din adolescenţă, a avut şi are încă funcţii de conducere la nivel naţional, ar intenţiona să facă sacrificii teritoriale în favoarea Ucrainei.

Din nefericire pentru chinuita noastră ţară, şi actualul preşedinte nutreşte aceeaşi intenţie pernicioasă. Sâmbătă 22 Februarie 1997, puţin după ora 18, Preşedintele Emil Constantinescu a declarat, în cadrul conferinţei de presă prilejuite de încheierea vizitei oficiale de două zile a Preşedintelui francez Jacques Chirac, că, pentru semnarea unui tratat de stat cu Ucraina, *"trebue să facem sacrificii istorice"*. Chiar dacă aceste vorbe oribile au fost rostite în fugă, cred că toţi Românii, care urmăreau acea transmisiune directă a televiziunii române, au auzit ce-am auzit şi eu, anume cuvintele pe care le-am scris între ghilimele, şi au rămas consternaţi, nevenindu-le să creadă.

Este destul de grav ce-a spus şeful statului nostru şi tot foarte grav e faptul că nici unul dintre puzderia de ziarişti români, prezenţi la acea conferinţă de presă, nu l-a abordat pe Domnul Emil Constantinescu spre a-i cere lămuriri precise cu privire la o atât de dureroasă atingere a integrităţii teritoriului naţional, lezare sinonimă cu cel mai oribil act de trădare naţională.

Fără a arăta în ce constă aceste *"sacrificii istorice"* Preşedintele Constantinescu, a mai declarat încă odată acelaşi lucru, postului privat ucrainean de televiziune Nova Nova.

Nu-mi dau seama cât de mari pot fi aceste *"sacrificii istorice"*, dar devine limpede pentru oricine ideea că ele se referă la Nordul Bucovinei, la Sudul Basarabiei, la Herţa, la Nordul Basarabiei (adică judeţul Hotin) şi la Insula Şerpilor, fie la doar unul, fie la mai multe dintre aceste teritorii străbune, luate cu japca, o dată cu actuala Republica Moldova, în 1940 şi în 1944, de Uniunea Sovietică, statul cel mai întins şi mai hrăpăreţ din lume.

E oare un blestem perpetuu pentru poporul român de a avea mereu parte, mai ales în momentele cruciale ale istoriei sale, de conducători fricoşi, care se lasă prea uşor dirijaţi de forţe oculte din exterior? Din vina celor ce-au condus această ţară am pierdut Sudul Basarabiei în 1878, n'am eliberat întregul Banat, nici întregul Maramureş în 1918-1919, am cedat Cadrilaterul, ba chiar cu schimb de populaţii, în vara anului 1940, iar în 1955 cele două camere parlamentare au adoptat prin consens unanim (în stil comunist) o declaraţie prin care România renunţă pentru totdeauna la orice pretenţii teritoriale faţă de Bulgaria.

Iar, acum, ne paşte o nouă primejdie iminentă de sfârticare a trupului ţării! Dacă pentru integrarea în NATO şi în Uniunea Europeană ni se cere să normalizăm relaţiile cu Ucraina, prin plata unui preţ atât de scump, atunci mult mai folositor ar fi ca să ne dispensăm atât de un tratat din cale-afară de oneros cât şi de o integrare cum nu se poate mai ruşinoasă, mai umilitoare şi mai păgubitoare. O mână de Armeni pot să se bată cu succes în război cu Azerbaidjanul pentru redobândirea provinciei Nagorno-Karabah, iar noi de ce să nu recurgem la forţă pentru recuperarea tuturor teritoriilor pierdute, mai ales că Ucraina va avea de-a pururi probleme litigioase cu Rusia privind flota maritimă, apele teritoriale, Crimeea şi toată graniţa terestră.

Mă adresez tuturor Românilor veritabili, îndeosebi celor din diaspora şi din exil, ca să începem imediat o campanie susţinută, continuă de presiuni asupra noilor noştri guvernanţi de a nu ceda Ucrainei nici o palmă de pământ românesc. Doresc să-mi însoţesc apelul cu strofa a X-a (penultima) din marşul *"Un răsunet"* (*"Deşteaptă-te, Române"*!, pe care guvernanţii de după 22 Decembrie 1989 l-au proclamat imn de stat, terfelindu-l prin comportamentul lor demagogic, antiromânesc, aşa cum făcuse cizmarul oligofren cu imnul *"Trei culori"*), al cărui mesaj devine mai actual ca oricând dacă înlocuim cuvintele *"din patru unghiuri"* şi *"Dunărea-i furată"* ale lui Andrei Mureşanu cu *"de pretutindeni"* şi *"Ţara-i sfâşiată"*:

"Români de pretutindeni, acum ori niciodată / Uniţi-vă în cuget, uniţi-vă'n simţiri! / Strigaţi în lumea largă că Ţara-i sfâşiată / Prin intrigă şi silă, viclene uneltiri!"

Români, fiţi vigilenţi şi nu îngăduiţi ca vreun petic de pământ strămoşesc să mai fie înstrăinat, nici negociat !

Instantanee

CIRACII

—Radu BADIU—

Tot jucându-mă cu telecomanda, dau în ziua de 3 Februarie 1997, pe la ora 18.00 peste o altă *"creaţie educativă"* a postului *"independent"* de televiziune *"Antena 1"*, emisiune ultranouă numită (din motive disperate de atragere cu orice chip) *"Senzaţional"*. Şi pe cine văd? Pe vechiul frecventabil al casei Ceauşescu şi pe ultimul mohican al concepţiei bramburistocomuniste despre viaţă şi societate, pe numele lor *"istorice"* Corneliu Vadim Tudor şi Marius Tucă. Amândoi - frez bombon - în ţoale din garderoba *"capitaliştilor asupritori"* se bucurau ca doi noi Troacă, Boacă şi Târlie, că au făcut rost de un film *"de amator"* în care s'a văzut ceva *"senzaţional"*: modul cum *"se pregăteau"*, *"marii"* lideri sindicali - Hosu, Mitrea şi Ciorbea - (după cine ştie *"al cui"* scenariu) cum să apară ei în public cu nişte declaraţii. (Fiind de fapt nişte probe prealabile pe care le face oricare televiziune!)

Cu aceeaşi bucurie, a ălora din mahala care *"i-au prins pe boieri porcăindu-se"*, cei doi *"matadori ai luptei de clasă"* au pus dela capăt de mai multe ori unele secvenţe *"edificatoare"*, chipurile din filmul *"senzaţional"* spre a demonstra că mai sunt şi alţii, ca ei, care se reped în viaţa publică fără *"pregătire"* şi mai ales fără *"chemare"*. Mai bătrânul specializat în blasfemii simţea cum i se umflă plămânii că ucenicul îl întrece în *"a râde copios şi cu dispreţ proletar"* de cei care au venit ei să spargă monolitul comunist, *"al poporului unit în jurul marelui conducător"*, să se *"erijeze"* în reprezentanţii salariaţilor (fostă clasa muncitoare), să îndrăznească a face *"repetiţie înşelătoare"* pentru a veni în faţa clasei muncitoare, victorioasă în socialism, s'o deturneze spre supunere faţă de capitaliştii lumii care stau ca haitele la graniţe, gata să se năpustească să ne ia şi bruma de sărăcie pe care ne-a lăsat-o confratele Văcăroiu, după *"gândirea"* lui C.V.Tudor. Cu cel mai mare dispreţ proletar, cei doi s'au repezit *"ca murga'n ham"* (expresie cevetudoriană) asupra aceluia, dintre cei trei *"prinşi copiind"*, care, printr'un *"joc"* (ce amândurora le scapă din cauza suficienţei şi a lipsei de viziune istorică) a ajuns prim-ministru.

Emisiunea a fost astfel un alt moment de jenă personală şi de batjocură naţională când lui Vadim Tudor i s'a creat iarăşi posibilitatea să-şi arate aroganţa şi suficienţa în înţelegerea nevoilor istorice ale neamului românesc la acest teribil ceas de cumpănă, când trebue să rupem total şi definitiv cu întinderea peltelei comuniste în economie şi mai ales în morală, de care au beneficiat copios foştii, de genul lui Vadim.

Dacă Vadim Tudor este un compromis din start, (care supravieţuieşte pe *"umerii"* foştilor culturnici de partid şi ai foştilor securişti), ne este milă de acest tânăr rătăcit, Marius, încă pentru felul cum a intrat în plasa celor ce au supt lapte dulce dela vaca socialismului victorios, ratându-şi cariera. (Chiar dacă tatăl i-o fi fost activist, el trebue să fie cu tinerii de azi). Pe Vadim, pe Cristoiu şi chiar pe Florin Brătescu îi înţelegem: au lucrat *"personal"* cu domnul-tovarăş Iliescu pe când le era tătuc la comitetul central, secretar cu propaganda, de care depindeau toţi lucrătorii din presă şi televiziune, dar Marius Tucă? Cine l-a împins pe acest tânăr înapoi, între cei compromişi şi perimaţi în istorie?

La încheierea jalnicei *"emisiuni"* - care se adresează înapoiaţilor şi celor cantonaţi în ura de clasă, ca foştii activişti, foştii securişti, foştii culturnici de partid aciuaţi sau nu în partidul răzbunării proletare, numit în bătaie de joc la adresa ţării, România Mare - am avut sentimentul că mă aflu în faţa unor circari, care râd de oamenii normali, care se chinuie să înlăture pe cei care au adus răul în ţară, pe care ei - ca circari plătiţi şi atunci - l-au simţit *"drept bine"*.

La încheiere, *"realizatorul"* jalnicei emisiuni ne-a rugat (ce-i drept cu o jenă greu ascunsă) a ne spune părerea faţă de emisiune.

Aţi văzut care-mi este părerea în rândurile de mai înainte.

Mă întreb de ce Domnul - şi rezervatul - Florin Brătescu simte nevoia *"alunecării spre stânga compromisă"* şi să intre în acest joc murdar în care se tăvăleşte un Vadim Tudor, un Adrian Năstase, un Gheorghe Funar, un Vasile Văcaru, un Gheorghe Dumitraşcu, un Miron Mitrea, unde a fost atras şi echilibratul Domn Teodor Meleşcanu, ghidonaţi - evident - de cel mai viclean personaj politic creat de comunism, numit Ion Iliescu.

Păcat, Domnule Florin Brătescu!

Postul de televiziune *"Antena 1"* riscă să-şi piardă privitorii lucizi şi inteligenţi din România.

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

CĂRŢI - ZIARE
MUZICĂ - VIDEO

DIN ROMÂNIA - *LA DVS. ACASĂ!*

Abonaţi-vă la ***Ziare!***

Cotidiene:
- *România liberă*
- *Evenimentul Zilei*
- *Ziua*
- *Gazeta Sporturilor*

sau alte ziare la cererea dvs.

Săptămânale:
- *Expres Magazin*
- *Revista 22*
- *Revista Fenomenelor Paranormale*
- *Academia Caţavencu*
- *Bursa*

Lunare:
- *Rebus Flacăra*
- *Rebusache*

şi
excepţionala revistă ilustrată
- *Bucureşti - Match*

pentru un nr. trimis acasă: $6.99
Cumpăraţi un nr. pentru a vă convinge

Cărţi!

Cereţi listele de cărţi: peste 500de titluri!
best sellers, istorie/spionaj, romane, cărţi de bucate, poliţiste, de dragoste, dicţionare, paranormal, referinţă

Cereţi lista de video şi muzică şi cărţi !
La patru cărţi comandate primiţi pe a cincea gratis!
(la alegerea ARTIMMEX sau "Poveşti de Regina Maria") **PRIN:**

ARTIMMEX

Importers & distributors of publications

3555 Don Mills Road, Unit 6-530 Tel:(416) 493-4096
Willowdale, Ont M2H 3N3 Canada Fax:(416) 493-7266
PUNCTE DE DESFACERE pt. publicul din Toronto:
Magazinul ARTIMMEX-8 Craighurst Ave.(colţ cu Yonge St.#2628, N. de Eglinton)
"Forest Convenience":105 Parkway Forest Dr. Baxter's 798 Sheppard Ave. E;
Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe - 241 Rosethorn Av. TEC 1808 Danforth Ave.

CALL ANY DAY, ANY TIME

CANADA/ROMANIA

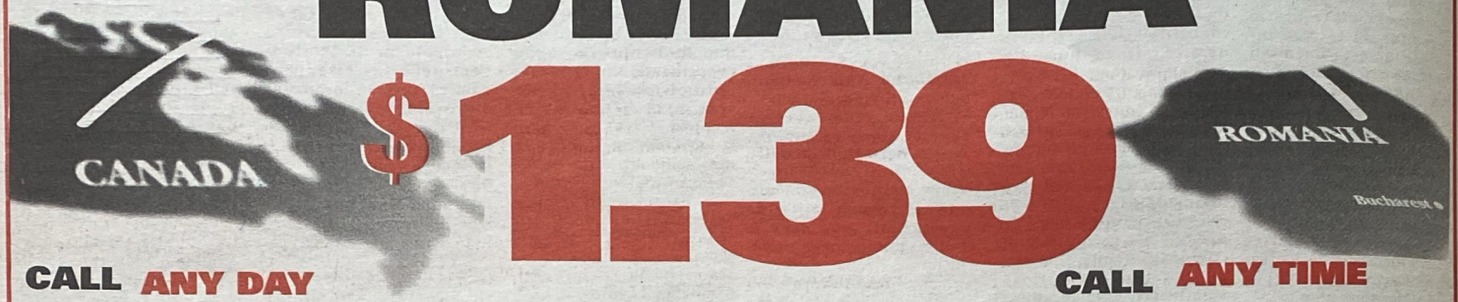

$1.39 PER MINUTE

CALL ANY DAY
No more waiting for weekends to call your family and friends back in Romania. Now you never have to worry about what day to call.

CALL ANY TIME
Stop watching the clock. Feel free to call any time of day or night. You never have to worry about time of day discounts.

ON ALL YOUR DIRECT-DIALLED CALLS TO ROMANIA.

- No monthly minimum
- No time of day restrictions
- No more waiting until evenings, late at night, or weekends to save
- Not a limited time promotion
- No percentages to calculate
- Freedom and savings. Guaranteed

GREAT LOW PER MINUTE RATES TO:

Germany	$0.65
Italy	$0.77
France	$0.49
Hungary	$0.81
Israel	$1.14

THE MOST™ SAVINGS PLAN

Sprint Canada

Get THE MOST FOR THE LEAST™

Call 1-800-470-6678

24 hours a day, 7 days a week

Rates are effective as of February 3, 1997 and are subject to change without notice. TM, Sprint logo, THE MOST, THE MOST FOR THE LEAST are trademarks of Sprint Communications Company L.P., used under license by Sprint Canada Inc. Sprint Canada Inc., 1997.

FORME DE LUPTĂ ALE TINERETULUI ANTICOMUNIST DIN 1946

Mircea DUMITRESCU

La cincizeci de ani dela absolvirea liceului, în 1946, mă întorc în timp privindumi imaginea sufletească. A mea şi a celor de o seamă cu mine.

O avalanşă de evenimente contradictorii creau o impresie de haos moral, cultural, politic.

Entuziasme de circumstanţă, sentimentul nefirescului se întâlneau peste tot unde noi, tinerii ce păşeam în viaţă, căutam răspunsuri la probleme pe care până atunci le priveam cu detaşarea celui care nu este (încă) implicat în analiza şi rezolvarea lor.

Şubrezenia societăţii româneşti, într'un moment atât de dificil pentru existenţa ei, se vedea tot mai mult pe măsură ce luam contact nemijlocit cu realitatea politică naţională.

Independenţa amputată, o ocupaţie militaro-politică nerecunoscută dar reală, autoritatea statală din ce în ce mai vulnerabilă la asaltul unor formaţii de lefegii ai crimei politice ascunse sub formule nevinovate (apărarea patriotică, uniunea patrioţilor, ARLUS), sindicalismul folosit de un partid fără suport în mase, dar gălăgios susţinut de puterea ocupantă, instigând la dezbinare naţională prin sloganele luptei de clasă ne-au creat nouă tinerilor, starea de spirit, conştiinţa stării de asediu la care era supus întreg neamul românesc.

Duşmanul, departe de a fi la porţile cetăţii, era în interiorul ei şi doar găştele Capitoliului mai puteau da alarma, mai puteau trezi forţele naţionale conştientizând diferenţa de esenţă între afirmaţii şi fapte.

Sentimentul comunităţii naţionale a fost golit de sens la apariţia fenomenului degradării morale.

Ca pe vremea năvălirilor barbare, alogenii treceau de partea duşmanului sau părăseau ţara în pericol. Aici rămâneau cei ce simţeau că în altă parte nu aveau *"rădăcini în lume şi nici în cer un Îndreptar"*.

În faţa duşmanului nu de clasă, căci nu o clasă era în pericol, în faţa duşmanului fiinţei naţionale au rămas puţini.

Şi cele mai crunte lovituri le-au primit dela aşazişii prieteni, dezertorii, căzăturile morale. Spre disperarea noastră printre aceştia am identificat mulţi din cei ce prin pregătirea intelectuală, prin poziţia socială de care s'au bucurat înaintea dezastrului, aveau cele mai multe obligaţii morale faţă de societatea românească.

Structura socială trosnea din încheieturi pentrucă, moralmente, nu fusese construită să funcţioneze în situaţii de criză. Lipsa unor valori morale certe a făcut din cei mai mulţi victime uşoare în mâna duşmanului.

În pustiu strigaseră fruntaşii neamului românesc dela paşoptişti la Eminescu, Mehedinţi, Iorga, Vasile Băncilă *"creaţi caractere prin sistemul de învăţământ"*. Glasul lor nu a avut ecou, au fost marginalizaţi.

Cu durere, constata în 1946 Iuliu Maniu (acuzat de unele cercuri apusene că şi-a fascizat partidul deschizându-i porţile pentru legionari) că pentru conducerea ţării ar trebui să înceapă prin a face educaţie morală celor chemaţi la viaţa politică, aşa cum făcuse Corneliu Zelea Codreanu.

Cu durere pentrucă structura, cadrele de conducere, minoritatea factor de decizie, nu răspundea chemării sale.

Democraţia, *"conducerea poporului de către popor, pentru popor"*, fără sprijinul moral era golită de conţinut, lipsită de măreţia ei firească.

În vremuri grele se arată calitatea umană. Şi vremurile erau infernale. Reacţiile tinereşti spontane, lipsite de continuitate, riscau să se piardă în timp. Fără a fi minimalizate, ele nu sunt forme de luptă ci răspunsul normal al unui organism atât timp cât rămâne sănătos. De aceea nu la ele ne referim în tema propusă. Formele de luptă sunt expresia unei identităţi, a unei organizări, ele se caracterizează prin continuitate.

Astfel definite, formele de luptă ale tineretului anticomunist în 1946, se pot grupa în două categorii:

1. Manifestări educaţionale, acţiuni urmărind să dea conţinut, să creeze ***societatea civilă***.

2. ***Reacţia civilă*** la atentatul împotriva legilor şi a moravurilor româneşti.

1. În prima categorie s'a înscris procesul de educaţie la care a fost atras tineretul liceal şi universitar pentru a rezista în faţa dezumanizării ce ne pândea.

În mănunchiuri de prieteni, organizate pe şcoli sau facultăţi, deci având o anumită omogenitate, aceşti tineri aspirau şi încercau să trăiască creştinismul specific neamului nostru, Carte de bază, Noul Testament. Marele Exemplu, marele model, *"Iisus Christos ne spusese tuturor: Încercaţi, îndrăzniţi, nu vă temeţi! Eu am biruit lumea"*.

Ştiam că o atare stare de veghe implică suferinţe, riscuri, poate moartea. Dar eram convinşi tot din cele spuse de El că ţelul nu trebue să ne fie viaţa trăită oricum, ci învierea având drept condiţie Crucea.

În această pregătire găseam şi literatura de sprijin. Între aceste cărţi *"Eroism"*, opera mitropolitului Ioan Suciu (ucis în închisoare) s'a bucurat de o deosebită căutare.

Această luptă, unică în Răsăritul Europei, efortul de autoformare a caracterului de care în mod organizat nu se preocupă nici o instituţie, a fost caracteristică fraţiei noastre, a Fraţiei de Cruce.

În mare aceasta, reprezentând o directivă expresă, se constituia din:

(a) Smulgerea minţii şi sufletului din marasmul materialismului şi ateismului.

(b) Completarea cunoştinţelor de filosofie, istorie, literatură excluse din programa analitică a anului 1946. Salvarea cărţilor epurate, creare de biblioteci de literatură interzisă de comunişti.

(c) Selectarea din rândul tinerilor cu care eram în contact a celor dotaţi în mod deosebit şi cu capacitate de atracţie, cu putere de dragoste înnăscută, căci aceştia vor fi lideri de opinie.

(d) Cultivarea unei vieţi aspre, dispreţ pentru viaţa de plăceri, frivolă. Exerciţii de voinţă, ştiind că *"funcţia creează organul"*. Doream ca neamul nostru să aibă drept fruntaşi oameni de caracter, obiectiv urmărit de toate ţările cu cultură înaltă.

Reţinerea dela unele plăceri avea şi un scop imediat. Putinii bani economisiţi astfel puteau ajuta pe cei loviţi de vitregia vremii.

Solidarizarea cu profesorii epuraţi, cu refugiaţii, cu ţăranii înfricoşaţi de teroarea satelor.

Această acţiune de durată urmărind îmbunătăţirea caracteristicilor morale ale fiecăruia dintre noi, reprezenta pregătirea pentru confruntarea cu viaţa, cu mediul duşmănos existent în ţară.

2. A doua formă de luptă, reacţia civică la încercarea de a ne transforma în fiinţe obediente, dispuse a face jocul duşmanului, a constat în a arăta stăpânirii că nu suntem dispuşi a ne supune.

Aceasta a însemnat participarea la manifestările maturilor, crearea unor manifestări proprii (arderea drapelelor roşii care înconjurau ca un mare pavoaz Universitatea Iaşi), participarea la aniversări neacceptate de comunişti (la mormântul lui Eminescu, excursii în locuri istorice, tabere în munte etc.).

Însă cele mai însemnate au fost, după manifestaţia dela 8 Noembrie 1945, participarea la greva studenţească din Mai 1946 şi colaborarea cu ofiţerii deblocaţi şi urmăriţi, retraşi în munţi (mai ales după aresarea fruntaşilor Mişcării Naţionale de rezistenţă condusă de generalul Aldea).

Pregătiţi sufleteşte, prin mănunchiurile de prieteni de care vorbeam, mai înainte, pentru momentul critic al confruntării Est-Vest, în care aţâţia ne-am pus speranţa, tinerii au creat grupuri de rezistenţă, s'au alăturat celor create de alţii, au adunat arme, au făcut aprovizionare, au cules informaţii pentru apuseni etc.

Nu doream o luptă fratricidă. Nu gândeam că vom ajunge să încrucişăm armele cu soldaţii României.

Nu a fost să fie aşa. Munţii, pădurile au fost terenuri de luptă ce ne-au fost impuse prin declanşarea marilor arestări, prin jefuirea ţăranilor de unica lor certitudine - pământul.

Închisorile, lagărele, deportările a mii şi mii de oameni, uneori familii întregi din care nu lipseau sugarii, aveau drept scop sfărâmarea rezistenţei naţionale în faţa comunismului.

Răspunsul în această nouă situaţie a fost apelul neîncetat la valorile moralei creştine, la trăirea ei, aplicarea ei în viaţa socială.

Neamul ne-a chemat şi pe noi tinerii. Am răspuns chemării lui.

Şi dacă astăzi, marcaţi de ani, privim cu seninătate viaţa, o facem cu sentimentul că am încercat în tot acest timp să rămânem alături de Christos, că i-am crescut alături *"rană lângă rană"*, că binele nu poate fi înfrânt, că în această luptă între Bine şi Rău am ales tabăra cea bună.

REPARAŢIA MORALĂ

Alexandru NEMOIANU

Cu voia lui Dumnezeu în Noembrie 1996, Neamul Românesc a pus sfârşit celui mai tragic capitol din lunga şi zbuciumata lui istorie.

Sângeroasa, neagra, odioasa domnie a comunismului, cea mai feroce şi mai agresivă manifestare, cel puţin până azi, a puterilor întunericului s'a sfârşit.

Ar fi peste măsură de naiv să ne imaginăm că răul făcut de comunişti şi de nevrednicii lor urmaşi va putea fi schimbat în bine şi belşug peste noapte, în câteva luni, sau prin inventivitatea sau dăruirea câtorva.

În momentul de faţă, Neamul Românesc se poate asemui cu un bolnav care se ridică de pe patul unde era sortit pieirii. Refacerea va fi lungă, chinuitoare şi rănile trecutului vor sângera multă vreme dacă nu pentru totdeauna.

În acest context, cei care sunt prea grăbiţi să afle lipsuri şi să vâneze greşeli noii administraţii a României greşesc în mai multe feluri.

În primul rând repede, mult prea repede, a fost împinsă la o parte, ca o haină netrebuincioasă, starea de bucurie şi adâncă uşurare care a însoţit aflarea miraculosului rezultat al alegerilor din Noembrie 1996.

Este păcat că prea iute uităm că în Noembrie 1996, în România s'a petrecut o minune la care în urmă cu şapte, opt ani aproape nimeni nu putea să viseze. Prea repede uităm că după cincizeci şi mai bine de ani Românii sunt din nou stăpâni în vatra lor, că după o aşteptare ce părea să nu mai aibă sfârşit, ei s'au reîntors acasă.

În al doilea rând, este profund nedrept să se ceară acestei noi administraţii, care este confruntată cu greutăţi enorme şi este lovită de superprofesionişti ai răului, să înfăptuiască minuni.

Minune a fost faptul că în Noembrie 1996 această administraţie s'a ales şi s'a putut instala la putere. Mai departe însă va fi pentru Români să schimbe stările economice şi sociale. Iar o schimbare în bine, în mod necesar va însemna, cel puţin pentru o vreme, privaţiuni, trudă, sudoare şi iarăşi privaţiuni.

Trebue, bineînţeles, că o altă cale nu există. Nimeni nu are o baghetă miraculoasă şi nici un fel de *"zână bună"* nu va vizita România. Dacă prezenta administraţie nu va fi sprijinită din tot sufletul şi din toate puterile, fizice şi morale, de către toţi Românii de bună credinţă, atunci răul ce va sta în faţa României va fi poate încă mai mare decât răul din care, cu voia lui Dumnezeu, a ieşit în urmă cu doar câteva luni. Căci răul din care a ieşit Neamul Românesc, comunismul şi drojdia acră şi stătută a iliescianismului, au fost, cel puţin până la un punct, impuse cu sila. Dar o revenire la un soi de neoiliescianism ar însemna acceptarea de bună voie a jugului sordid şi ar însemna abdicarea tot din voie proprie dela condiţia de om liber.

Adevărul este că, în momentul de faţă, Neamul Românesc şi istoria lui stau în faţa unui moment de definiţie.

Istoria românească ar putea să intre într'un nou ciclu care să aducă demnitate şi trai cuviincios, dar ea s'ar putea împotmoli într'o mlaştină sordidă şi în lipsă de relevanţă.

În atari împrejurări critice, opţiunile vor fi făcute nu prin urmarea unor programe economice, fie ele cât de cuminţi şi înţelepte, ci prin alăturarea la valori morale, spuse limpede, avântat, convingător şi în duh al adevărului.

Actuala administraţie are o şansă unică de a înviora imaginaţiile, de a oferi motivaţie şi de a realiza consens naţional. Dar mai întâi ea va trebui să se definească moral. Să spună limpede ce crede că este bine şi ce crede că este rău. Iar vorbele vor trebui să le însoţească de fapte.

În primul rând este ceasul suprem ca în România să fie spus adevărul despre comunism. Trebue făcută lumină, care singură va risipi pe veci întunericul comunist şi pâcla rău mirositoare ce ii trenează.

Trebue spus adevărul despre ororile comuniste, despre dezmăţul comunist, despre cei ce au comis crime sub comunism, despre cei ce au profitat de comunism, despre cei care caută să perpetueze comunismul.

Spunerea adevărului ar mai trebui să însemne descrierea în detaliu a felului în care Neamul Românesc şi fiecare Român au fost aduşi la sapă de lemn.

Rostirea adevărului nu înseamnă vânătoare de vrăjitoare, ci înseamnă a apuca pe singura cale care duce la lumină şi libertate.

În acest context, cei care au comis crime abominabile împotriva condiţiei şi demnităţii umane ar trebui chemaţi în faţa unei instanţe de reparare morală. Monştrii abominabili de felul lui Goiciu, Maromet, Crăciun, Enache, şi toţi cei care au schingiuit şi bătut nu trebue lăsaţi să sfârşească în demnitate. Crimele împotriva umanităţii sunt imprescriptibile, iar vârsta înaintată la care aceşti monştri mârşavi au ajuns nu poate fi scuză sau motiv de iertare. Câtă milă au arătat aceste zdrenţe faţă de bătrânii pe care i-au exterminat cu sete?

Noua administraţie a României trebue să ofere Neamului această minimală satisfacţie. Nu vânătoare de vrăjitoare, dar minimală reparaţie morală. Fără să împlinească acest act şi fără să câştige încrederea Românului de bine, această administraţie nu va reuşi să refacă economia. Dar dacă ţara îşi va reafla sufletul şi credinţa în bine, atunci toate vor fi iarăşi cu putinţă. Dar până atunci, monştrii comunişti ar trebui să tremure!

Mult Stimate Domnule Preşedinte,

După cincizeci de ani de dominaţie străină şi de teroare comunistă Românii - aşa cum aţi spus Dumneavoastră - şi-au recâştigat ţara. Şi-au recâştigat-o cu mic şi mare, prin voinţa fiecăruia, manifestată deschis şi fără echivoc.

Actualul guvern şi preşedintele ales nu au dreptul, odată ajunşi la putere, să repudieze încrederea, speranţele şi promisiunile de cinste, de etică şi de onoare la care au subscris şi pentru care au fost aleşi să guverneze.

Suntem convinşi, acum ca şi înainte de alegeri, că şi Dumneavoastră ca preşedinte şi Domnul Ciorbea ca Prim-ministru, sunteţi reprezentanţii autentici ai nevoilor şi aspiraţiilor materiale şi naţionale ale tuturor Românilor. Cu această convingere, ca Români şi creştini, conştienţi de natura circumstanţelor internaţionale, vă cerem să nu cedaţi presiunilor, de oriunde ar veni, şi să nu semnaţi nici un acord cu Ucraina, prin care România ar accepta situaţia de fapt, de astăzi, în legătură cu frontierele ţării noastre.

Domnule preşedinte, Basarabia şi Bucovina n'au aparţinut niciodată Ucrainei şi nici măcar n'au fost vreodată ocupate de o ţară care s'ar fi numit Ucraina. Prin simplul fapt că Ucraina n'a existat niciodată, până în 1990, ca stat naţional, juridic şi independent, ea fiind ocupată şi incorporată, de-a lungul istoriei, ca făcând parte din Rusia, iar în acest secol din Uniunea Sovietică.

Prin evidenţa acestui fapt, noul stat al Ucrainei, în existenţă de nici măcar zece ani, nu are dreptul, sub nici o formă, să continue a ocupa părţi din ţara noastră care nu i-au aparţinut absolut niciodată.

A accepta sau a recunoaşte Ucrainei drepturi care nici practic, nici juridic, nici teoretic nu pot fi justificate, ar echivala cu un act mult mai grav decât unul de slăbiciune. Pentrucă nimeni nu are dreptul sau puterea de a dispune de viaţa oamenilor sau a unei naţiuni. Preşedintele ţării noastre, el însuşi Român şi creştin, nu poate deveni instrumentul unui astfel de act. Şi nici Dl. Ciorbea, ca şef de guvern, însărcinat cu respectarea drepturilor civile şi creştine ale întregului popor român şi creştin, în graniţele naturale ale ţării, nu are acest drept.

Domnule Preşedinte,

Întrerupeţi discuţiile de orice fel cu Ucraina. Raporturile între cele două ţări se vor rezolva, sigur, mai târziu, în circumstanţe mai normale decât cele de acum, şi vor fi de folos reciproc.

Facând aşa nu vom intra în Pactul Atlantic? Ne vom expune, prin această ipoteză, unui pericol din partea cuiva? Rusia imperialistă şi comunistă nu mai există şi graniţe comune cu ea, legal, nu mai avem. Ce a mai rămas din Rusia e în condiţii mai proaste decât cele din ţara noastră. Orice încercare de agresiune împotriva noastră, din partea Rusiei, e de domeniul utopiei. Acest adevăr e valabil şi pentru Ucraina. Lăsaţi lucrurile aşa cum sunt, deocamdată. Rezistaţi presiunilor. Nimeni nu ne va da afară din Europa. Adoptaţi modelul ţărilor baltice care, deşi foarte mici, neputincioase şi neînarmate, şi-au revendicat frontierele şi şi-au proclamat independenţa. Fără pact atlantic şi fără ca cei dela consiliul european să le poată impune drepturile homosexualilor şi ale lesbienelor. Se vede că la noi unii pretinşi *"intelectuali"* au uitat că, în ţara noastră, există o pătură a ţăranilor şi a muncitorilor, care constituie, cum spunea entuziasmat Eminescu, *"tineretul neamului"*, şi care produce pâinea noastră cea de toate zilele, şi cuţitul cu care o tăiem.

Căutaţi înţelegerea Franţei şi a Germaniei. Germania a avut întotdeauna nevoie de agricultură şi petrolul nostru. Un acord de produse agricole cu ea, ne-ar putea, eventual, ajuta cu modernizarea echipamentului pentru muncile câmpului. Franţa ne-a fost în toate timpurile alături, şi etic şi cultural. Ne va ajuta şi în aceste momente, dacă ne vom menţine demnitatea şi apăra drepturile. Franţa n'a fost niciodată susţinătoarea ereziilor. Neacceptarea unor propuneri Nord-atlantice nu i-a adus nici un neajuns. Restituiţi imediat, printr'un decret prezidenţial, drepturile bisericii surori, Greco-catolică şi vom avea de partea noastră toată autoritatea bisericii catolice.

Ţara noastră trebue să reziste în aceste momente istorice. Mai rău decât sub ocupaţia rusească şi sub teroarea comunistă nu ne va fi poporul, dacă i-se va vorbi corect şi direct, va înţelege şi va aprecia. Pentrucă e de neconceput să se creadă că naţiunea s'ar putea reface, material şi spiritual, începând cu un act de capitulare şi de cedare a teritoriului naţional.

Cedând, Domnule Preşedinte, veţi fi abandonat de toată lumea şi nu veţi mai putea convinge pe nimeni, de nimic. Adversarii şi duşmanii - şi-ai Dumneavoastră şi ai ţării - vă vor insulta şi vă vor ridiculiza. Ţara suferă dincolo de imaginaţie. Opera Dumneavoastră de refacere şi de re-educare a poporului, după cincizeci de ani de răvăşire a minţilor, va eşua într'o mlaştină de ironii şi de sarcasm.

Cu cele mai sincere sentimente româneşti,

Prof. Univ. Nicolae Iliescu
Harvard University, Cambridge
USA

DESPRE COMITETUL AD HOC PENTRU ORGANIZAREA DEMOCRAŢIEI ÎN ROMÂNIA

Pentru lămurirea comunităţilor române de pretutindeni, mă simt obligat să răspund la *"precizarea"* Doamnei Simone V. Kleckner, publicată în *"Lumea Liberă"* din 1 Martie şi în *"Micro Magazin"* din 27 Februarie 1997.

"Precizarea" D-nei Kleckner se compune dintr'o serie de divagaţii destinate să genereze confuzii şi să întineze activitatea în exil de peste patruzeci de ani a subsemnatului.

Înştiinţarea publicată în *"Lumea Liberă"*, *"Cuvântul Românesc"* şi *"Micro Magazin"* şi semnată de Dl. Aurel Marinescu şi de mine, relata lapidar şi fără comentarii decizia *"democratică"* obţinută de Doamna Kleckner în şedinţa fantomă de comitet din 23 Ianuarie a.c. în care am fost îndepărtat, din comitet. Şedinţa a fost convocată de dânsa, nu de mine, cum afirmă dânsa. Nu a fost pregătită o ordine de zi scrisă şi nici nu ni se comunicase în prealabil care era obiectul întrunirii. D-na Kleckner venise cu un număr de trei sau patru pagini scrise, care în cursul şedinţei s'au dovedit a fi un act de acuzare la adresa mea.

Primul subiect abordat de Dl. Marinescu şi de mine s'a referit la interviul acordat la staţia T.V. din Bucureşti, unde domnia sa a fost introdusă ca reprezentând comitetul ACORD. În acest interviu, domnia sa făcuse afirmaţia că, pentru a încheia un tratat de bună înţelegere cu Ucraina, România trebue să abandoneze orice revendicare a teritoriilor româneşti stăpânite de Ucraina, răpite prin violenţă de URSS. Acesta ar fi preţul pentru care România poate să fie acceptată ca membru în Alianţa Atlantică (NATO). Afirmaţia D-nei Kleckner nu corespunde convingerilor membrilor comitetului sau al diasporei româneşti, iar domnia sa nu este autorizată să se pronunţe în numele comitetului. În continuare a fost ridicată chestiunea cui revine răspunderea şi autoritatea ultimă în activitatea comitetului ACORD. Rezultatul este ştiut: am fost eliminat din comitet prin voturile D-nei Kleckner, al D-nei Ioana Alimăneştianu şi al D-lui Dumitru Radu. Dl. Marinescu îşi prezentase demisia din comitet înainte de a se trece la vot.

O recapitulare sumară a fundării comitetului ACORD şi a tribulaţiilor pe parcursul existenţei sale este necesară.

Comitetul a fost constituit la data de 10 Mai 1991 într'o adunare de câteva zeci de persoane întrunite în sala de conferinţe dela sediul *"Radio Free Europe"*.

Alegerea membrilor, în număr de 9, s'a produs prin numiri din partea participanţilor prezenţi, stabilind funcţii precise fiecărui membru desemnat. Mi s'a atribuit atunci funcţia de Chairman şi titlul de Co-chairman a fost atribuit D-nei Kleckner, la propunerea mea. Celelalte funcţiuni au fost atribuite precum urmează: Dr. Dan Cantacuzino, vice-preşedinte, Rev. Victor Runcanu, vice-preşedinte, Dl. Alexandru Bratu, vice-preşedinte; Dl. Sorin Radu, corespondenţă şi operaţiunile financiare, D-ra Farcaşiu, secretară, D-ra Ruxandra Bork, membră. D-ra Bork a devenit secretară când, după puţin timp D-ra Farcaşiu s'a retras. Preocupările profesionale ale D-lui S. Radu l-au împiedicat să-şi îndeplinească funcţiunea şi s'a convenit să se transfere funcţiunea la sediul biroului comercial al D-lui Rudolf Kleckner. În Iunie 1993 a fost introdusă la Departamentul de Stat din Albany Petiţia pentru incorporarea comitetului în New York, dar oficiul corporaţiilor ne înştiinţează că numele ACORD nu era disponibil pentru încorporare, deoarece fusese atribuit unei societăţi comerciale în anul 1982. Am comunicat D-nei Kleckner că voi reintroduce cererea folosind numele întreg *"AD HOC COMMITTEE FOR ORGANIZATION OF ROMANIAN DEMOCRACY"*, eliminând acronimul ACORD. În petiţie figurau drept membri incorporatori: Dr. Şt. Issărescu, Dl. Aristide Burilianu, Dr. Dan Cantacuzino şi D-a Simone V. Kleckner. Prin *"Return receipt"* cu data de 26 Iulie este confirmată primirea cererii la Departamentul de Stat.

Prin oficiile unui avocat, D-na Kleckner introduce la 29 Iulie o cerere de incorporare în numele său care este aprobată în aceeaşi zi. Ca membri incorporatori figurau D-nii George Costea şi Constantin Daniels, alături de D-na Kleckner, persoanele menţionate în cererea iniţială fiind eliminate, copii după aceste documente sunt disponibile celor interesaţi.

Din dorinţa de a nu provoca neîncredere în rândul Românilor, am rezistat până în acest moment să fac cunoscute aceste manevre. În ciuda lor şi a aspiraţiilor personale, ACORD a funcţionat efectiv, în măsura eforturilor sale, a contribuit la înstaurarea regimului democratic în România. Obiectivul comitetului ACORD a fost realizat şi existenţa sa rămâne acum fără obiect. Mai mult chiar, dacă prin absurd, s'ar întruni un număr de participanţi pentru a-i asigura supravieţuirea ca *"firmă"*, el nu ar mai corepsunde opiniei şi sentimentelor diasporei, care este în mod categoric opusă tendinţelor de compromis teritorial în tratativele cu Ucraina pentru încheierea tratatului de bună vecinătate prin care se condiţionează includerea României în NATO.

Dr. Şt. ISSĂRESCU

IN MEMORIAM !

- DR. ŞTEFAN BRÂNDUŞOIU -

ConstantinVASILIU

Dr. Ştefan Brânduşoiu, emerit deţinut politic, a fost titularul a două diplome universitare, a două condamnări date de Tribunalul Militar.

Condamnat în 1944, eliberat în 1945, arestat şi condamnat în 1948, eliberat în 1955, ajunge în Bucureşti, unde fusese, înainte de arestare, asistent universitar la Catedra de Pediatrie a Facultăţii de Medicină. Uşa fostei locuinţe era închisă şi închisă a rămas. O lucrare ştiinţifică a sa, fusese publicată fără numele său, autorul real.

Cu tenacitate, perseverenţă şi muncă, din ciobu-rile cristalului ce fusese şi-a refăcut viaţa, o viaţă marcată de vicisitudinile regimului barbar din temniţele *"raiului comunist"*. Anii de detenţie dela Craiova, Jilava, Canal i-au ruinat sănătatea.

Când întâlneam vreun deţinut politic şi-l întrebam dacă a cunoscut prin închisori pe Dr. Brânduşoiu, faţa i se lumina, cu ochii radiind de bucurie răspundea: *"O! Nea Fănică? Un Om, ce Om! Pe câţi a salvat el dela moarte!"* Am aflat că împreună cu Dr. Mihăilescu, deţinut politic şi el, au făcut o operaţie urgentă - fără anestezie - pe o masă improvizată, cu instrumente chirurgicale făcute pe nicovală, în fierăria lagărului Peninsula dela Canal. Bolnavul a fost salvat.

În serile lungi de iarnă, în jurul mesei, îl ascultam în tăcere povestind, nu poveşti imaginare, ci poveşti reale, trăite de el, de alţii, de mulţi, dincolo de ziduri, dincolo de garduri de sârmă ghimpată. L-am îndemnat, mai mult chiar, i-am cerut să-şi scrie amintirile autentice, despre lagărele de muncă forţată în anii întunericului adus de *"Lumina dela Răsărit"*.

A scris o carte, e în manuscris, nepublicată încă. Viaţa ne-a despărţit. Eu am plecat. El a rămas să ducă împreună cu Neamul, o viaţă chinuită, în condiţiile descrise şi de D. Phillip în cartea *"Din Ţara lui Cain"*. La cererea mea, mi-a trimis o scrisoare pe care o reproduc mai jos, şi omul întreg, cu o minte ascuţită, cu o cultură enciclopedică, un munte de caracter, o semnează cu tristeţea unui dezamăgit: *"Omul care a pierdut încrederea în oameni"*.

Dragă Costele,

Caut să-ţi îndeplinesc dorinţa. Îţi trimit faptele, dar tu să alegi eroii. Din descrierea lor, eu nu mă văd erou.

A fost pe la sfârşitul lunii Octombrie 1944. În retragerea noastră din faţa "hoardelor eliberatoare", mersesem tot pe drumuri ocolite, mai mult prin Sudul Bărăganului pentru a nu da ochi cu "prietenii" noştri cei noi, care întârziau cât mai mult aplicarea armistiţiului, cu scopul de a lua şi mai mulţi prizonieri, mai ales dacă îi surprindeau izolaţi.

La Segarcea, în Oltenia, ambulanţa noastră s'a autodizolvat şi fiecare am plecat la unităţile de care aparţineam. Aşa am ajuns în Giurgiţa, comună mare cu oameni gospodari, unde era cantonată partea sedentară a regimentului 13 Infanterie din Divizia 12 Infanterie. Aici se instruiau noile contingente pentru a fi trimise să înlocuiască pe cei căzuţi în luptă, la Nord de Chişinău, unde de fapt ar fi trebuit să ajung şi eu ca transferat dela Batalionul 13 Vânători de Munte, în August 22.

La acea dată această armată a fost încercuită şi după 23 August a fost luată prizonieră. A fost o minune că am scăpat de încercuire. Îmi pare rău că nu-ţi pot trimite manuscrisul cărţii mele. Am descris toate aceste evenimente în capitolul "Războiul din Răsărit", dar încă nu am publicat nimic.

Acum, ajuns în Oltenia, respiram oarecum liniştit. Regimentul formase un nou detaşament pentru a fi trimis pe front în Vest, dar cum acolo aveau medic, eu am rămas medicul părţii sedentare.

Într'o zi, mi se pare că era 25 Octombrie - a intrat în sat un camion cu o platformă mare. În cabină erau doi ofiţeri ruşi, între care o femeie în uniformă şi la volan, şoferul. S'au oprit în centrul satului, dar aflând că în sat este cazată o unitate militară, au plecat mai departe spre Băileşti şi s'au oprit în satul Cerătu.

Pe la ora 20, un cetăţean din Cerătu - Ştefan Mitran zis al lui Pană - comunică prin telefon că în comuna Cerătu nişte ofiţeri ruşi s'au dedat la jaf şi prădăciuni. După ce li s'a dat mâncare şi vin, cară la maşină lucrurile din casă, s'au luat la ceartă între ei, trag cu armele automate îngrozind satul. Cerea de urgenţă ajutor. În urma numeroaselor conflicte ivite între ocupanţii sovietici şi populaţie, care se soldau nu numai cu jafuri şi violuri, dar chiar şi cu morţi, se convenise între cele două armate: sovietică şi română, ca civilii să se poată adresa unităţii române cea mai apropiată pentru a cere ajutor şi protecţie.

În baza acestei dispoziţii, Lt.Col. Tărtăcuţă, locţiitorul Colonelului Elian, aflat în concediu, a trimis un pluton comandat de un sergent major, un tânăr de vreo 26 ani, care începuse războiul odată cu trecerea Prutului. Se distinsese în lupte, avea toate decoraţiile ce se puteau acorda în armata română cadrelor inferioare, iar peste ele şi "Crucea de Fier".

Pe la ora 3 dimineaţa am fost trezit din somn de ordonanţa colonelului: "Sculaţi domnule sublocotenent. Vă aşteaptă domnul colonel în trăsură. E urgenţă mare"!

M'am îmbrăcat în grabă, am luat trusa medicală şi am ieşit în întunericul de afară. Colonelul m'a întâmpinat: "Hai doctore că la Cerătu e lucru mare. Sunt morţi şi răniţi". Într'o jumătate de oră am fost la Cerătu. La sosirea noastră plutonul era adunat de către sergentul ajutor al comandantului de pluton. A apărut şi sergentul major susţinut de doi soldaţi. El era rănitul. Era slăbit căci pierduse mult sânge. Colonelul i-a spus: "Ia pe loc repaus şi raportează ce s'a întâmplat".

Cu glas stins el istoriseşte: "Am sosit aici după ora 21. Am luat legătură cu gazda care mi-a spus că cei doi ofiţeri ruşi şi femeia care servea de translator au cerut mâncare şi băutură. După ce le-a dat brânză, pastramă şi vin, i-au făcut semne să iasă afară. A ieşit, dar îşi supraveghea sufrageria în care gospodarul - om înstărit - îşi avea lucruri mai de preţ. Când Ruşii au început să-i care lucrurile în camion, s'a dat telefon la regiment. Sosit la faţa locului, am cerut să vorbesc cu căpitanul rus. Nu aveam nevoie de translator căci ştiam vorbeşte. I-am spus că am misiunea de a opri orice deteriorare a domiciliului, m'a întrebat ce grad am, a îndreptat pistolul automat către mine, mi-a arătat uşa, spunând că nu primeşte ordin decât dela un grad egal, dacă nu superior lui. A ieşit. Cam la o oră după aceea, în timp ce soldaţii se retrăseseră spre fânărie la adăpost, au izbucnit zgomote în sufragerie, apoi au urmat focuri de armă, s'a stins lumina şi se trăgea pe întuneric. S'au spart geamurile şi se părea că este o luptă în interior. Atunci am strâns trupa, gata de intervenţie. M'am apropiat de fereastră la adăpostul peretului, am ridicat mâna dreaptă şi am strigat tare să se liniştească. O ultimă rafală trasă din interior m'a lovit în antebraţ. Abia atunci am comandat foc şi am tras spre fereastra casei, dar n'a mai răspuns nimeni. După o jumătate de oră de linişte am dat ordin să se debloche uşa sufrageriei şi am pătruns înăuntru. Am găsit pe ambii ofiţeri pe jos, morţi. Femeia care-i însoţise, dispăruse. Atunci am telefonat la regiment. Asta-i toată povestea".

Eu am desfăcut pansamentul individual, care cam strâns, ţinea loc şi de garou. Glonţul rămăsese între oasele antebraţului. Am aplicat un garou adevărat, am refăcut pansamentul şi am raportat comandantului că trebue evacuat de urgenţă, căci garoul nu poate sta mai mult de 6-7 ore fără să-i altereze tot antebraţul.

- "Îl evacuăm, dar unde?" a zis îngândurat colonelul.

- "La spitalul militar din Craiova", am răspuns gândindu-mă la garou.

- "Îl împuşcă Ruşii înainte de a-i vedea cineva rana. El trebue trimis cât mai departe, până se vor linişti apele".

- "Atunci ne prevalăm de dispoziţia care ne-a venit prin care se recomandă ca răniţii mai uşor să fie evacuaţi la spitalele cele mai apropiate de domiciliul stabil. Cum el este din Mâneci, îl trimitem la spitalul militar din Ploeşti. Îi fac bilet de internare pentru Ploeşti, dar cum o să ajungă acolo?"

- "Îl trimitem cu duba regimentului".

Trupa s'a încolonat şi s'a îndreptat spre Giurgiţa. Rănitul a fost luat cu noi în trăsură şi ne-am luat rămas bun dela el, când s'a urcat în dubă cu destinaţia Ploeşti.

În dimineaţa aceleiaşi zile, în cabinetul meu au apărut doi ofiţeri magistraţi dela Procuratura Militară. M'au invitat să-i urmez. O maşină neagră aştepta la poartă. În maşină am fost întrebat: - "Unde l-ai evacuat?"

- "La spitalul militar din Ploeşti!"

- "De ce nu l-ai trimis la Craiova?"

- "Fiindcă era mai aproape de domicilul rănitului".

- "Rău ai făcut!"

- "Dar biletul de evacuare era semnat de Dl. Comandant, Lt.Col. Tărtăcuţă..."

- "Lasă-l pe Tărtăcuţă. Sunteţi solidari amândoi... Apoi către şofer: "Dă-i drumul cât poţi de repede spre Ploeşti."

Nu ştiam că asta va fi toată ancheta mea. După câteva ore de mers, am ajuns la Ploeşti, dar, din cauza bombardamentelor aeriene, spitalul fusese evacuat la Mâneci. Am luat drumul către Mâneci. Cu cât ne apropiam de munte, ceaţa devenea mai deasă, şi parcă întunericul cobora mai repede. Eu îmi depănam planul de apărare, întrucât mă conformasem unor ordine precise. Nu ştiam de ce-mi spusese anchetatorul "Lasă-l pe Tărtăcuţă", adică să nu-l amestec pe el. Am ajuns la spital la 7 seara. Aici ni s'a spus că pacientului căutat i s'a scos glontele, i s'a oprit hemoragia, iar în timpul prânzului a fost învoit să-şi vadă mama în comună.

Cei doi magistraţi s'au uitat unul la altul, apoi amândoi la mine. Cel care mă anchetase în maşină mi-a spus: "Închină-te şi roagăte la Dumnezeu să nu fi luat drumul codrului spre Ardeal. Nemţii îl vor primi cu braţele deschise".

A fost trimisă maşina la postul de jandarmi să-l aducă pe şeful de post, căci el ştia toate potecile şi putea alcătui o poteră la nevoie.

Ne-a condus la casa mamei subofiţerului rănit, la care am ajuns toţi patru pe jos, căci accesul era imposibil pentru maşină. Pe un tăpşan, lipită de coasta muntelui a apărut o căsuţă. "Aici este locuinţa domnule căpitan" a zis jandarmul.

Un căpitan şi şeful de post s'au dus în spatele casei. Celălalt căpitan şi cu mine am intrat în tindă şi de acolo în camera de locuit. La lumina unei lămpi cu gaz, o femeie îmbrăcată ca la munte, torcea. O tânără de vreo 16 ani, cosea la o masă pe care era un coş de răchită plin cu scoruşe. S'au ridicat uimite şi ne-au privit.

- "Unde e feciorul maicăi?" a întrebat căpitanul.

- "E în sat la şezătoare" a zis bătrâna. Şi n'a mai tors. Şi-a scos furca din brâu: "A făcut ceva?"

- "Nu, n'a făcut nimic, dar avem nevoie de el să ne dea nişte lămuriri. Căpitanul a chemat pe cei doi rămaşi afară şi i-a pus la curent cu situaţia. Plutonierul, şef de post, a spus: "Vi-l aduc îndată dacă e acolo" şi a dat să plece, dar căpitanul nu l-a lăsat singur, a ţinut să-l însoţească.

În cameră era linişte, tăcere, doar căpitanul rontăia scoruje din coşul de răchită. Într'un târziu, bătrâna, cu lacrimi ce i se scurgeau de pe obraji spre bărbie, întrerupse tăcerea: "Am văzut eu că nu e lucru curat, de când a venit. Altă dată când venea, chiuia odată din vale de aceea zgomotul apelor şi Lăbuş lătra, alerga ca un nebun la vale, să-i iasă în cale. Acum m'am pomenit cu el în uşă, galben ca ceara. Aşa încet venise că nici Lăbuş nu l-a simţit". Bătrâna şi-a pus din nou furca în brâu, dar nu mai torcea.

După vreo oră de aşteptat au apărut cei doi plecaţi, cu eroul meu între ei. A avut doar timp să-şi pună centironul şi să-şi ia rămas bun dela mamă şi soră, care au izbucnit în plâns.

Încă în plină noapte am ajuns la Craiova. Eu am fost izolat într'o celulă a închisorii militare.

A fost un proces? De bună seamă că a fost, din moment ce pe la ora 14 şi-a făcut apariţia un ofiţer care mi-a citit sentinţa de condamnare: "Un an închisoare corecţională pentru favorizarea de infractor, fără drept de apel şi cerere de graţiere".

La impulsul meu de revoltă, el mi-a vorbit pe ton calm: "Vedeţi-vă de treabă domnule doctor şi mulţumiţi Lui Dumnezeu că aţi trecut neobservat; dacă nu l-ar fi găsit pe sergentul major, v'ar fi aşteptat pe Dvs. soarta lui. Nu puteaţi apare în faţa Ruşilor care dictau sentinţa".

Cum a decursul procesul aveam să aflu în puşcăria din Craiova, unde am fost transferat în aceeaşi zi. În celula în care am fost repartizat am dat de un cetăţean voinic, bine legat, de vreo 140 kg.

"Sunt Ştefan Mitran zis al lui Pană" a spus el scurt. "M'au condamnat şi pe mine la trei luni şi o să ducem traiul împreună".

- "Ia spune Domnule Mitran, cum a decurs procesul, că poate dumneata ai asistat? am întrebat eu dornic să aflu.

- "Ce proces Domnul doctor? Ce? Ăla a fost proces? O comedie ruseacă jucată de magistraţi români! Singurul martor audiat a fost ticălosul în casa căruia au fost Ruşii cu scandalul lor. Mă rugase să dau eu telefon, că fusesem atâta vreme primar în Cerătu. Ştiţi ce a declarat ticălosul? Că Ruşii au fost invitaţii lui, că s'au comportat foarte civilizat, că n'au făcut nici un scandal, că telefonul a fost dat de un alarmist, duşman al poporului. Ăla eram eu. Şi doară ofiţerii văzuseră şi ei camera devastată cu pereţii ciuruiţi de gloanţe. El n'a fost condamnat, ba chiar a fost felicitat".

- "Dar colonelul Tărtăcuţă n'a fost chemat?"

- "După cum văd eu, Dvs. domnule doctor nu ştiţi nimic! Păi, colonelul s'a sinucis cum i s'a telefonat că vine ancheta. Probabil i s'a spus ce-l aşteaptă şi n'a vrut omul să moară de un glonţ sovietic".

Actul era considerat rebeliunea unei trupe din armata aliată, contra armatei "eliberatoare". Sentinţa trebuia să fie drastică şi să satisfacă cererea Sovieticilor:

Comandantul regimentului se sinucisese;

sergentul major şi ajutorul lui condamnaţi la moarte prin împuşcare;

toţi ostaşii din plutonul aflat la executarea unui ordin au fost condamnaţi la muncă silnică între 12 şi 20 de ani;

Ştefan Mitran, condamnat la 3 luni de închisoare;

Sublocotenentul doctor Ştefan Brânduşoiu un an închisoare pentru favorizare de infractor;

Regimentul a fost desfiinţat.

S'a dat ordin circular pe armată, ca toate unităţile să ia cunoştinţă şi să nu se mai repete cazul.

Din penitenciarul Craiova am fost transferat la Işalniţa. La 20 Mai 1945, am fost graţiat.

•••

Ţi-am prezentat faptele aşa cum s'au petrecut. Nu mi-am găsit acte de merit decât tangenţial. Mi-am făcut datoria. Atât. Eroi, martiri, au fost colonelul Tărtăcuţă, sergentul-major şi sergentul în termen, ajutorul lui. Mi s'a spus că atunci când în după-amiaza aceleiaşi zile au fost executaţi, la comanda "foc" s'au îmbrăţişat şi au strigat "Trăiască România". Ostaşii aduşi să asiste la execuţie au văzut altceva decât ce intenţionau organizatorii acestei crime, căci executarea lor a fost o crimă.

La umbra curajului lor am devenit şi eu un erou, căci aşa m'au considerat toţi pe unde ajungeam, dar aici n'am fost cu nimic superior sutelor de mii de Români care au luptat împotriva blestemului dela Răsărit.

Fapte de eroism am făcut eu în altă parte. Le-am scris pe hârtie, dar nu le mai copiez. Poate vom trăi şi ţi le voi trimite, dacă voi face rost de bani. Acum îţi trimit o copie a unui capitol din puşcărie şi anume dela colonia Peninsula. Acolo poate vei găsi eroismul pe care îl cauţi.

Profit de bunăvoinţa aducătorului acestor rânduri să-ţi dau şi veşti de pe la noi. Viaţa socială ne ţine în continuu cabraţi. Ne trudim să ne păstrăm speranţa, deşi tot mai mult simţim că cele ce au fost zdruncinate, cu greu se mai pot aşeza pe temelii stabile. Tot mai mult văd că lumea alunecă în beznă; tot mai mult oamenii în care aveam încredere o iau la vale. Am ajuns să cred că viaţa este egoism amestecat cu ură; iubirea salvatoare este doar un ideal şi ca orice ideal este undeva în sfere prea îndepărtate la care nu mai cred că o să ajungem, dar nici înlănţuit de ură nu-mi place să mă ştiu.

Mai nou, trăim nişte momente neplăcute chiar şi în cadrul AFDPR. S'au făcut două tabere care se urăsc reciproc, ajungându-se la proces. În loc de o luptă a tuturor, uniţi, spre împlinirea idealului comun, ne mâncăm între noi.

Interese meschine ne ţin învrăjbiţi, făcându-ne de râsul lumii. Nu vreau să te întristez şi închei aici scrisoarea mea.

Omul care a pierdut încrederea în oameni,

Ştefan Brânduşoiu

•••

P.S. Ulterior s'a aflat că la autopsia trupurilor celor doi ofiţeri ruşi morţi la Cerătu, s'au găsit gloanţe ruseşti. Beţi, s'au certat, s'au luat la bătaie şi pe întuneric s'au împuşcat între ei. În evidenţele sovietice, vor apare ca eori.

În evidenţele, în memoria Românilor s'au înscris încă trei eroi, martiri adevăraţi ai Neamului, victime ale justiţiei sovietice.

Procesul - dacă ruşinea din 1944 se poate numi proces - este un prolog la şirul lung de procese înscenate, cu sentinţe ordonate timp de 20 de ani în România, sub regimul comunist, regim al cărui proces întârzie.

OCHII INIMII

Pr.Dr. Dumitru ICHIM

Unul din cele mai cutremurătoare imne imperiale adresate de om divinității este marșul din *"moarte la viață și de pe pământ la cer"* cu care se înconjoară biserica în noaptea Paștelui: *"Învierea Ta Hristoase, Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri, iar pe noi pe pământ ne învrednicește cu inimă curată să Te mărim."*

E frig, dar nu-l luăm în seamă. Am fost chemați să luăm lumină din lumina lui Hristos. Fiecare din noi aveam o făclie în mână. Aceasta contează. Mărturia noastră că Hristos a înviat, bucuria noastră de a ne împărtăși din lumina Lui. Cerul e curat ca un cristal. Miriade de galaxii cu clipinde lumânări în mână. Jos pe pământ, asemenea în cele trei înconjurări ale bisericii; întreitul *"paște"* al celor trei zile petrecute în mormânt ale Ziditorului, întreitul *"paște"* adică *"trecere"* triumfală *"din moarte la viață și de pe pământ la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi"*.

Solemnitatea nopții Învierii e de dimensiune cosmică. Biserica fiind *"una, sfântă, sobornicească și apostolească"* este un punct de reper și orientare pentru întreaga lume. Înseamnă că această armată a Împăratului Luminii nu e limitată numai le cei care sărbătoresc bucuria Învierii lui Hristos din anul acesta, ci toate generațiile până la Adam. Nu mai există moarte. *"Unde-ți este moarte boldul? Unde-ți este iadule biruința?"* A înviat Hristos și s'a făcut *"începătură celor adormiți"*.

În această sfântă noapte este liturghia cosmică a Învierii lui Hristos. Imnul triumfal al Învierii ne descrie ce fac îngerii în ceruri și devine rugăciune pentru pământeni *"iar pe noi ne învrednicește cu inimă curată să Te mărim"*.

Școala ne-a învățat didactic că omul are cinci simțuri. Cu toate acestea există un al șaselea simț pe care nu știu cum am putea să-l denumim. Religiile și filosofiile lumii îl localizează în inimă. El le transcende pe toate cele cinci prin simbolul firesc al inimii. Inima nu este numai centrul vital, biologic, ci depășește această ecuație specifică regnului animal. La om inima este simbolul iubirii. Dacă tot cosmosul și tot ce există a fost creat prin ***"fiat"***, la crearea omului Dumnezeu se adresează în mod treimic, ca o cinste deosebită acordată omului ca rege al universului zicând: *"Să facem om după **chipul și asemănarea** noastră"*, (Geneză, 1,26). În ce mod? *"Atunci luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om"*. Există în vechiul text ebraic o enigmă. După ce se spune că *"a făcut pe om"* ca existență creată înseamnă că omul a fost definit biologic. Dar textul continuă cea mai mare taină a omului ca om în înrudirea lui cu Dumnezeu: *"Și a **suflat** în fața lui **suflare de viață** și s'a făcut ființă vie"*. (Geneză, 2,7). Deci după ce *"a făcut pe om"* ca ființă Dumnezeu îi lărgește biologicul cu o amprentă divină. El nu este numai ***ființă***, în interpretarea darwinistă. Omul este *"ființă vie"*. Ceea ce ar părea o tautologie e de fapt sublinierea ***vieții ființiale***. Omul creat ca ***"suflet"***, ca ***"suflare"***, ca *"chip și asemănare"* al lui Dumnezeu.

Interpretarea biblică a ***feței omului*** e ***inima***. Dumnezeu ***a suflat*** în inima omului dăruindu-i ***sufletul*** nemuritor de obârșie dumnezeiască. Sufletul e duh, sau spirit, din Duhul Sfânt. Astfel spiritul fiind de asemănare cu Pnevma este ***atotțiitorul*** personalității umane. El nu este în trup, cum ne învăța Părintele Stăniloae, ci trupul este cuprins în spirit. Într'un mod perihoretic, am adăuga noi.

Când Dumnezeu a ***suflat*** în inima omului l-a înrudit nemuritor pe om cu persoana a treia din Sfânta Treime: *"Domnul de viață făcătorul"*. Pogorîrea Sfântului Duh la Cincizecime e descrisă *"**ca o suflare de vânt**"* (Fapte 2,2) și simbolizează prin *"limbi ca de foc ce au șezut pe fiecare dintre ei"*.

Sfântul Duh e reprezentat prin două simboluri. Porumbelul este simbolul păcii, al împăcării, iar focul, ca și inima în care Dumnezeu a ***suflat***, este simbolul iubirii.

Inima este ***fața omului*** în care ***a suflat*** Dumnezeu și omul a devenit ceva mai presus decât îngerii. *"Templul Duhului Sfânt"*, cum precizează Tarsianul.

Dacă inima este ***fața omului***, ca orice față omenească înseamnă că are ochi, urechi, nas, limbă și are și mâini cu care să pipăie alte realități care nu sunt scrise în condica biologică a materialiștilor. Repet, în toate culturile lumii inima este simbolul iubirii.

Dumnezeu este Iubire. ***Suflatul*** lui Dumnezeu, ca foc de viață nemuritoare în inima omului, este ***iubirea*** ca *"**chip și asemănare**"* cu Dumnezeu.

După căderea omului în păcat, grijuliu, Vechiul Testament, ca un pedagog de școală și grădiniță, îl învață pe om cu esențialele reguli ale supraviețuirii. Normal, prin negație. Să nu faci asta, să nu faci aia.

Hristos aduce Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Aduce cerurile în inima uscată a omului. S'a întrupat Dumnezeu în om pentru ca omul să se îndumnezeiască .

Dumnezeu dă mâna cu omul căzut și îl trage să urce împreună cu El pe Muntele Fericirilor.

Ce este fericirea? Care este structura ei? Se poate câștiga rațional prin cunoaștere? Cu cât cunoști mai mult cu atât ești mai nefericit. *"Dacă nu ați fi cunoscut păcat nu ați avea"*. Să nu fim înțeleși greșit. Nu suntem împotriva omului educat enciclopedic, nu pledăm pentru incultură, lene și analfabetism, la propriu și la figurat. Rațiunea este cel mai minunat dar al lui Dumnezeu oferit omului - o pereche de ochelari pentru cel care nu vede să citească. Toată creația Logosului, macrocosmosul și microcosmosul, este cartea pe care omul o citește cu ochelarii rațiunii. Rațiunea nu poate să-ți ***dea fericire*** pentrucă rostul ei este să-ți dea ***cunoaștere***, iar cunoașterea este ***cunoaștere*** dar nu ***fericire***.

Constă fericirea în posesiuni și faimă? Unde este averea ta acolo e și inima ta. Întotdeauna va fi unul mai bogat ca tine pe care-l vei uri. Întotdeauna va fi unul mai talentat ca tine pe care-l vei invidia. Ura, frica și invidia nu sunt fericire, ci opusul ei.

Confundăm fericirea cu tot felul de senzații biologice la nivelul de ***zoon***. Animalul nu este nici ***fericit***, nici ***nefericit***.

El poate fi ***satisfăcut***, sau ***nesatisfăcut***. Satisfacerea simțurilor nu este ***fericire*** ci ***satisfacere***. Ceva natural. Ceva la nivelul de creatură scrisă de Creator cu instincte.

Fericirea deși însumează biologicul nu se reduce la biologic, ci este o transcendere a lui fiind ca structură transbiologic. Între ***satisfacerea*** instinctelor biologice și ***fericirea*** omului este aceeași diferență ca între urină și lacrimă, deși apar sub aceeași formă.

Dumnezeu nu l-a creat pe om prin *"fiat"* precum lumina, universul și toată creatura. Nu numai ca ființă, ci ***ființă vie***, nemuritoare. L-a creat *"suflând"* în inima lui *"chipul și asemănarea"* lui Dumnezeu și Dumnezeu este Iubire.

Astfel inima omului a devenit ***anima Dei*** ca *"**chip și asemănare**"*. Omul a fost plămădit nu numai ca o creatură, ci ca creator și ucenic de breaslă al Creatorului.

Fericiera este ***creație***. Ea este marele paradox al omului ca semănare cu Dumnezeu. Fericirea însemnă a crea lumi și universuri noi din ***nimic***. ***Fericirea*** fiind ***iubire*** implică o persoană de ***dialog***. Suferința o poți purta singur, dar nu și fericirea. Dacă nu o poți dărui și împărtăși cu cineva este o nefericire. Matrița ființei umane fiind divină ea nu poate fi decât ***dia+Logos***, adică ***dialogică***.

Fericirea fiind ***creație***, repet este marele paradox al omului ca obârșie divină. *"Dăruind vei dobândi"* este și titlul cărții Părintelui Nicolae Steinhardt. Sinteza fericirii este în *"**mai fericit este cel ce dă decât cel care primește**"*.

Fericirea, ca suflare a lui Dumnezeu, este zidită în cea mai profundă temelie existențială a omului - în inimă; inima ca simbol al vieții și al iubirii.

Proorocul Isaia atribuia inimii puterea *"de a **înțelege**"* (6,9), adică de a cuprinde în dimensiuni spirituale pământul și cerul. Nu este un act al unui contabil de date științifice, ci al omului înțelept *"**pentrucă înțelepciunea va veni în inima ta**"* (Prov. 2,10).

Evident, omul prin voința lui liberă poate transforma acest paradis al inimii într'un adevărat iad pentru el și pentru alții.

Omul ca ***ființă*** este propriul lui ziditor ca ***ființă vie***, sau propriul lui distrugător, din nou prin ceea ce numim inimă: *"**Căci din inimă purced: gânduri rele, omoruri, preacurvii, curvii, furtișaguri, mărturii mincinoase, hule**"*. (Mt. 15,19).

La fel, o interesantă mărturie o face Sfântul Petru în relația inimă și Sfântul Duh ca simboluri ale iubirii. Inima prin voința liberă a omului poate fi deschisă lui Satan și acesta să o umple cu sensul de autodistrugere a omului: *"**Ananio, pentru ce a umplut Satana inima ta să minți tu Duhului Sfânt?**"* (Fapt. 5.3).

Inima, centrul ontologic al omului, prin puritatea ei ne poate oferi harul divin de a ne depăși realitatea spațio-temporală, să ne împărtășim din înfinit și veșnic și să ***vedem*** pe Dumnezeu: *"**Fericiți cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.**"* (Matei 5,8).

După putințele noastre omenești am încercat în timpul Postului Mare să ne *"**zdrobim inima**"* (Ps.50) de piatră și din miezul ei să lăsăm să crească adevărata noastră inimă, *"**inima curată**"* cu care părinții noștri ne-au dus la botez.

E noaptea Învierii. Noaptea Paștelui. Inima lui Iisus junghiată pe cruce *"**pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire**"* a început să bată din nou. După trei zile de moarte. Ritmul ei sacadat, de emoție și bucurie că Fiul Omului a învins moartea omului, este bătut în această noapte sfântă a mântuirii noastre apăsat cu ciocanul pe toaca de lemn și pe toaca de fier. Legile liturgice sunt ignorate. A înviat Hristos!

Toate toacele sunt bătute în același timp și toate clopotele destinate diferitelor ocazii din viață sunt trase de frânghie cu entuziasmul de a fi date peste cap în clopotnițe. A înviat Hristos!

Întregul cosmos e în procesiunea înconjurării bisericii: *"Învierera Ta Hristoase îngerii o laudă în ceruri, iar pe noi pe pământ ne învrednicește cu **inimă curată** să Te mărim"*. Hristos a înviat!

75 DE ANI DE DEMNITATE

Ca să ne arătăm respectul față de cei care au constituit un exemplu pentru noi, cel mai adesea o facem post-mortem.

De data aceasta, vreau să mă abat dela tradiție și să scriu câteva rânduri despre un bărbat român deosebit care, pe 10 Mai, împlinește 75 de ani. Din acești ani, în afară de școală, petrece doi ani pe front și 18 în închisori și lagăre, din totalul condamnărilor de 33 de ani cumulate până la vârsta de 38 de ani! Un record mai mult decât tragic, dela care istoria noastră are de învățat, dacă vrem ca să nu se mai repete tragismul.

A fost născut la 10 Mai 1922. Tot pe 10 Mai, dar 1942, depune jurământul de ofițer în fața fostului Rege Mihai, ca șef de promoție. În loc să se bucure de avantajele unor avansări administrative în anturajul Mareșalului, se cere insistent, se zbate ca să plece voluntar pe front.

Doi ani participă într'o unitate de elită la luptele din Caucaz, Cuban, Crimeea și Sevastopol. În timp ce în căldurul București politicieni inconștienți, incompetenți și fără simțul istoriei plănuiau capitularea și arestarea comandantului suprem al armatei, eroul nostru cade prizonier, tot în Mai, două zile după ce împlinise 22 de ani.

În lagărele rusești, din nefericire, mulți au consimțit, forțați sau voluntar, să servească interesele comintern-ului împotriva propriei lor patrii, înrolându-se în divizia de penibilă amintire, Tudor Vladimirescu. Refuzând orice colaborare cu inamicul, eroul nostru este condamnat la 25 de ani pentru crime... împotriva păcii! Peste 11 ani îi petrece în cele mai infame lagăre de exterminare din zona dela Nord de Cercul Polar. Dar supraviețuiește cu spiritul intact și cu demnitatea neatinsă. Acum vreo doi ani, trădători din fosta divizie de *voluntari* l-au apostrofat în presa *lor* că nu a participat la lupta contra *fascismului*!

A răspuns ca întotdeauna cu demnitatea lui știută, care nu poate fi întinată de calomnii comuniste.

Repatriat în 1956, este din nou arestat în Februarie 1958, torturat sălbatic pentru vina de a fi participat la comploturi imaginare și condamnat la alți 8 ani. Altă perioadă de lagăre, celule sordide, chinuri suportate cu fruntea sus, învățându-ne și pe noi, ceilalți să facem la fel.

Tot datorită demnității sale exemplare și dârz contra oricărei forme de colaborare, este eliberat în 1964, printre ultimii deținuți politici, în luna August.

Își reface viața cu același optimism incurabil știind, crezând, fiind sigur că Țara va fi eliberată de sub comunism.

A publicat una din primele cărți despre atrocitățile suferite de deținuții politici, *Mărturii din Iadul Roșu (dela Vorkuta la Gherla)* și continuă să-și facă cunoscute opiniile sale democratice și naționale, scriind cu autoritate, dar sporadic, în presa din țară sau din exil.

Cu încrederea lui nemărginită în calitățile poporului său, îmi scria de curând că speră într'o refacere economică în următoarele nouă luni.

La vârsta unei respectabile senectuți, când alții renunță la orice, eroul nostru este activ, entuziast, gata oricând să ajute cu sfatul și experiența sa unică pe oricine.

Model de demnitate în închisori și lagăre, exemplu de urmat pentru noi toți, îi doresc o viață lungă și încă plină de realizări pe care sunt sigur că le plănuiește.

Dumnezeu să te binecuvânteze și la mulți ani, Aurelian Gulan, prieten vechi și frate de suferință.

Radu DUNĂREANU

DOUĂ CAPITULAȚII ANTINAȚIONALE: TRATATUL CU UCRAINA ȘI UNIVERSITATEA MAGHIARĂ DIN CLUJ

Întrucât sunt partizanul Președintelui creștin-democrat Emil Constantinescu și al Premierului creștin-democrat Victor Ciorbea, protestez împotriva celor două capitulații antinaționale: Tratatul cu Ucraina și Universitatea maghiară din Cluj.

1. TRATATUL CU UCRAINA. Vorba populară este sfântă: *"Nu da pasărea din mână pe vrabia de pe gard!"* În acest caz: de ce România să semneze Tratatul cu Ucraina de abandonare a sfintelor pământuri românești Bucovina de Nord, Sudul Basarabiei, Ținutul Herța, Insula Șerpilor, în iluzia improbabilei noastre primiri în NATO, deodată ce NATO nu ne va accepta în Iulie 1997, în NATO votul trebuind să fie unanim, ci nu majoritar? Drepturile noastre istorice se afirmă, nu se negociază!

2. UNIVERSITATEA MAGHIARĂ DIN CLUJ. Sunt universitar clujean din 1972, de 25 de ani (sunt lector universitar, doctor în Filosofie, Catedra de Științe Politice, Facultatea de Drept, Universitatea *"Babeș-Bolyai"* din Cluj), așa încât cunosc șovinismul unguresc abia disimulat sub o spoială de civilitate și urbanitate. Planul ungar este clar și răspicat: 1) Universitate maghiară în Cluj; 2) Autonomie etnică maghiară în Transilvania; 3) Autonomia Transilvaniei față de Statul Național Unitar România; 4) Încorporarea Transilvaniei în Ungaria. În Iulie 1997, la Madrid, Ungaria va fi admisă în NATO, iar România va fi respinsă. Apoi, prin șantaj, Ungaria își va împlini planul, fără ca noi, România să putem trage un singur foc de pușcă!

Acum, peste un secol, fiindcă liberalii lui Ion C. Brătianu au cedat Basarabia Rusiei, marele Eminescu îi anatemiza disprețuitor-pamfletar în Scrisoarea III-a: *"Voi sunteți urmașii Romei?"*

Astăzi, eu îi somez pe miniștrii țărăniști și liberali din guvernul Ciorbea: Voi sunteți urmașii lui Iuliu Maniu și Ionel Brătianu, ctitorii României Mari?

Andrei-Iustin HOSSU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

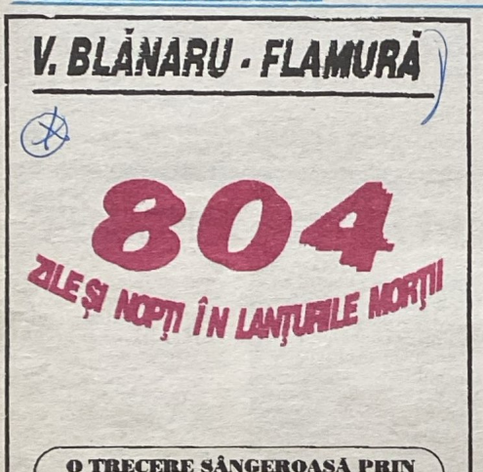

Colecția *Iconar* în colaborare cu Fundația *Buna Vestire* au dat publicității în 1996, prin Editura SEPCO, mărturisirile condamnatului la moarte V. Blănaru-Flamură, cartea *"804 zile și nopți în lanțurile morții"*.

Autorul, în vârstă acum de 84 de ani, a terminat de scris cartea în 1987, și a păstrat manuscrisul - nu în sertar - ci ascuns cum numai foștii deținuți politici știu să ascundă.

Scrisă deci în anii dictaturii comuniste, cu tot curajul autorului de a spune lucrurilor pe nume, e de presupus că totuși o anumită inhibare, o sub-conștientă auto-apărare a operat în scrisul autorului, la gândul că poate totuși, cândva, la o nouă arestare - care atârna deasupra capetelor tuturor foștilor deținuți - supus *"metodelor specifice"* de anchetă, ar fi divulgat și manuscrisul ascuns. În lunga sa experiență cu anchetele Securității, V. Blănaru-Flamură, a avut o situație similară.

Partea bună a cărții este însă luciditatea autorului, care dându-și seama că înaintează spre plutonul octogenarilor, oricât de sănătos biologic ar fi, vârsta îți poate face festa, dintre care cea mai curentă este vizita amneziei, și cu tot riscul, s'a apucat de scris.

Scriitor din tinerețe, V. Blănaru, cu numele literar Cezar Flamură, a publicat în mai multe periodice înaite de-al Doilea Război Mondial, n'a putut tipări decât un volum de poezii în 1939, intitulat *"Talazuri"*. Hăituit prin închisori, în relativele recreații dintre cele două arestări, a scris cât a putut și a ascuns, pentru *"ziua libertății"*. A citit enorm, s'a documentat și din materialul adunat, a publicat după Revoluția Tineretului din 1989, fragmente de istorie adevărată și portrete de personalități politice, făcând lumină, acolo unde comuniștii au șters cu buretele sau au falsificat datele.

În anul 1995 a apărut cartea *"Blestemele lui Iorga"* - Adevărul în moartea savantului - și tot în același an a apărut volumul I din lucrarea *"Generalul Antonescu în cămașe verde"*, după care a urmat în 1996, *"Cazaciocul groazei din Valea Piersicilor"* sau *"804 zile și nopți în lanțurile morții"*, de care ne ocupăm în lucrarea de față.

Prolificul autor are gata de tipărit: *"Volumul II din Generalul Antonescu în cămașe verde"*, un volum de poeme *"Crini printre zăbrele"*, o altă carte cu întâmplări din gulagurile românești *"Mai rău ca la Auschwitz-ul din fabulația de azi a Evreilor"*, o carte de amintiri *"Golgota iluziilor"*, fragmete dintr'un jurnal ascuns *"Dela Ana la Caiafa"* și un documentar *"Dezvăluiri în aflarea adevărului"* împărțit pe capitole: *- Marea tragedie legionară; - Din adevărata istorie a Gârzii de Fier;* și *- Apocalipsa Babilonului XX.*

Proiecte înălțătoare, dar lipsa hârtiei și prețul uriaș la care s'a ridicat, sunt niște bariere greu de trecut pentru tipărirea atâtor cărți, iar vârsta autorului presează puternic pentru apariția lor la lumină cât mai de grabă. Mecena-știi români *"occidentalizați"* preferă să arunce banii pe scălămbăielile unui Michael Jackson sau alții ca el, dar nu scot o lețcaie pentru literatura documentară anticomunistă.

* * *

În după amiaza zilei de 20 Aprilie 1959 - după cum își amintește autorul - în sala tribunalului civil din Botoșani s'au dat sentințele în procesul *"bandei Blănaru"*. Coincidența de nume cu cea a eroului Spiru Blănaru din Banat care alături de colonelul Uță au luptat în munți în perioada 1948-49, au fost capturați, condamnați la moarte și executați, era o circumstanță agravantă pentru cei ce se judecau. Securiștii făceau mereu legătura între cele două nume, care nu erau nici măcar rude.

Completul de judecată a intrat grav în sală, s'a urcat pe podium și s'au citit sentințele: Ionescu Alexandru, Dancu Cristofor, Blănaru Vasile, Uriciuc Roman și Ungureanu Gheorghe - condamnați la moarte.

Crăciunescu Calinic Gheorghe - 25 ani muncă silnică; Sfarghiu Precup - 22 ani m.s.; Bruja Arcadie, Nisoiu Vasile și Cocuța Constantin - 20 ani m.s.; Ungureanu Petre, Forgaci Claudiu, Georgescu, Gasinschi Nicolae și Piticari Ipolit - câte 16 ani temniță grea.

Al doilea lot care a urmat a primit sentințe grele, dar fără condamnări la moarte din care: Buta Grigore - 25 ani m.s.; Crăciun și Blănaru Gheorghe - câte 16 ani temniță grea; Blănaru Grigor - 10 ani; Maricari Ion - 8 ani; Gânscă Artenie - 6 ani și Bărbănță Leon - 5 ani.

Din familia Blănaru vedem că au fost condamnați trei frați: Vasile la moarte, Gheorghe - 16 ani și Grigor 10 ani și alții.

Un alt lot legat de cel dela Botoșani s'a judecat la București, unde Popescu Sebastian și Mănescu Dumitru au primit câte 25 ani m.s.; Tomescu 20 ani m.s. și Leca Dumitru ș.a.

Totalul condamnărilor în cele trei procese legate de Vasile Blănaru s'a ridicat la peste 500 ani de închisoare, în afară de condamnările la moarte.

Cititorii se pot întreba pe drept cuvânt, ce fapte li s'au imputat celor condamnați pentru a primi niște condamnări atât de grave, pe ce bază au pornit arestările, ce probe s'au găsit și au fost prezentate la proces? Întrebări juste, logice și obligatorii în orice sistem de justiție, numai că (in)justiția comunistă are altă viziune în legătură cu legile și infracțiunea, ca și dozarea pedepselor.

Pentru ineditul cazului voi cita din carte (pag.119): *"cum au căzut câmpulungenii în plasa organelor de Securitate, o poveste aproape de necrezut, de domeniul fantasmagoricului, deși petrecută întocmai"*:

"Suntem în prima lună a anului 1957, la mijlocul iernii. Răscoala din Ungaria da să aparțină tecutului... În gospodăriile Uriciucanilor (Familia Uriciuc n.n.) *ca în mai toate gosdpodăriile câmpulungenilor, pe lângă câine în ogradă, exista și câte o pisică. Și Roman Uriciuc avea una, nu știm cum o chema, nici dacă era în slujba Securității. Ceea ce știm este că respectiva felină dungată în alb și negru, a fost pentru organele M.A.I. din regiunea Suceava o* ***zeiță aducătoare de baftă****. Și mai știm ceva, anume că în iarna acelui an, pisicuța noastră deveni mamă, avea vreo patru moștenitori, pe care îi ascunsese sub niște grinzi în podul casei tipografului* (Uriciuc n.n.) *și în fiecare zi, ocupându-se cu aprovizionarea familiei sale, parcurgea drumul de câteva ori din pod în ograda gospodăriei și invers.*

Flăcăiandrul Molovaniuc (chiriaș la familia Uriciuc n.n.) *a observat-o și, cum îi plăceau puii de pisică grozav, a urmărit-o să-i găsească ascunzătoarea din pod. Dar, căutând așa, în loc de pisică a găsit altceva, o armă veche de fabricație austriacă, de pe vremea Împăratului Frantz Iosif, și o mână de cartușe ruginite. Arma fusese pitită în pod după Primul Război Mondial și uitată acolo, nimeni nu știa de ea. Ucenicul a luat-o, la vârtsta de 16-17 ani e ceva să ai o armă de foc.*

Câteva zile mai târziu, a curățat-o, a lustruit-o, cât de degradată era, de nefolosit, dar totuși se putea utiliza ca ***sperietoare*** *și mai ales se putea mândri ca posesor de armă de foc. Câteva zile mai târziu, Molovaniuc începu laudele la prieteni, la colegi, la fete.* ***"Am armă și muniții, aștept semnalul și facem și noi ca în Ungaria"****... intenționa să se războune.*

Într'o zi a spus tare și pe stradă, chiar într'un local public: ***"Armele ne sunt pregătite... Trăiască revoluția din Ungaria!"****; un agent l-a auzit, a anunțat Securitatea, în câteva minute o droaie de* ***experți*** *au sosit la fața locului, credeau că este vorba de luat cu asalt vreo* ***redută legionară.*** ***Contrarevoluționarul Molovaniuc*** *a fost arestat și dus la Miliție, o serie de burdușeli și eroul nostru povestește întâmplarea cu pisicile. Imediat securiștii se deplasează la gospodăria lui Uriciuc, scormonesc podurile, casa, grajdul, fac ravagii prin poduri și găsesc arma și cele 5-6 cartușe uitate în podul casei din Primul Război Mondial, cu care Molovaniuc vroia să răstoarne guvernul* (în locuința tâmplarului Uriciuc, în acel război a fost încartiruit un comandament militar), *dar executând o căutare mai vandalică, tovii* ***mai capturează*** *2-3 puști descompuse, o baionetă, câteva țevi, fiare vechi, pentru experții Securității un adevărat* ***arsenal****"...*

După arestarea lui Molovaniuc și Roman Uriciuc, anchetarea lor durează câteva săptămâni, situația era foarte clară. La proces Uriciuc primește o condamnare de 8 ani temniță grea, pentru agitație, 5 ani pentru ***deținere ilegală de armă*** și trei ani, ca să fie. Molovaniuc este condamnat la 5 ani corecțională, pentru agitație.

Normal, cazul este încheiat și condamnații trebuiau să-și execute pedeapsa. Dar... să-l lăsăm pe autor să ne povestească: *"În zilele acelea la regionala M.A.I. Suceava se întâmplă un eveniment fatidic nu numai pentru Roman Uriciuc, ci și pentru numeroși bucureșteni și locuitori ai Câmpulungului: vechiul anchetator-șef (un Român) este înlocuit cu un Evreu -* ***"căpitanul"*** *Feller. Era un timp când cu toată căderea din fruntea partidului a unor corifei ca Ana Pauker, Chișinevski, Koffler, Teohari Georgescu, Pătrășcanu, Miron Constantinescu, Vasile Luca ș.a. puterea Evreilor la conducerea statului socialist, mai ales în fruntea organelor de represiune părea consolidată; majoritatea funcțiunilor importante din cadrul departamentelor economice și politice se găseau în mâinile Evreilor inclusiv posturile de* ***anchetatori-șefi în M.A.I.***

Prima măsură luată de Feller, a fost aceea că, deși Uriciuc era condamnat și trebuia să fie trimis la închisoarea de execuție, l-a mai ținut un an și ceva în beciurile Securității, în anchetă continuă, pentru a declara că arma care s'a găsit la el era în legătură cu un grup de ***"legionari"*** care urmau să declanșeze o acțiune de răsturnare prin forță a regimului comunist din România. A fost pus să semneze, după bătăi și chinuri îngrozitoare, declarații despre oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată. Cercul se lărgea, alți arestați, alte bătăi, la rangă, cu saci de nisip, cu pumni în față cu ochelarii de cal, și toaleta procesului era gata...

În cele 480 de pagini ale cărții, V. Blănaru-Flamură, ne prezintă o frescă a contemporaneității, cu clișeie comparate din cazurile similare din lumea liberă și cea comunistă. Sunt evocate sute de nume de deținuți, metodele securiste de arestare, ca cea a lui Sebastian Popescu, când au fost testați toți *popeștii* dintr'un cartier din București, până când au pătruns și în lumea copiilor *popeștilor*, pentru a-l identifica din pura naivitate a fetiței lui.

Pagini întregi sunt pline de alăturarea tratamentului anti-uman dela Jilava, din camera condamnaților la moarte cu mărturisirile soților Rosenberg din închisoarea Sing-Sing, unde își așteptau execuția, dar regimul celor doi soți condamnați de justiția americană pentru spionaj și trădare, este paradisiac pe lângă cel aplicat la Jilava.

Emoționantă descrierea venirii în celula condamnaților la moarte dela Jilava a scriitorului Victor Valeriu Martinescu, condamnat și el la moarte. Un tip original, fost mare avantgardist în perioada roză a României dintre cele două războaie mondiale, Martinescu era un inadaptabil la noua societate comunistă. I s'ar fi deschis toate paginile dacă ar fi vrut să colaboreze cu ei, dar a rămas un protestatar. L-am cunoscut personal în București după 1944. Era cunoscut în special după un roman *"Cocktail Babilon"*, dar la ora când l-am cunoscut editase două broșuri de poeme. Motto-ul la una din ele era *"Români din România uniți-vă"*. Cu asemenea manifestări era normal, după logica Securității, să fie arestat, dar condamnarea la moarte pentru cele scrise era prea mare. Trimisese în străinătate manuscrise semnate *"Haiduc"*. Îl publicase și Virgil Ierunca. O poezie a lui am publicat-o în *"Poezii din închisori"* sub numele conspirativ *"Haiduc"*.

O altă descriere care întărește profilul de incorectitudine a lui Sadoveanu, o avem din descrierea Doamnei Motaș, soția academicianului C. Motaș, arestat pentrucă nu a vrut să adere ca vechi socialist, la unificarea cu partidul comunist. Sadoveanu era un oaspete permanent la Iași al familiei Motaș, unde se ghiftuia, să nu-i fie de deochi, după pofta inimii. Când după mari încercări Doamna Motaș a reușit să ajungă la el, apelând pentru salvarea soțului, cimpanzeul antropomorf, cum îl caracterizează cu năduf D-na Motaș, îi răspunde:

"Mi-e bine, cucoană! Mi-e foarte bine! I-am spus lui Costică (Motaș n.n.) *nu odată, totdeauna, fă ce face toată țara... Treci la bucate, nu te îndărătnici că îndărătnicia nu-i cu folos, e pagubă... Nu m'a ascultat. Visa cai verzi pe pereți, s'a lăsat viclenit de reacțiune și a ajuns unde a ajuns... N'am ce să vă fac, lasă-l acolo la penitențiie, să-și bage mințile în cap, iară ție Ștefanie, regret cauza să-ți spun că mi-e bine"*...

Scrisă în stil de roman balzacian, cu mulțime de personaje și întâmplări inedite, cartea lui V. Blănaru-Flamură, completează un gol în literatura demascatoare a genocidului comunist, și un bogat material documentar pentru viitor.

Nefiind trimisă spre difuzare în străinătate, cei dornici s'o achiziționeze pot telefona la Editura SEPCO S.R.L. București, Tel: 629 0597 .

Zahu PANĂ

BISERICA CREȘTINĂ

CUVÂNTUL NOU CĂTRE TINERI

Sfânta Evanghelie dela Ioan, Cap. 20: 11-18

—Pr. Gh. CALCIU—

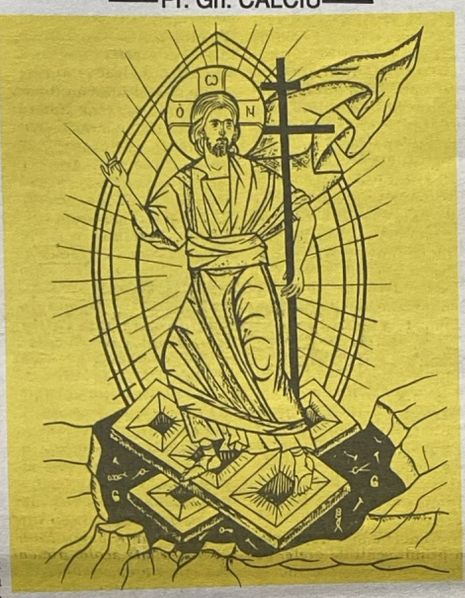

Iar Maria ședea afară lângă mormânt și plângea. Și pe când plângea s'a aplecat spre mormânt. Și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezând, unul la cap și altul la picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Și aceia i-au zis: "Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?" Ea le-a zis: "Pentrucă au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus". Zicând acestea, ea s'a întors înapoi și a văzut pe Iisus stând, dar nu știa că este Iisus. Zis-a ei Iisus: "Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți"? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: "Doamne, dacă L-ai luat Tu, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica." Iisus i-a zis: "Maria!" Întorcându-se, aceea I-a zis pe evreiește: "Rabuni!" (adică, Învățătorule). Iisus i-a zis: "Nu te atinge de Mine, căci încă nu M'am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și la Dumnezeul vostru." Și a venit Maria Magdalena, vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul și cele ce i-a spus ei.

Oare ce cuvânt nou mai poate spune cineva tinerilor mei prieteni? Au trecut de atunci ani îndelungați. O nouă generație s'a ridicat, călită de o experiență unică și, poate, atinsă de un nou scepticism, născut din contactul cu lumea rătăcită dela dreapta credință, a Occidentului. Poate astăzi, mai mult decât atunci când am rostit cele *Șapte Cuvinte către Tineri*, sufletul tinerilor de azi, pe care ii consider prietenii mei, ca și atunci - tot în numele lui Iisus Hristos vorbesc - este mai lovit de maladii psihice pe care o propagandă perfidă le aduce din Occident sub masca unei democrații despăduchiate, adeseori luând înfățișarea creștinismului, așa cum satana se îmbracă în lumină de înger pentru a înșela pe cât mai mulți.

Atunci erai oprimat prin forță, ceea ce crea în tine o rezistență naturală față de un sistem de gândire materialist, cu aspect mistic. Nu credeai, tinere, atunci, în nimic din ce ți se spunea, pentrucă, așa cum știi, sub forma adevărurilor relative pe care stăpânii vremii le proclamau ca adevăruri absolute, se ascundea o minciună totală și totalitară. Atunci glasul preotului ajungea la tine prin predica rostită cu prețul libertății și chiar al vieții și adevărul lui Hristos îți consola sufletul rănit de violența limbajului politic și de teroarea fizică. Atunci ți se vorbea de internaționalismul comunist și de unicitatea materiei ca existență, prin care se căuta uciderea iubirii universale a Mântuitorului; atunci ți se spunea că ești o simplă piesă, fără libertate, în mecanismul social și politic și că numai integrarea în necesitate îți aduce libertatea. Hristos însă te chema la o libertate mai mare, de cu totul alt ordin, atunci când îți spunea: *"Sfințește-i pe dânșii întru Adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul"* (In. 17:17); sau, în altă parte: *"Veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face liberi"*. (In. 8:32).

Nu este așa, prietenul meu, că atunci Adevărul creștin ți se părea limpede și ușor de înțeles?

Și acum, în plasa de minciuni care te constrânge din toate părțile, mai poți oare distinge tot așa de net adevărul de minciună? Sub năvala *"evanghelizării"* de tip protestant și american, în care adevărurile parțiale ale creștinismului îți sunt predicate pe fondul satanic al rock-ului și în forma teatralizării de cartier, cu răcnete și lacrimi false, cu minuni și vindecări care plouă peste capul tău confuz, cum mai poți găsi pe Hristos cel Adevărat în inima ta? Ieri, sub teroarea ateismului comunist, puteai să-ți împodobești sufletul cu trupul Domnului, uns cu miresme, așa cum Îl puseseră în mormânt Iosif cel cu chip încuviințat și Nicodim. Astăzi, sedus de ritmul infernal al tobelor și vuietul cu ritm sălbatic al *"propovăduirii"* sectante, nu-l mai găsești pe Dumnezeu și stai ca Maria Magdalena și plângi în fața mormântului gol al sufletului Tău.

Cine ți L-a furat pe Dumnezeu? Care grădinar L-a ascuns de tine, ca să fii acum singur și să plângi?

Întoarce-te la adevărul simplu al credinței și la textul învierii lui Hristos. Aleargă ca Petru și Ioan spre mormântul Domnului, apleacă-te, intră și vei vedea și vei crede, cunoscând Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți.

Poate că ieri, când comunismul căuta să smulgă orice credință din inima ta și să te facă un simplu șurub în angrenajul mașinii sociale, dintr'un spirit de revoltă tinerească, Îl aveai mai mult pe Hristos în sufletul tău decât Îl ai astăzi. Azi, ești atacat din toate părțile, cu zgomot ritmic de tobe, de toate organizațiile masonice anticreștine, care vor să facă din popoare un fel de amestec înform, care să poată fi ușor condus acolo unde vor ei, așa cum se întâmplă cu lumea politică, unde câțiva indivizi sunt unși în taină și puși să conducă, de pe pozițiii internaționale, toate popoarele: ei decid ce neam are dreptul să nască prunci sau să moară prin nenașteri; ei se substituie lui Dumnezeu și trasează destinul națiunilor după placul sau interesul lor. Cine nu se supune, să piară.

Acest totalitarism se exprimă tot mai mult, și în viața Bisericii, prin organizații internaționale ecumenice de tip mason, care impun o nouă religie, o nouă liturghie, fără nici o sacralitate, fără taine și fără ritual, ca într'o piesă modernă. Teatrele așa-zise religioase, pe care le vedeți în piețele publice jucate de tineri veniți din Occident, reprezintă desacralizarea creștinismului și a liturghiei, desacralizarea la care, din nefericire, preoți și ierarhi ortodocși se pretează, așa cum este cazul broșurii RECONCILIEREA, DAR AL LUI DUMNEZEU ȘI ÎNCEPUT DE VIAȚĂ NOUĂ, editată la Iași, în 1995, printre editori găsindu-se și un preot ortodox, desigur, nu fără aprobarea ierarhului său. Această lucrare, în porțiunea ei liturgică, este un atentat la sfinția liturghiei ortodoxe și o negare a valorii ei de taină.

Cum să nu stai ca Maria în fața unui mormânt gol? Toate aceste atacuri sunt date împotriva ta, tinere, cu osebire împotriva ta, căci ești mai lipsit de apărare și mai sensibil la nedreptățile și toate vor să-ți spună că ești un mormânt gol dacă nu asculți de ei.

"Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci ispitiți duhurile de sunt dela Dumnezeu, fiindcă mulți proroci mincinoși au ieșit în lume" (1 In. 4:1).

Cine ispitește astăzi duhurile dacă sunt dela Dumnezeu, când înșiși preoții ortodocși și catolici predică un mesianism anticreștin, asemenea sectelor înființate de rebelii bisericii sau de intruziunile lui satan? Cine te apără de rătăcire, fratele meu mai tânăr? Cine îți reîmpodobește inima cu prezența lui Hristos cel Adevărat, nu cu hristoșii mincinoși?

Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din dorință bărbătească, ci dela Dumnezeu s'au născut. Și Cuvântul S'a făcut trup și S'a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr... și din plinătatea Lui, noi toți am luat și har după har. (In. 1:12-...16).

Te-ai născut, tinere din nou, nu din poftă trupească, nici bărbătească, ci din Dumnezeu, care S'a făcut trup pentru tine și din a cărui plinătate te-ai împărtășit și har după har ai luat. Acest har îți este scut împotriva desfrânărilor la care te îndeamnă învățătorii tăi de azi, vorbindu-ți despre libertate ca despre ridicarea oricăror opreliști din fața ta. Bunul simț este un fetiș, cinstea o noțiune perimată, sexualitatea o descătușare a animalului din tine, asemănarea ta cu Hristos o poveste creată de preoți și iubirea de Dumnezeu și de semen, o nouă formă de încătușare a personalității. Cercetează în inima ta, dincolo de acest hățiș diabolic al minciunii și vei găsi Adevărul, singurul care te face liber. Și supremul adevăr este Învierea. Învierea lui Hristos, ca pârgă a învierii tale.

Se apropie Săptămâna Patimilor, când plini de durere și pocăință pentru participarea noastră la uciderea lui Hristos, nu numai din simplă *"descendență"* adamică, ci prin actele noastre de fiecare clipă prin care L-am rănit pe El, idealul desăvârșirii umane, prin căderile noastre de fiecare zi. Preotul va proclama dela altar, *"moartea lui Dumnezeu"*, mereu, halucinant și obsedant, în timpul celor 12 Evangheliî. În Vinerea Mare, ne vom tângui cu Sfânta Fecioară pentru moartea lui: *Primăvară dulce, Fiul meu cel Dulce, frumusețea unde Ți-au pus?* Îndurerați vom fi și în lacrimi, dar niciodată deznădăjduiți, fiindcă știm că a venit vremea când *"Fiul Omului va fi prins și dat pe mâna bătrânilor care Îl vor judeca și-l vor condamna și va fi dat la moarte, **dar a treia zi va învia***". De aceea și cântăm în timpul Prohodului: *"Ca un leu, Tu, Doamne, în mormânt apunând, ca un pui de leu Te scoli, înviind din morți"*.

Cu carnea sfâșiată, îmbătrânită de chinuri, Hristos se scoală ca un pui de leu înnoit prin spiritualizarea totală a trupului; ca un pui de leu se ridică strălucitor prin piatra mormântului, fără a lăsa urme, piatră pe care apoi îngerul o va ridica pentru a arăta femeilor că Iisus nu mai era în mormânt: *"Veniți de vedeți locul unde Îl puseseră"*.

Hristos a înviat!

Paradoxal. Preotul, care îți spusese că Hristos a murit, proclamă acum în lumina strălucitoare a Adevărului cunoscut, că El a înviat. El știe, el propovăduiește adevărul Învierii cu convingere. Nu mai ești un mormânt gol, prietene, Hristos cel înviat te locuiește și bucuria Lui rămâne întreagă în tine.

De Paștele lui 1981, eram în închisoarea Aiud. Dimineața, când garda se schimba, încălcând toate regulamentele draconice ale închisorii, i-am spus gardianului, unul dintre cei mai cruzi: ***Hristos a înviat!*** A ezitat câteva clipe, în care, ca într'o străfulgerare, am văzut perindându-se pe chipul lui inocența copilăriei, când mama, sau bunica, îl ducea de mână la Biserică și când auzea glasul de înger al preotului spunând: ***Hristos a înviat!*** După această clipă de ezitare, mi-a răspuns în șoaptă: ***Adevărat a înviat!***

A fost, pentru mine, cea mai sigură dovadă că nu mă înșelasem niciodată în această privință: cel care mă tortura îmi confirma Învierea Domnului. Am plâns în tăcere, cu lacrimi de bucurie. Mai târziu, a venit colonelul Prisăcaru, să-mi dovedească, acolo, după gratii, în frig și foame, prin argumente marxiste, că era stupid să cred și să afirm Învierea lui Hristos. A intrat în celulă și i-am spus: ***Hristos a înviat!*** M'a privit fix câteva secunde și apoi m'a întrebat: *L-ai văzut tu?*

"Nu L-am văzut eu, Domnule colonel, dar cred în înviere pentru autoritatea celor care L-au văzut pe Iisus înviat și au mărturisit apostolii și ucenicii, femeile mironosițe, ostașii care au căzut ca morți, străpunși de lumina Învierii, milioanele de mucenici care, în clipa morții martirice, au avut viziunea lui Iisus cel înviat. Nici dumneavoastră nu ați văzut polul nord, dar credeți în existența lui pentru autoritatea celor care l-au afirmat. Nu l-ați văzut nici pe Marx, nici pe Engels, nici pe Lenin, dar credeți în existența lor și, presupun, în teoriile lor, pentru autoritatea celor care vă vorbesc despre ei".

Mă risipeam într'o argumentație stupidă și cadaverizată, folosind dovezi umane, moarte înainte de a le rosti, atunci când Adevărul suprem constă în simpla lui proclamare. Treceam prin situația Sf. Apostol Pavel care făcea uz de filosofie în fața cetățenilor atenieni, vorbind despre iraționalul, antiraționalul act al învierii. Ucideam, treptat-treptat, duhul adevărului pe care gardianul torționar îl aprinsese în celula mea prin confirmarea Învierii: ***Adevărat a înviat!***

Tinere prieten, pot să-ți înșir dovezile biblice ale Învierii, pot să te trimit la mormânt cu Petru și Ioan ca să vezi cum a ieșit Iisus din giulgiuri, fără să le strice forma, sau prin piatră, fără s'o spargă; pot să-ți spun, ca pe apă, toate arătările Lui în fața apostolilor, a ucenilor și a sfinților. Toate sunt, în gura mea, fum și ceață, dacă Duhul lui Dumnezeu nu vorbește prin mine.

Hristos a înviat în inima ta, înainte de a ți-o spune eu, sau preotul. Hristos a înviat în inima ta, chiar înainte de a ți-o fi spus cineva. Și tu știai acest lucru și l-ai confirmat, asemenea gardianului meu, atunci când ai strigat din adâncul convingerii neargumentate: ***"Adevărat a înviat!"***

Nu alerga după spectacole. Nu alerga după minuni ieftine făcute pe scenă. Nu alerga la bolborosirile fără sens ale penticostalilor, vorbele lor neînțelese sunt șerpi care le ies din gură. Nu alerga la teatralitatea predicării așazișilor evangheliști: toate sunt minciuni, toate sunt armele ascunse ale satanei: Mergi la cel mai simplu dintre adevăruiri, cel mai neargumentat și mai de neargumentat:

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

În duh şi adevăr

SĂ NE BUCURĂM DE ÎNVIEREA DOMNULUI

Sergiu GROSSU

Este al optulea an de când datorită Revoluţiei din Decembrie 1989, fraţii noştri din ţară pot sărbători, în deplină libertate, învierea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să nu uităm că ani şi ani de zile, creştinii din spatele cortinei de fier şi de bambus, L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu suferind, pe plan ideologic, aceleaşi dureri, aceleaşi batjocuri ca odinioară, înaintea marelui preot sau în prezenţa guvernatorului Pilat. Chiar şi'n România ceauşistă, Hristos a fost încontinuu răstignit, sub presiunea vindicativă a Securităţii şi cu concursul slugărniciei faţă de regimul comunist, al *"marilor preoţi"* de pe dealul Mitropoliei. Datorită trădării lor descalificabile, o parte din populaţia românească - zăpăcită de promisiunile demagogice ale Comitetului Central, sau indusă în eroare de necesitatea luptei de clasă şi a dictaturii proletariatului - s'a îndepărtat, încetul cu încetul, de Dumnezeu, renunţând la Iisus şi preferându-l pe Baraba, în degradantele sale ipostaze politice anticreştine.

Noi, Românii din exil, care din cauza credinţei noastre strămutate în Inviere am fost persecutaţi şi mai purtăm, încă, în trupurile noastre, urmele lanţurilor şi ale torturilor din puşcăriile comuniste, noi ne bucurăm că vremurile răstignirilor au dispărut, în sfârşit, pe totdeauna şi că plaiurile dunărene nu mai trăiesc noaptea abandonării, a fricii şi a derutei. Astăzi întreaga suflare românească este liberă să creadă şi să mărturisească tuturor îndoielnicilor că *"Hristos, Paştele nostru, a fost junghiat"*, pentru ca noi să devenim *"morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu în Iisus-Hristos"*.

Prin învierea Sa, Iisus a biruit toate obstacolele, toate vrăjmăşiile, toate zăvoarele forţelor răului, toate puşcăriile şi lagărele prin care ateii marxist-leninişti sluţesc chipul lumii; a biruit întunericul acestui veac ticălos şi pervers, instaurând supremaţia Harului şi deschizând o nouă, admirabilă şi impresionantă perspectivă în ce priveşte ridicarea omului din moartea păcatului. Fiindcă există o ***moarte spirituală***. Deşi sufletul a fost creat de Dumnezeu nemuritor, proorocul Ezechiel ne atrage atenţia: *"Sufletul care păcătuieşte, acela va muri"* **(EZECHIEL, 18.20)**. Iar Ap. Pavel ne lămureşte şi mai bine, când scrie: *"Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia..."* **(EFESENI, 2. 1-2)**.

Astfel ni se revelează unul din factorii care anulează voinţa binelui din noi, împingându-ne spre moarte, şi anume ***factorul social***, exterm de nociv, care ne face să viеţuim ***"după mersul lumii acesteia"***, lăsându-ne copleşiţi de violenţa şi răutatea oamenilor, de influenţa nefastă a cărţilor pornografice sau de conţinut anticreştin, de filmele care propagă ura, dezmăţul, senzualitatea, de ziarele şi revistele lipsite de orice preocupare spirituală, de relaţiile şi prieteniile noastre adeseori refractare principiilor morale şi liniei directoare a Evangheliei lui Hristos.

Cel mai dăunător dintre factorii generatori de moarte sufletească rămâne factorul metafizic, suprafiresc, foarte activ în prăbuşirea omului în păcat, pe care Ap. Pavel îl numeşte *"domnul puterii văzduhului"*, acel duh satanic *"care lucrează acum în fiii neascultării"*. Împotriva acestei realităţi invizibile a Negaţiei avem de luptat fără încetare, ca unii care ştim că obiectivul primordial al Satanei este moartea sufletului, periclitarea vieţii veşnice la care am fost chemaţi.

Tehnica morţii spirituale este admirabil descrisă de Sf. Iacov: *"Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuşi şi momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naştere păcatului; şi păcatul odată înfăptuit, aduce moartea"* **(IACOV, 1. 14-15)**. Însă Sf. Scriptură ne arată şi posibilitatea izbăvirii: *"Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul. Nu doresc mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui şi să trăiască?"* **(EZECHIEL, 18.23)**.

Sfântul din Tars este şi mai explicit când spune: Da, este adevărat că eraţi morţi *"în greşelile şi păcatele voastre"*, deoarece făceaţi nu voia lui Dumnezeu, ci *"voile firii pământeşti şi ale gândurilor"*. Dar bucuraţi-vă! Nu sunteţi pierduţi! Şi ştiţi de ce? *"Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos. El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună, în locurile cereşti, în Hristos Iisus..."* **(EFESENI, 2. 3-6)**.

* * *

Noi, creştinii, datornici Crucii, ne bucurăm că Iisus Hristos a înviat din morţi *"cu moartea pre moarte călcând"*, deoarece, în primul rând, învierea Domnului este cea mai mare biruinţă a ***credinţei***: *"dacă n'a înviat Hristos, credinţa voastră este zadarnică, voi sunteţi încă în păcatele voastre"*, scrie Ap. Pavel în **1 CORINTENI, 15.17**. În al doilea rând, deoarece învierea este cea mai mare biruinţă a ***nădejdei***: a nădejdei că şi noi ne vom scula din morţi, la a doua venire a Domnului Iisus, îmbrăcându-ne în nemurire, după cum ni se promite: *"Căci dacă credem că Iisus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Iisus pe cei ce au adormit în El"* **(1 TESALONICENI, 4.14)**. Dar mai presus de toate, ***noi trebue să ne bucurăm***, fiindcă învierea lui Iisus este chezăşia ***propriei noastre învieri spirituale***.

Din păcate, numeroşi sunt aceia care, din cauza lacrimilor, a îngrijorărilor, a greutăţilor de tot felul, a necazurilor zilnice, nu mai recunosc în Iisus Hristos pe Mântuitorul lor, pe Prietenul lor, pe Cel ce cheamă la El pe toţi trudiţii, împovăraţii şi dezmăgiţii Românieі de azi. Pe Cel ce-a înviat pentru ca şi noi să ajungem la sărbătoarea unei învieri veşnice. Pe Cel care S'a adresat Martei, sora decedatului Lazăr, cu cuvintele acestea: *"Eu sunt învierea şi viaţa. Cine trăieşte şi crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?"* **(IOAN, 11. 25-26)**.

Să rostim şi noi, cu ***Troparele Învierii***: *"Înviatai ca un Dumnezeu, din mormînt, întru mărire, şi lumea împreună o ai înviat"*. Şi să-I mulţumim lui Dumnezeu, de Sfintele Paşti, că pe planul lăuntric al fiinţei noastre înduhovnicite ne-am întâlnit cu Iisus cel înviat şi-am drumuit cu El spre Emausul aşteptărilor noastre înaripate. Că în pofida fărădelegilor care ne-au sluţit chipul lăuntric, învierea noastră este posibilă, cu condiţia de a ne lăsa modelaţi de focul cel sfânt al Duhului lui Dumnezeu, crezând fără poticnire în puterea Sa de regenerare. Şi să-i strigăm, conform cuvintelor din cartea lui Ezechiel: *"Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învieze!"*

Şi morţii vor învia. Vom învia cu toţii, devenind o mare şi irezistibilă *"oaste"* românească, gata să lupte pentru cauza lui Hristos şi pentru mântuirea îndelung aşteptată a Neamului.

NOSTALGIA ORTODOXIEI

Răzvan CODRESCU

Traversând la ea acasă (cu excepţia spaţiului elen) o prea lungă perioadă de convalescenţă post-comunistă, Ortodoxia rodeşte exemplar la alte meridiane, căci *"Duhul suflă unde vrea"*. De vreo două decenii încoace, în Franţa se ridică, piatră de piatră, principalul bastion apusean al Ortodoxiei. Şi nu este vorba atât de ortodocşii (mai ales Ruşi) exilaţi în Franţa, cât de tot mai numeroşi catolici convertiţi la Ortodoxie şi deveniţi străluciţi misionari ai acesteia. Ajuns la scadenţa rătăcirilor lui mistice şi dogmatice, Apusul începe să se reîntoarcă spre Răsărit, redescoperind cu încetul adevărata Tradiţie a Bisericii lui Hristos şi adevărata trăire duhovnicească. Ortodoxia aceasta recent asumată este adeseori mai vie decât cea a multor ortodocşi născuţi ca atare.

În sprijinul celor de mai sus, avem, în limba română, cel puţin trei mărturii editoriale. Astfel, în 1992 apare, la Editura *"Harisma"* din Bucureşti, *Viu este Dumnezeu. Catehism pentru familie* (traducere de Aurel Broşteanu şi Părintele Galeriu). Acest catehism, *"întocmit de o echipă de creştini ortodocşi* din Franţa (unii dintre ei chiar *"de viţă veche franceză"*, cum aflăm din Prefaţa teologului Oliver Clément, la rândul său mare prieten al Ortodoxiei), depăşeşte cu mult tot ceea ce s'a făcut la noi în această privinţă. Un catehism care a ştiut să găsească limbajul cel mai adecvat *contemporaneităţii*, fără a trăda cu nimic învăţătura *tradiţională*. Un discurs de rigoare *teologică*, de profunzime *duhovnicească*, da şi de impecabilă ţinută *culturală*. O lecţie dată cu smerenie (autorii nici măcar nu-şi divulgă numele) unei Ortodoxii româneşti care nu reuşeşte încă să se despotmolească deplin dintr'o anume desuetudine şi paralizie misionară.

Doi ani mai târziu, la Editura *"Deisis"* din Sibiu, vede lumina tiparului versiunea românească (semnată de traducătoarea Marilena Rusu) a volumului intitulat *Noul catehism catolic contra credinţei Sfinţilor Părinţi. Un răspuns ortodox* (originalul apăruse la Lausanne, în 1993, la doar câteva luni dela lansarea *Catehismului* încriminat). Această replică promptă, pe cât de concisă, pe atât de pertinentă, a fost alcătuită de Preasfinţitul Photios şi de Arhimandritul Philarète, ortodocşi *"stilişti"* din cadrul Fraternităţii *"Sfântul Grigore Palama"* din Paris. Ediţia sibiană cuprinde şi un *"Apendice"*, cu două remarcabile studii ale regretatului Părinte Patric Ranson (1957-1992), privitor la *"schisma"* dintre Răsărit şi Apus şi la *"greul somn dogmatic al Occidentului"*. La ea acasă, Ortodoxia n'a ştiut să reacţioneze atât de prompt şi de sistematic, mulţumindu-se cu câteva îmbufnări marginale.

În şirul cărţilor de mai sus se înscrie şi recenta apariţie, la Editura *"Anastasia"* (colecţia *"Dogmatica"*, seria *"Părinţi duhovniceşti"*), a volumului *Nostalgia Ortodoxiei* (în traducerea D-nei Dora Mezdrea), culegere de articole şi conferinţe publicate între 1980 şi 1992 de Părintele Placide Deseille, Francez convertit la Ortodoxie în 1977 şi devenit una dintre figurile marcante ale acesteia. *"N'am <schimbat Biserica> - mărturiseşte autorul; am trecut doar la plinătatea singurei Biserici a lui Hristos"* (p.47). Apariţia cărţii în româneşte -fără îndoială, unul dintre evenimentele editoriale din toamna trecută- s'a suprapus în mod fericit cu prezenţa autorului la Bucureşti (unde nu se află pentru întâia oară: *În anii trecuţi făcuserăm mai multe călătorii în diverse ţări ortodoxe: România, Serbia, Grecia...România ne atrăsese în mod deosebit prin conlucrarea şi întrepătrunderea pe care le-am descoperit aici între un monahism deosebit de viu, care număra personalităţi spirituale aparte, şi un popor animat de o adâncă credinţă şi evlavie. Însă situaţia politică din ţară* (este vorba de anii '70 -n. red.) *nu părea să ne permită, acum când se punea problema intrării noastre în Biserica Ortodoxă, stabilirea unei legături canonice între noi şi Biserica Ortodoxă Română, care a continuat însă să ne rămână foarte scumpă"* -pp. 39-40).

Cartea, care, în ciuda faptului că este o culegere, are o surprinzătoare unitate, este structurată în patru părţi: *"Elemente ale doctrinei creştine"*, *"Rugăciunea în Sfânta Tradiţie"* şi *"Probleme ale Bisericii"*. Privitor la statutul mistic şi dogmatic al Ortodoxiei, precum şi la raporturile istorice dintre Răsărit şi Apus, consideraţiile temeinice şi subtile al Părintelui Placide Deseille au multe puncte comune cu cele ale Părintelui Patric Ranson (a se vedea mai ales studiul *"Divergenţe şi convergenţe între Tradiţia Ortodoxă şi Tradiţia Apuseană"*, în *Nostalgia Ortodoxiei*, pp.213-233), punând *temeiurile unei noi înţelegeri a Europei creştine*.

Să remarcăm, în treacăt, că nici una din cărţile de mai sus n'au apărut în româneşte din iniţiativa forurilor noastre bisericeşti; toate au fost scoase de edituri creştine ortodoxe nebisericeşti, ceea ce ni se pare semnificativ pentru o anume întristătoare lipsă de receptivitate a oficialităţilor noastre ecleziastice faţă de ceea ce se întâmplă dincolo de gardul propriei ograzi. Ieşirea din această *"suficienţă"* va fi probabil, într'un viitor pe care-l sperăm cât mai apropiat, unul dintre semnele majore ale năzuitei *resurecţii autentice* a Ortodoxiei româneşti.

Fundaţia „Nicoleta Valeria Grossu", la început de drum

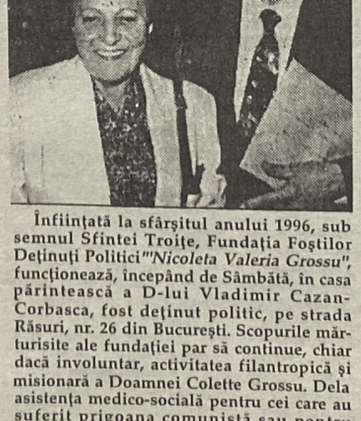

Înfiinţată la sfârşitul anului 1996, sub semnul Sfintei Troiţe, Fundaţia Foştilor Deţinuţi Politici *"Nicoleta Valeria Grossu"*, funcţionează, începând de Sâmbătă, în casa părintească a D-lui Vladimir Cazan-Corbasca, fost deţinut politic, pe strada Răsuri, nr. 26 din Bucureşti. Scopurile mărturisite ale fundaţiei par să continue, chiar dacă involuntar, activitatea filantropică şi misionară a Doamnei Colette Grossu. Dela asistenţa medico-socială pentru cei care au suferit prigoana comunistă sau pentru urmaşii acestora, pentru foştii deţinuţi politici lipsiţi de mijloace de subzistenţă (o cantină şi un economat), fundaţia îşi propune şi înfiinţarea unei biblioteci şi a unei săli de studii unde, aşa cum spunea Dl. Dr. Petre Radu Damian, preşedintele funadaţiei, vor avea acces *"toţi cei doritori să cunoască adevărata istorie a perioadei 1944-1989"*. A fi în slujba adevărului a fost, într'adevăr, una dintre aspiraţiile constante ale D-nei Grossu. Arestată în primăvara anului 1945, apoi în August 1949, şi reţinută patru ani fără a fi judecată, *"Colette"* este autoarea unei mărturii zguduitoare despre experienţa concentraţionară transfigurată de credinţă neobosită. Cartea sa, *Benie sois-tu, Prison*, apărută în 1976 la Plon, a fost urmată de alte patru ediţii în limbile engleză, germană, italiană şi norvegiană. Martir, ca atâţia alţii, pentru adevărul în care nu a ostenit să creadă, Colette a devenit un exemplu pentru exilul românesc, oferind cu generozitate ajutor celor prigoniţi până în 1989 şi dezvăluind, prin radio sau prin ziarul Bisericii Tăcerii, *"Catacombes"*, ororile comise de comunişti. Într'un Occident adeseori surd sau amnezic la suferinţele Europei Răsăritene, Colette *" a ars permanent aici, de acolo"*, din exil, cum spunea D-na Ana Dina Lungu, apropiată a familiei Grossu, într'o emoţionantă evocare.

Ne facem datoria de onoare de a semnala inaugurarea sediului fundaţiei foştilor deţinuţi politici cu speranţa că scopurile propuse vor fi atinse, cel puţin parţial, în scurt timp.

Liana Petrescu

"România Liberă"

Luni 10 Februarie 1997

Cei ce doresc să contribuie la scopurile fundaţiei, acela de a ajuta pe foştii deţinuţi politici, sunt rugaţi să trimită ajutorul lor la contul Nr. 461010010974553000 7, Cont "Fundaţia Nicoleta Valeria Grossu", BANCOREX, str. Lipscani, BUCUREŞTI.

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

-II-

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Cine era acest Napoleon care a schimbat harta Europei, care a schimbat împăraţi şi regi după bunul plac, a desfiinţat sau a ciopârţit state şi a fost factotum în Europa sau chiar în lume până la 1815?

Devenit ofiţer (locotenent secund) la 18 ani şi 15 zile, mândru de uniforma lui şi de cizmele enorme, dar care semăna cu *"motanul încălţat"* (după spusele micuţei Laura Permon, devenită ducesa d'Abrantes), ambiţios şi calculat, s'a dovedit a fi un militar de excepţie. Atunci când i s'a obiectat de către ministrul Aubry că este prea tânăr ca să fie general de artilerie (considerată, împreună cu geniul, arme de excepţie), el a replicat tăios: *"Generale, pe câmpurile de luptă se îmbătrâneşte repede. Şi eu de acolo vin"*.

Dotat cu o putere de muncă excepţională, memoria lui îmagazina enorm, reţinea detaliul, iar creierul prelucra tot ce merita reţinut, valorificând până la abuz excepţionalele sale facultăţi (**Nicolae Ciachir**, *Istoria modernă universală (1789-1919), vol.II, Bucureşti, 1994, p. 28*).

Generalul Vandôme, renumit prin cruzime şi sângele său rece, i se destăinuia mareşalului d'Ornano, urcând împreună la Tuilleries: *"Dragul meu, acest diavol exercită asupra mea o fascinaţie de care nu-mi pot da seama. Eu, care nu mă temeam nici chiar de dracu, nici de Dumnezeu, când mă apropii de el, tremur ca un copil"*.

Iar subtilul diplomat Talleyrand, omul lipsit de scrupule, în stare să vândă pe oricine, se confesa unui prieten: *"Dracul acesta ne înşeală pe toţi"*.

Metternich, care în tinereţe fusese câţiva ani ambasador la Paris, consemna: *"nu cunosc încă un alt om a cărui conversaţie să fi avut mai mult farmec şi seducţie"*.

Napoleon s'a simţit sigur de sine ca învingător şi stăpân aproape al întregii Europe, creindu-şi o pleiadă de mareşali şi generali ca: Murat, Ney, Masséna, Davout, Berthier, Poniatowski, Lannes, Kléber, Kellerman etc. Soldaţii francezi care au traversat toată Europa dela Guadalquivir şi până la Moscova erau oameni liberi (mulţi proveneau din foşti iobagi), eliberaţi de orice tutelă din partea nobilimii şi clerului, iar avansarea se făcea pe câmpul de luptă, după curaj şi pricepere, nu prin protecţii. Soldaţii ştiau că mareşalul Ney era fiu de hangiu, iar mareşalul Lannes fusese simplu soldat. Zicala că: *"fiecare soldat poartă în raniţă bastonul de mareşal"* era deci reală.

În orice caz, prin trecerea anilor s'a uitat faptul că a avut o fire despotică, că l-a sechestrat pe Papă, că a fost sever faţă de intelectuali (la Paris în 1811, apăreau numai 4 periodice - *Le Moniteur, Le Journal de Paris, Le journal de l'Empire, La Gazette de France*), că a fost suprimată Academia Franceză, ca un club suspect (1811), că Madame de Staël a fost exilată, iar cărţile lui Chateaubriand au fost puse la index, că multe muzee celebre europene au fost deposedate de opere, că statele învinse şi ocupate plăteau impozite grele, a rămas militarul, eroul revoluţiei, legiuitorul, împăratul care împărţea recompense, care a creat o nobleţe imperială (1808), Ordinul Legiunea de Onoare, râvnit de aţâţia.

Făcând un bilanţ al Revoluţiei franceze, al Consulatului şi al Imperiului, saltul a fost spectaculos şi profund pozitiv. Cu o populaţie de 44 de milioane, din cele 167 ale Europei, împărţită în 130 de departamente şi două capitale oficiale - Paris şi Roma - cu oraşe incluse în Imperiu ca Hamburg, Amsterdam, Liège, Veneţia, Bruxelles, cu o largă pătrundere în Peninsula Iberică (Catalonia, Aragon, Navarra) şi cea Balcanică (provinciile Ilirice până la Cattaro), având în frunte pe Napoleon. Istoricul Georges Lefebre îl rezumă astfel: *"Moştenitor al vechiului regim şi fondator al unei ordini noi; fiu al revoluţiei şi restaurator al unei monarhii; clasic şi romantic, imaginativ şi realist, toate la un loc"*.

Iar poetul şi omul politic Chateaubriand, care nu l-a agreat niciodată, la moartea marelui corsican a fost nevoit să facă remarca: *"Cel mai puternic suflu de viaţă care a animat vreodată argila omenească"*.

Cât timp instrumentul cuceririi, armata imperială avea victorii, iar adversarii erau dezbinaţi, totul decurgea bine pentru Napoleon. Dar *"Marea Vendeie"* din Spania şi dezastrul din Rusia (1812), a îngustat baza socială a regimului napoleonian. Burghezia industrială începe să se îndepărteze, iar cea din porturile comerciale ia chiar atitudine duşmănoasă, nerespectând blocada impusă mărfurilor britanice. Creşterea impozitelor indirecte şi recrutările masive (au murit circa 1 milion Francezi în *decursul campaniilor*), a îndepărtat treptat şi ţărănimea. O parte a clerului, din cauza persecuţiei Papei, începe o agitaţie ostilă, iar reprezentanţii vechii nobilimi, în pofida favorurilor primite, de unii tot mai mult optează pentru restaurarea Bourbonilor.

Militarii, generalii (primii 14 mareşali au fost făcuţi în 1804), cavalerii Legiunii de Onoare, erau obligaţi lui Napoleon, dar erau obosiţi de neîntreruptele campanii şi îşi doreau o viaţă tihnită, spre a se bucura de bunurile căpătate.

Pe acest fundal, de aparentă strălucire imperială, are loc trezirea vulcanică a sentimentului naţional german (mai ales cel prusian şi bavarez) italian, spaniol, elveţian (răscoala din Tirol încă din 1809, sub conducerea le Brenner), au dus la înfrângerea militară a lui Napoleon. Istoricul Pierre Gaxotte, are dreptate când afirmă, că expediţiile şi cuceririle lui Napoleon, au avut efecte pozitive, determinând răspândirea ideilor revoluţionare, dar umilirea naţională şi exploatarea ţărilor subjugate au dus la apariţia şi creşterea rezistenţei împotriva ocupanţilor francezi.

Apoi, sistemul naţional al popoarelor a fost lezat odată în plus şi datorită sistemului familal practicat de Napoleon. Fraţii săi devin regi: Joseph al Neapolului, apoi al Spaniei, Jerôme al Westfaliei, Louis al Olandei, Eugeniu de Beauharnais, fiul adoptiv vicerege al Italiei.

Desfiinţând în 1806, Sfântul Imperiu roman de naţie germană, Napoleon a creat Confederaţia Rinului, care practic devenise ca şi întreaga Germanie, o imensă maşină, care producea soldaţi şi impozite pentru statul francez. Dar Germanii din toate colţurile ţării, făceau acuma armata la un loc, învăţău să se cunoască împreună şi să-şi dea seama că au idealuri comune. În Februarie 1809, trimisul Franţei la München, se mira de apariţia patriotismului german. Primele mişcări au izbucnit în Tirol, alipit Bavariei în Decembrie 1805, prin pacea dela Pressburg, ca să fie pedepsită Austria, în urma înfrângerii militare dela Austerlitz. Tirolul avea de suportat impozite cu 20% mai mari, retragerea din circulaţie a monedei austriece la un curs dezavantajos, paralizarea relaţiilor comerciale cu Italia, din cauza politicii vamale protecţioniste şi introducerea sistemului de recrutare anuală în armată. Practic în afara Confederaţiei Rinului, au rămas numai două state germane: Austria şi Prusia. Originalitatea Prusiei a constat din faptul, că nu au copiat legile franceze din timpul consulatului şi imperiului, ci au preluat doar spiritul lor, adaptându-l la specificul statului prusian. Este nevoie să amintim pe ce doi reformatori Karl von Stein, ministru şi scurt timp cancelar (1808), adept al iluminismului şi al reformelor liberale şi pe Hardenberg, curtean rafinat şi abil, iscusit diplomat, Cancelar în 1810. Astfel reformele militare au fost mult mai radicale decât cele sociale, generalul Scharnhorst, fiind unul din principalii reformatori cu eficacitate. Astfel în 1813, Prusia a putut să trimită împotriva lui Napoleon, 330.000 soldaţi bine instruiţi, rezultatul văzându-se la Leipzig, la ocuparea Parisului şi la Waterloo. Concomitent, vicleanul Metternich, deşi în anumite perioade aliat al Franţei, Napoleon fiind şi ginerele împăratului Austriei, veghea, aştepta momentul prielnic, za alături şi de Ruisia, să se debaraseze definitiv de genialul corsican. Şi astfel trage concluziile, Pierre Gaxotte, casa de Habsburg, simbolul absolutismului şi duşmanul de moarte al Prusienilor, apare ca părintele şi salvatorul tuturor Germanilor.

Concomitent, ţarismul penetrează spre Vest, declarând în 1806 război Imperiului Otoman şi ocupând Principatele Române. Rusia avea de gând să le anexeze, ca dovadă printr'un ucaz al ţarului din 1808, se înfiinţă Exarhatul român, care cuprindea Basarabia, Moldova şi Ţara Românească şi numit în fruntea acestuia ardeleanul Gavril Bănulescu, care ocupase până atunci scaunul de mitropolit al Kievului. (N. **Ciachir**, *Basarabia sub stăpânire ţaristă (1812-1917), Bucureşti, 1992, p.28*).

Un argument în plus că în planurile Rusiei ţariste figura anexarea Basarabiei cu orice preţ este acela că înainte de iscălirea păcii dela Bucureşti (1812) au fost evacuaţi de acolo Tătarii mahomedani şi au început să fie colonizaţi creştini balcanici (Bulgari, Găgăuţi, Sârbi, Albanezi ortodocşi).

Ion Heliade Rădulescu, consemna dezamăgit că Românii i-au primit pe Ruşi ca pe nişte fraţi, le-au oferit oraşele ca pe nişte magazii de provizii, le-au procurat cele necesare, şi-au transformat casele în spitale, au suportat toate privaţiunile; drept răsplată l-au abandonat pe Brâncoveanu care a fost decapitat, iar în plus neau răpit Basarabia.

Va urma

AMBASADORUL AMERICII LA NATO, DESPRE LĂRGIREA ALIANŢEI

Robert Hunter, Ambasadorul Statelor Unite pe lângă Alianţa Nord Atlantică, a declarat recent unui grup de reporteri că în luna Iulie, când liderii celor 16 ţări membre se vor întâlni la Madrid pentru a decide care vor fi ţările invitate să intre în primul val în NATO, fiecare candidat va fi judecat după capacitatea sa de a-şi îndeplini răspunderile integrării. Mai important este însă faptul că ambasadorul a declarat că nu există o listă precisă de condiţii, dar a adăugat că fiecare ţară candidată a fost informată ce trebue să facă pentru a-şi demonstra compatibilitatea cu Alianţa.

Domnul Hunter a precizat că pe plan politic, NATO doreşte să coopteze ţări democrate care respectă valorile occidentale. *"Suntem de asemenea interesaţi să cooptăm ţări care nu au probleme teritoriale cu vecinii"*, a declarat Dl. Hunter, adăugând însă *"că aceasta nu înseamnă că dacă o ţară încearcă să-şi îmbunătăţească relaţiile cu o ţară vecină, şi încercarea ei rămâne fără ecou, noi vom penaliza ţara respectivă. Noi dorim doar ca ţara care aspiră să intre în Alianţă să dea dovadă că a depus eforturi vizând îmbunătăţirea acestor relaţii"*, a afirmat diplomatul american.

Din punct de vedere românesc, se poate trage concluzia de aici că tratatul cu Ucraina nu trebue încheiat cu orice preţ în detrimentul intereselor teritoriale naţionale. Da. România trebue să negocieze cu Ucraina. Trebue să ajungă la un compromis, dar nu trebue să cedeze drepturile legitime milenare pe care le are între Prut şi Nistru chiar dacă în prezent nu poate exersa aceste drepturi. De altfel, există multe îndicii din care reiese că în viitor Ucraina va fi confruntată cu dificultăţi majore şi va avea mare nevoie de înţelegerea României.

Revenind la criteriile de admitere în NATO, ambasadorul Hunter a precizat că Alianţa trebue să-şi reevalueze permanent rolul pentru a face faţă noilor situaţii şi problemelor internaţionale, dar că ea rămâne în primul rând, o organizaţie defensivă. În acest context, d-sa a precizat următoarele:

"Cerem noilor ţări candidate ca o parte din ofiţerii lor să dobândească limba engleză; le cerem ca forţele lor militare să fie subordonate unui control civil; le cerem să-şi însuşească echipament militar şi standarde compatibile cu ale celorlalte ţări membre; şi le cerem să dea dovadă că sunt capabile să comunice cu noi; cu alte cuvinte, cerem forţelor militare ale fiecărei ţări să poată coopera pe deplin cu forţele ţărilor membre".

Referitor la ţările cu cele mai mari şanse de a fi cooptate în primul val al extinderii se menţionează în continuare Polonia, Cehia şi Ungaria. Subliniem însă că până în prezent nu s'a luat o hotărâre definitivă în această privinţă, ori dacă s'a luat aceasta este ţinută în mare secret.

Singura afirmaţie oficială în acest sens a fost făcută recent de noul secretar de stat american, D-na Madeleine Albright, care a spus că Alianţa NATO se va lărgi cu siguranţă cu **una ori cu mai multe** ţări. Deşi puţin menţionată public, cele mai mari şanse le are Cehia, unde s'a născut de altfel, noul secretar de stat american. România are şi ea şanse relativ bune.

Corespondent

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- XV-

Sentimentul naţional suprem ce de când lumea a mers mână în mână cu creştinismul nostru din născare, găsindu-şi, tot de când lumea, întruchipare în ceea ce au avut mai bun schiturile, bisericuţele, mânăstirile şi episcopiile. Acestea din urmă - ca adevărate centre de cultură şi de luminare românească a minţii celor mulţi. În deosebi pe timpul unor aşa înalte feţe bisericeşti ca Dosoftei Cheresculi, Daniil Vlachovici, Isaie Baloşescul, Eugen Hacman, Teofil Bendelea, Teoctist Blajevici şi, bineînţeles, Silvestru Morariu.

Toţi aceşti prelaţi dădeau o mare atenţie mânăstirilor care în momentul cotropirii Bucovinei de către Austrieci erau în număr de zece: Putna, Sucevita, Dragomirna, Sânt-Ilie, Pătrăuţi, Ilişeşti, Voroneţ, Solca, Humor şi Moldoviţa. Lăcaşuri de închinăciune şi şcolarizare secundate de 13 schituri: Sânt-Onofrei sau Mânăstioara, Ostra sau Bărbeşti, Luca, Babin, Coribniţa, Vijniţa, Creşciatic, Berejniţa, Broscăuţi, Zamostia, Horecea, Volca pe Ceremuş şi Jadova. De notat că din toate acestea doar mânăstirea Pătrăuţului şi Schitul Voloca erau pentru călugăriţe.

Cât de mare era rolul în educaţia patriotică şi creştinească a mânăstirilor şi schiturilor o dovedeşte şi grija ce le-o purtau aşa domnitori ca Alexandru cel Bun şi Ştefan cel Mare. Iar ca exemplu poate fi luată Putna. Zidită de Stefan Vodă în doar trei ani de zile (1466-1469), Mânăstirii Putna i-a fost dăruită prin uric domnesc moşia cu 18 munţi, numită Braniştе, pe care, atraşi de această ctitorie muşatină, dreptcredincioşi din toate colţurile ţării au înfiripat aşa aşezări omeneşti ca Straja, Putna, Suliţa, Plosca, Şipot, Ulma, Tomnatecul, Sadăul, Seletinul, Ropcelul şi altele.

Şi tot *"Fericitul Domn Ştefan"* a dăruit aceleiaşi mânăstiri Putna moşiile Vicovul-de-Sus, Vicovul-de-Jos, Voitinelul, Climăuţul, Pătrăuţul, Butuşeniţa, Cosminul, pe ale cărei întinderi luară naştere satele Ceahor, Mologhia, Ostriţa, Târnauca, Bălcăuţi, Vicşani, Măşcăteşti, Clişcăuţi şi altele.

Pilda dată de Ştefan a fost urmată şi de alţi *"bravi Români şi buni creştini"*: egumena Eufrosina dela Hrodnicul-de-Jos, Grigore Ghica Vodă, Dosoftei Cheresculi, episcopul Rădăuţiului Filotei, Doamna Ruxandra Lăpuşneanu, dăruind şi ei Mânăstirii Putna moşiile Şirăuţi, Tereblecea, Ciudei, Crasna şi Cuciurul Mare.

E cazul să fie enumerate numele unor *"prea darnici ctitori"* de mânăstiri şi schituri bucovinene: Ştefan cel Mare - Putna, Sânt-Ilie, Pătrăuţi, Voroneţ, Humor; Gheorghe Movilă, episcopul Rădăuţiului - Sucevita; Anastasie Crâmca, Mitropolit al Moldovei - Dragomirna; mazilul Ionaşcu Isăcescul - Mânăstirea Ilişeşti; Ştefan Vodă Tomşa - Mânăstirea Solca; Alexandru cel Bun - Moldoviţa; preotul Mihul din Siret - Schitul Mânăstioara; mazilul Nicolai Calmuţchi - Schitul Bărbeşti; mazilul Tănase Ţintă - Schitul Luca; Episcopul Nicolai al Rădăuţiului - Schitul Vijniţa; Episcopul Antonie al Rădăuţiului - Schitul Horecea etc.

Aşadar, 10 mânăstiri şi 13 schituri bucovinene!... Şi toate întru preamărirea Domnului, menţinerea şi întărirea credinţei creştine din străbuni, precum şi pentru alfabetizarea doritorilor de scris şi de citit. Mânăstiri şi schituri ca chezăşie a evlaviei voevozilor, boierimii, preoţimii şi a poporului român în general.

Mânăstiri şi schituri care an de an deveneau un fel de răsadniţe pentru *"plantarea de şcoli poporale române peste tot locul unde rodnicia pământului o îngăduie... Şcoli, prin sate şi târguri, la care toţi copiii sănătoşi, băieţi şi copile cari dela vârsta de 7 ani să âmble zi după zi şi nu un an doi, cum se întâmplă pretutindeni în ţeara noastră, ci şese ani de-a rândul..."*

Este o frântură de text dintr'o lege zis împărătească, obţinută cu multe dificultăţi de Episcopul Bucovinei, care prevedea amenzi pentru părinţii *"îndărătnici - dela 1 până la 5 florini amendă"* pentru 3 zile de lipsă nemotivată dela şcoală. *"Dacă nu au de unde plăti - 24 de ore de arest"*.

Circula şi un cântec de un autor anonim: *"De vrei ca după moarte să fii tot blăstămat, / Îţi lasă copilaşul în lume ne'nvăţat"*.

Luă fiinţă şi o serie de societăţi particulare cu *"destui oameni miloşi, cari dau copiilor sărmani, ce învaţă bine, straie, cărţi şi toate cele de lipsă pentru învăţătură"*: Şoala română din Suceava, Societatea Doamnelor române din Bucovina, Societatea Mitropolitul Silvestru din Mitocul Dragomirnei, Societatea Dragoş Vodă din Volovăţ etc.

Era bine, desigur, că existau nişte legi care îi obligau pe părinţi să-şi trimită copiii la şcoală. Partea proastă rămânea una şi aceeaşi: guvernul dela Viena nu finanţa şcolile naţionale! Ca şi mai înainte - ele rămâneau în sarcina fondului religios. Aşa se făcea că potrivit unui document găsit de mine prin arhivele cernăuţene, ce purta anul 1780, în toată Bucovina ocupată existau doar 8 şcoli publice: 4 la Suceava şi câte una la Putna, Cernăuţi, Rădăuţi şi Siret. Dintre care - 6 româneşti, una - greacă şi una - latină. La ele s'a adăugat una, făcută de Austrieci, cu predare în limba germană. Cât despre şcolile mânăstireşti şi parohiale, ele erau finanţate integral de episcopie, de preoţi şi diaconi care mai trebuiau să plătească şi statului o taxă de 4 florini şi jumătate.

Va urma

DREPTURILE TREBUESC AFIRMATE

(fragment)

...Admiterea în Uniunea Europeană trebue să fie condiţionată de ***eliminarea cauzelor care întreţin starea tensională cu vecinii*** şi nu de încheierea unor tratate care fac funcţie de *"instrumentum"*. A ne grăbi să încheiem tratate de bună vecinătate în care să folosim un retorism comod şi acceptabil ignorând voit şi fără a soluţiona contradicţiile care ne separă ar însemna să permanentizăm o stare conflictuală latentă.

După 50 de ani dela terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, Japonia nu a încheiat un tratat cu Rusia din cauză că aceasta din urmă refuză să-i restituie insulele Curile, ocupate samovolnic. Grecia şi Turcia fac parte din acelaşi NATO, în ciuda litigiului încă nerezolvat în problema Ciprului ca, de altfel, şi Spania şi Anglia ca oponente în legătură cu stăpânirea Gibraltarului.

Aşadar, cum zice şi Ion Constantin în introducerea la valoroasa sa lucrare *"România, Marile Puteri şi problemele Basarabiei"*, *"drepturile trebuesc afirmate permanent şi pretutindeni, în caz contrar ele se sting"*.

La declararea independenţei sale, Ucraina nu a îndrăznit să-şi trâmbiţeze ostentativ pretinsul drept la inviolabilitatea frontierelor care înglobau şi teritoriile româneşti răpite de Moscova prin pactul Ribbentrop-Molotov, ulterior declarat nul şi neavenit.

În schimb, România, crezând că adevărul supără, a ţinut şi ţine cu rigurozitate dogmatică hangul *"de a nu supăra vecinii"*.

De aceea, din păcate, grăbit să obţină admiterea primirii în Uniunea Europeană şi NATO care să-i asigure consolidarea unei fiabilităţi îndoielnice, Bucureştiul dă în continuare prioritate încheierii tratatelor de bună vecinătate, punând surdină brutală afirmării drepturilor noastre istorice!

Silviu NEMŢEANU

Purtător de Cuvânt al "Pro Basarabiei şi Bucovinei"

* Seminţe amare

DUPĂ vizita sa în Polonia, Emil Constantinescu vorbea cu oarecare aplomb prezidenţial de *"crearea unei "Euro-regiuni Bucovina" în care alături de România să fie cooptate Polonia şi Ucraina"* (sic) !

Cu o astfel de logică antiunionistă, din această euro-regiune ar mai lipsi Austro-Ungaria, ca fostă *"eliberatoare"* a acestui ţinut daco-roman, cum a recunoscut-o însăşi Frantz Iosif I !

Să mai zică cineva că Bucovina, şi cea din Nord şi cea din Sud, sunt pământuri româneşti! O logică ce aminteşte de replica unui anonim din Germania care scria: *"Să loviţi în mine / Când împart cu ştabii / Două Bucovine / Două Basarabii. / Dacă pace'nseamnă linişte supusă, / Versul meu cântaţi-l / Doar în limba rusă"*.

ÎN PROBLEMA reîntregirii noastre naţionale se mai găsesc *"filosofi"* care ne învaţă zicând că trebue totuşi să fie vazută partea plină a paharului. Şi că în această parte plină s'ar afla Insula Şerpilor!

Nici să le treacă prin minte că vrem *"antereul"* întreg şi nu fără poale, ca cel din povestea cu Arvinte!

Dezideratul naţional al Românilor de pretutindeni este reîntregirea totală a Neamului şi nu integrarea lui în NATO prin compromisuri antinaţionale, cum au de gând s'o facă noii diriguitori ai pseudodiplomaţiei româneşti!

DUPĂ o întâlnire cu parlamentarii ruşi, cumsecadele Ion Diaconescu, vorba lui Octavian Paler, se plângea că moscoviţii au tratat partea română *"uitându-se de sus"* şi că relaţiile *"impuse de Moscova şi nedorite de România"*, timp de 50 de ani, erau calificate de Rusnaci *"drept relaţii de prietenie"* etc.

Şi, ca răspuns *"ucigător"*, preşedintele Camerei din Dealul Mitropoliei a *"pus accent pe colaborarea comercială româno-rusă"*.

Întocmai ca la Lăpuşneanu: *"dacă voi nu mă vreţi, eu vă vreau!"*.

ACUM câtva timp, la Timişoara s'au ţinut două manifestări culturale româneşti organizate de Uniunea Românilor Bucovineni, condusă de Lorin Fortuna, şi de Fundaţia Culturală a Bucovinei, condusă de Dumitru Cucu.

Iar cele ce i-au preocupat cel mai mult pe participanţi şi pe oratori au fost doar *"problemele de ordin cultural cu care se confruntă Românii din Nordul Bucovinei"*!

În rest, trăiască asimilarea şi colonizarea! Nu degeaba, probabil, *"Arcaşul"* lui Vasile Tărâţeanu îi numeşte pe Românii nord-bucovineni *"minoritari autohtoni"* (sic!).

MAI ACUM câtva timp, întrebat de un *"curios"* de ce ajutoarele sosite din ţară nu-şi fac efectul scontat, primarul Chişinăului răspunde cinic:

- *"Dacă's proşti, să trimită!*

Ştia el ce ştia ştabitul lui Snegur. Căci, aşa cum se aflase deja, grosul ajutoarelor lua drumuri oculte.

Victor ROŞCA

* NEDUMERIRE

Din revista *"Reîntregire"*, Ianuarie 1997, aflu un lucru uluitor! Acela că ministrul de externe din guvernul speranţelor noastre ar fi împotriva reîntregirii teritoriale a ţării prin a invoca considerente de ordin diplomatic.

Îm pare de necrezut ca şeful diplomaţiei noastre să se facă aliatul duşmanilor noştri! Cred că nici un Român şi cu dragoste de ţară nu poate accepta aşa ceva.

Nu-mi rămâne decât să zic şi eu, ca în Sf.Evanghelie dela Luca: *"Dacă noi vom tăcea, pietrele* (cetăţenilor de pe Nistru) *vor striga"*.

Duiliu SFINŢESCU

PRO BASARABIA Şi BUCOVINA

Mulţumeşte compatrioţilor elveţieni Gheorghe MAZILU, Preot Damian IONESCU, Ioan JUMĂTATE, Constantin RĂŞCANU, Eugen CREANGĂ, Dorel PETRE şi Nicolae COMAN pentru generozitatea cu care au găsit de cuviinţă să contribuie la eternizarea Memoriei Mareşalului Ion Antonescu şi a celor trei discipoli ai săi: Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu şi Constantin (Piki) Vasiliu.

Contribuţiile pot fi trimise în continuare numai prin cec poştal internaţional, la adresa: Nicolas Lupan. 13 Rue des 4 Vents, Bât. Champagne, 92380 Garches, France.

Îmi povestea un basarabean că într'o discuţie cu un Ucrainean, oploşit pe meleagurile româneşti dintre Prut şi Nistru, veneticul îi spusese cu neobrăzare: *"Ce pretenţii aveţi voi "moldovenii", să vă impuneţi aici, în Basarabia, limba şi stăpânirea când aţi năvălit peste noi care eram aşezaţi aici cu secole înaintea voastră..."*

Din păcate, Românul nostru nu l-a întrebat pe venetic dacă ştie vreo aşezare de Ucraineni în Basarabia întemeiată pe baza vreunui hrisov de răzăşie. Sau cum îşi explică el, veneticul, că toate cetăţile de pe Nistru îşi au orientate ambrazurile spre aşa-zisul soare-răsare?

Nefericită soartă şi aşezare geopolitică ne-a fost hărăzită! Ca să ni se tăgăduiască întâietatea şi dreptul de a trăi în pace pe moşia strămbunilor, unde ne ştim vieţuind din veşnicie!

Când îl întrebam altădată, în copilărie, pe vreun bătrân din Rezenii bunicilor, *"Moşule, de când suntem aşezaţi aici noi, răzăneniii?"*, răspunsul era unul şi acelaşi:

- *De când lumea!*

Şi a trebuit ca, abia acum o mie de ani, să năvălească peste noi nepoţii lui Arpad, încovoiaţi pe grumazii cailor. Să năvălească şi să pretindă că acest frumos şi binecuvântat pământ era pustiu când şi-au aşezat, cu săbiile, taberele lor ţigăneşti de corturi!

Ca după ei, şi urmaşii lui Asparuch şi cei al Slavilor meridionali să conteste cu înverşunare prezenţa strămbunilor noştri de pe Nistru şi de pe malurile căruntului Danubiu! Or, istoria pomeneşte de nenumărate seminţii: mongole, slave, germanice, dar nici un Herodot nu consemnează nicăieri şi niciodată o invazie a vreunui trib... de Români!

Dumitru V. GEORGESCU

Suceava

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

FARA ARMÂNEASCĂ

"HRISTOLU INVIĂ"

Cu sîbepea Paştilor, "FARA ARMÂNEASCĂ" vă ureadză a tuturor TRI MULŢ AÑI HĂRIOŞI!

PAŞTI

Tu hoara chischimă s'cunoaşti
că etimă-i lumea ti Paşti:
sânt casili dati, uborlu arnit,
grădiñili săpati şi portlu-alăcsit.

Livadea cu poñilli di flori încărcaţ
aşteaptă s'ascultă un cor di bărbaţ!
Sum streahă vin lănduri dit mari dipărtări
s'aducă cuibare ti pulli şi ti hări.

Când soarili s'duţi sum dzeană s'apună
ş'dit câmp nicuchirilli la casi s'adună,
tu boaţe di clopot murgişlu se-aşteară
şi Duhlu-a Hristolu adilliă pit hoară.

Ambară-Armâname, ambară,
te-analţă cu-aistă primveară
cum 'nviadză ti Paşti Hristolu,
ti scoală s'ti veadă laolu.

Sculaţ-vă dit somn şi scutidi
ş'aprindeţ lumbărdz la firidi;
ca stealili'n ter s'nvilicească
aprinsă lunina-Armânească!

Zahu PANĂ

CÂNTIC DI PRUMUVEARĂ

Cântă cuclu ş'pitruniclia
Tu-arungie di cu seara.
La turuştile din dzeană
lângăros cântă fluiara.

Vin cupiile di diparte,
Vin dit munte-agalea-agalea;
Ş'di-a lor cloputе ţe-asună
Ni ti fură dorlu ş'jalea.

La bisearica din vale
Bate toaca ţea di lemnu;
Piste faţa-a ţerlui albă
S'zugrăvseaşte limpid semnu:

Easte luna dipărtoasă,
Luna-per ca di flurie...
Câţ ficiori nu şi-u mutrescu
S'plângu-amar tru xinitie!...

Duvaletea-lli di hrisafe
Scântilliadză piste-amare,
Si lă-aspune-a cărvănarilor
Calea lungă, calea mare.

Nuşi TULLIU

S'AU PRĂBUŞIT ÎNCĂ DOI BRAZI AROMÂNI:

STERIE DULIU ŞI DUMITRU PARIZA

Anul 1996 a fost un an de doliu pentru Aromâni. Doi intelectuali de rasă, doi anticomunişti de elită, care au făcut parte din primele rânduri ale Mişcării Legionare şi l-au urmat fără şovăire pe Căpitan, cu entuziasmul, puritatea şi idealul tinereţii, Sterie Duliu şi Dumitru Pariza, ne-au părăsit, la o vârstă respectabilă, dar şi după o lungă şi grea suferinţă, trecând în lumea de dincolo, în rândurile Legiunii cereşti de sub oblăduirea Sfântului Arhanghel Mihail, ca doi viteji şi neprihániţi cruciaţi pentru triumful binelui, adevărului şi dreptăţii, pentru salvarea dela pieire a Aromânilor sud-dunăreni şi pentru făurirea unui destin românesc major aşa cum îl merită acest neam.

Sterie Duliu s'a născut la 12 Martie 1905 în comuna pur aromânească Doleani, de lângă străvechiul oraş trac Veria, unde au văzut lumina zilei câţiva Aromâni iluştri ca poetul şi academecianul George Murnu, savantul inginer şi academician Elie Carafoli, Constantin Papanace, Iancu Caranica-Nicadorul - armatolul neînfricat - Sterie Ciumetti, Anton Ciumetti, Cola Ciumetti ş.a.

A urmat şcoala primară română în comuna natală şi a absolvit liceul comercial din Salonic, fiind coleg de an cu Constantin Papanace, Iancu Caranica, Sterie Ciumetti, Sterie Ficata, Gheorghe Ghiţea, Grigore Pihu şi grămosteanul Mamali, generaţia de aur a tineretului aromân care a avut bucuria să-l cunoască pe Căpitan - Făt-Frumosul din basme al neamului românesc - în duba neagră a poliţiei care-i transporta la închisoarea Văcăreşti. Licenţiat al Academiei de Înalte Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti, Sterie Duliu a îmbrăţişat cariera de funcţionar administrativ unde s'a remarcat prin competenţă, cinste şi corectitudine exemplară. Deşi era funcţionar, el nu s'a sfiit să colaboreze la cele două ziare scoase de Constantin Papanace şi Iancu Caranica, *Buciumul* şi *Armatolii*, care apărau cu îndârjire interesele coloniştilor aromâni din Cadrilater şi sfânta cauză naţională a fraţilor lor din Macedonia şi din întreaga Peninsulă Balcanică unde erau supuşi unui regim asupritor izvorît din cel mai barbar şovinism. Pentru competenţa, corectitudinea şi experienţa sa, în 1940 el a deţinut funcţia importantă de secretar general la Ministerul Economiei Naţionale, până în zilele aşazisei *"rebeliuni"*, când şi-a dat demisia, după care s'a ocupat cu comerţul.

După 23 August 1944, Sterie Duliu împreună cu un grup de fruntaşi legionari ca ing. Veţeleanu, ing. Chica, ing. Ştefan Predescu, Ernest Bernea ş.a. s'au alăturat lui Horaţiu Comaniciu şi au desfăşurat o intensă activitate organizatorică pentru întărirea rezistenţei româneşti, în cadrul Partidului Naţional Ţărănesc de sub conducerea ilustrului democrat autentic şi marelui şi incoruptibilului patriot român, Iuliu Maniu, în calitate de simpli colaboratori, nu de membri efectivi, ca urmare a unui sfat lăsat de Căpitan cu limbă de moarte.

Această atitudine, pe cât de înţeleaptă, pe atât de românească în circumstanţele politice de atunci, i-a adus lui Sterie Duliu arestarea şi condamnarea lui în 1947 la 25 de ani muncă silnică. După aproape 17 ani de puşcărie, îndurată cu resemnare şi cu demnitate, şi-a revăzut familia în vara lui 1964, odată cu decretul general de amnistie politică.

Bun, drept, cinstit, şi de o înţelepciune rară, Sterie Duliu a fost un funcţionar ireproşabil, un soţ iubitor, iubit şi fidel, şi un tată excepţional, având un adevărat cult pentru familia sa şi pentru marea familie care este neamul românesc. A închis ochii, lucid până în ultima clipă, cu toate suferinţele îndurate, agravate şi de o boală lungă, la 16 Iulie a.c., la vârsta de 91 de ani. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Dumitru Pariza făcea parte din aceeaşi generaţie. El s'a născut la 17 Ianuarie 1908, în comuna aromânească Gramaticova, de lângă Edessa, fosta capitală a Macedoniei lui Filip al II-lea şi a Marelui Alexandru Macedon, Tracul de cultură elenă, duşman al lor şi duşmănit de ei în epoca respectivă, dar admirat şi revendicat pe nedrept de Grecii de mai târziu, specialişti fără pereche în însuşirea fără pudoare a tuturor faptelor glorioase şi a personalităţilor ilustre de origine traco-macedoneană sau vlahă, adică aromână, prin manipularea unor grosolane falsuri istorice şi terorii pseudo-ştiinţifice.

După absolvirea şcolii primare române în comuna natală, Dumitru Pariza a urmat tot liceul comercial român din Salonic, la ora aceea neexistând un liceu teoretic în Macedonia greacească, deşi el avea mai mult aptitudini literare, unde s'ar fi putut realiza plenar. A absolvit şi el Academia Comercială din Bucureşti şi a îmbrăţişat, ca toţi ceilalţi colegi, cariera de funcţionar administrativ, remarcându-se prin aceleaşi calităţi deosebite ca şi colegul şi prietenul său puţin mai mare, Sterie Duliu.

Aderent al Mişcării Legionare încă de pe băncile Academiei comerciale, Dumitru Pariza a avut o viaţă mai puţin zbuciumată. Înţelept şi modest, el nu s'a înghesuit niciodată în primele rânduri. Înzestrat cu talent literar, a înfiinţat împreună cu un grup de tineri aromâni, în anul 1932, la Bucureşti, revista aromână *Grailu (Graiul)*, unde şi-a publicat primele poezii în dialect. Ca redactor al acestei reviste săptămânale, a publicat în anii 1932-1933 nu numai articole şi texte literare, ci şi unele articole cu caracter politic, în susţinerea cauzei coloniştilor aromâni din Cadrilater şi a Românilor macedoneni de peste hotare.

În 1940, Dumitru Pariza, - bunul meu prieten şi fost coleg de şcoală la Salonic, Mita, cum îi spuneam cei apropiaţi - a făcut parte din redacţia revistei săptămânale *Armatolii*, de sub conducerea lui Constantin Papanace, subsecretar de stat la ministerul de finanţe. De o modestie exemplară, cu toată competenţa profesională şi cu toată pregătirea lui multilaterală, Dumitru Pariza n'a solicitat nici o favoare, rămânând la postul lui câştigat prin muncă cinstită şi prin competenţă. Poate că aceasta a contribuit la protejarea lui de efectele dăunătoare ale seismelor politice şi istorice succedate vertiginos. La revista *Armatolii* el conducea foaia întreagă dedicată literaturii dialectice aromâne. Aici a publicat unele schiţe şi nuvele foarte apreciate de cititori. A făcut serviciul militar şi a fost mobilizat.

Din anul 1985 a început să colaboreze la revista ***Zborlu a Nostru*** din Germania, la ***Deşteptarea*** din Bucureşti, şi la ***Rivista di Litiratură şi Studii Armâni***, de sub conducerea prof. univ. Tiberius Cunia, marele mecenat al culturii aromâne de azi, cu toate că nu-i împărtăşesc punctul de vedere asupra alfabetului bastardizat. Pentru prima dată, poetul Atanasie Nasta, consătean şi prieten, şi-a publicat în antologia sa dialectală *"Ecou de cântec Aromânesc"* un grupaj de vreo 10-12 poezii. Abia în 1995, când se afla pe patul suferinţei, a avut bucuria să-şi vadă opera sa poetică, pubilcată în editura *"Cartea Aromână"*, a aceluiaşi Tiberiu Cunia din New York, S.U.A., în două volume, sub titlul sugestiv *"Fucurina Neasteasă"*, cu atâtea conotaţii lirice şi simbolice.

Adept înfocat al tradiţiei sănătoase, natură lirică profundă, dar şi spirit reflexiv serios, preocupat de diverse probleme lingvistice legate de starea dialectului aromân, Dumitru Pariza a scris şi câteva studii interesante cu privire la alfabetul şi gramatica acestui dialect, care, poate, cândva, vor fi luate în consideraţie.

Mai presus de toate, însă, el este şi rămâne un poet adevărat în graiul matern aromân, pe care l-a iubit şi cultivat cu o pasiune nestinsă, ca *"una Fucurină neasteasă"*.

A închis ochii la 11 Septembrie 1996 spre durerea fiinţelor lui dragi, iubitoare şi devotate, soţia şi fiica, şi a tuturor prietenilor şi camarazilor lui care l-au iubit şi apreciat. Să-i fie ţărâna uşoară şi Dumnezeu să-l odihnească în lumea celor drepţi!

Ionel ZANEA

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

Comemorarea zilei Unirii Basarabiei cu Patria Mamă la Hamilton-Canada

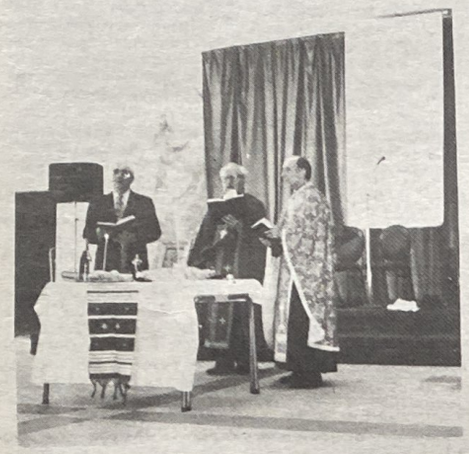

George Donison, preşedintele Asociaţiei, Pr. Prot. Nicolae Zelea (Hamilton) şi Pr. Dumitru Ichim (Kitchener)

Asociaţia Culturală Română din Hamilton a organizat, Duminică 23 Martie, comemorarea a 79 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria Mamă, la Centrul Cultural *"Nae Ionescu"* dela Câmpul Românesc din Hamilton.

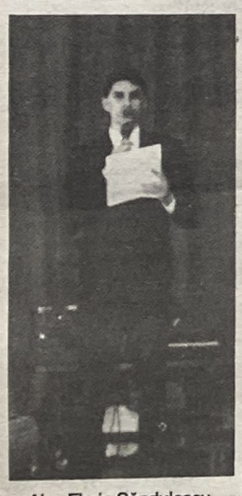

Alex.Florin Săndulescu

Festivitatea a început cu un parastas oficiat de Preoţii Nicolae Zelea din Hamilton şi Dumitru Ichim din Kitchener, în memoria luptătorilor căzuţi pe câmpul de luptă pentru reîntregirea ţării, precum şi a victimelor regimului comunist din România.

După parastas şi masa de post servită participanţilor la comemorare, s'a trecut la programul cultural-istoric. Dl. George Donison, preşedintele Asociaţiei a mulţumit celor prezenţi şi a prezentat participanţilor pe oaspeţii din România, un grup de şase ofiţeri superiori ai Armatei Române veniţi în Canada pentru schimb de experienţă.

Dl. Alexandru Florin Săndulescu a conferenţiat despre importanţa zilei. În conferinţa sa, după trecerea în revistă a evenimentelor istorice ce au precedat Unirea din 27 Martie 1918, a atins problema atât de importantă pentru România de azi, a teritoriilor româneşti luate cu forţa de imperialismul bolşevic. Tânărul Alexandru Săndulescu a încheiat conferinţa sa spunând răspicat: *"România nu are teritorii de vânzare. Punct."*

În continuare elevul Alexandru Ciobanu a recitat poeziile *"Doina"* lui Mihai Eminescu şi *"Ce-ţi doresc eu ţie"*, în aplauzele participanţilor. A urmat o serie de imnuri naţionale, după care Pr. Dumitru Ichim a recitat din poeziile personale dedicate Basarabiei.

Dl. Colonel F. Surdu, a ţinut o conferinţă despre Unire, cu actualizare la situaţia de azi a Basarabiei (aşa-zisa Republică Moldova), conferinţă redată alăturat, care s'a terminat în ropotele de aplauze ale celor peste 200 de participanţi. Imediat după această conferinţă, corul Asociaţiei Culturale Române

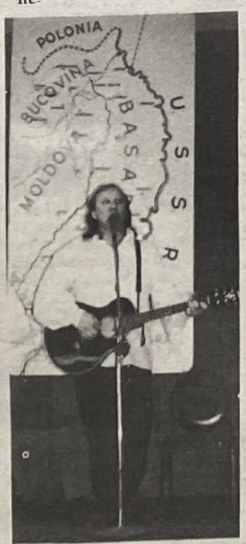

scenă şi au intonat imnul Asociaţiei Culturale: *"Azi noapte la Prut"*.

În partea a doua a acestei festivităţi, a avut loc un concert susţinut de artistul Ştefan Hruşcă, acest fiu al Maramureşului, care cu sensibilitatea sefletului şi a glasului său, ne-a fascinat, ca întoteauna de altfel, când l-am avut în mijlocul nostru. Concertul s'a axat pe cântece patriotice, ca: *Basarabie frumoasă, Când a fost să moară Ştefan, Treceţi batalioane române Carpaţii etc.*

Întreaga după amiază a fost o desfăşurare de patriotism, de care exilul n'a dus lipsă şi nici nu duce. Românii din exil nu şi-au uitat fraţii de acasă, după cum nici pe cei desţăraţi ca şi ei, răspândiţi în teritoriile ocupate cu forţă de fiara bolşevică.

La începerea imnului *"Treceţi batalioane române Carpaţii"*, parte din corul asociaţiei, precum şi invitaţii noştri din Armata Română au venit pe scenă lângă Ştefan Hruşcă şi au cântat împreună cu el.

Emoţia a cuprins audienţa, dorinţa de reîntregire a ţării a fost poate mai mare ca oricând. Toţi cei ce am prezenţi la acestă manifestare, am dovedit odată în plus dorinţa de a rămâne ROMÂNI.

Cuvântarea D-lui Colonel Florin SURDU

Doamnelor şi Domnilor,

Încep prin a vă adresa mulţumiri pentru invitaţia făcută de către Dumneavoastră, grupului de ofiţeri români aflat la studii în Canada, la Baza Militară Borden, de a lua parte la sărbătorirea a 79 de ani dela Unirea Basarabiei cu România.

Această sărbătoare vine astăzi când pe harta lumii încă mai există 2 state româneşti, despărţite de o graniţă nefirească, râul Prut, 2 state cu aceeaşi limbă, obiceiuri, tradiţii, drapel şi de istorie şi origine etnică.

Visul de veacuri al neamului românesc, al tuturor Românilor, a fost posibil abia la sfârşitul Primului Război Mondial, în condiţiile social istorice internaţionale favorabile (căderea ţarismului în Rusia, anarhia din armata ţaristă şi fuga acesteia de pe front şi ale dezintegrării monarhiei austro-ungare).

Românii aflaţi sub stăpânirea celor două imperii au putut, prin voinţa lor, să-şi exprime dreptul la autodeterminare, voinţa de a se uni cu România. La 27 Martie 1918, prin hotărîrea plebiscitară dela Chişinău, Basarabia, cu o populaţie de aproximativ 3 milioane de locuitori să fie prima provincie care, pe cale democratică şi nu prin forţa armelor, să se alipească României.

Tratatele de pace dela Paris din 1919-1920 au dat recunoaştere internaţională României Mari. Pentru ca unirea cea mare să fie posibilă pe câmpurile de bătaie, mii şi mii de ostaşi, ofiţeri şi generali au dat suprema jertfă.

Mari personalităţi militare ale vremii şi-au adus contribuţia la Marea Unire: Mareşalii Constantin Averescu şi Constantin Prezan, generalul Ion Antonescu şi alţii.

În perioada ce a urmat Primului Război Mondial, România s'a aflat în rândul ţărilor care au apărat şi respectat statu-quo-ul teritorial generat de sistemul versaillez. Pe plan extern, România a promovat o politică de pace, doctrina militară promovând ca singurul tip de război, cel de apărare a suveranităţii, independenţei şi integrităţii ţării.

După cum cunoaşteţi, Rusia sovietică, *"prietena dela Răsărit"* a poporului român, alături de Ungaria hortistă, au realizat raptul teritorial cu concursul agresiunii puterilor diplomatice europene. Prin note ultimative ale anului 1940 au fost răpite Basarabia şi Bucovina, 50.500 km² şi o populaţie de 3,7 milioane.

A urmat angajarea României în al Doilea Război Mondial, angajat pentru eliberarea părţii de est la 22 Iunie 1941. Adevăratul scop al participării la acest război alături de Germania l-a constituit eliberarea teritoriului naţional.

Generalul I. Antonescu, în dimineaţa zilei de 22 Iunie 1941, în ordinul de luptă avea să declare:

"Ostaşi,

V'am făgăduit din prima zi a noii domnii şi a luptei mele naţionale să vă duc la biruinţă, să şterg pata de dezonoare din cartea neamului, umbra de umilire de pe fruntea şi epoleţii voştri. Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta pentru drepturile strămoşeşti şi ale bisericii, lupta pentru vetrele şi altarele româneşti de totdeauna.

Ostaşi, vă ordon: Treceţi Prutul!

Zdrobiţi vrăjmaşul din Răsărit şi Miazănoapte. Dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului fraţii noştri cotropiţi. Reîmpliniţi în trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre".

Pentru reîntregirea ţării au participat 473.103 militari, dintre care 50.011 morţi, 14.900 răniţi şi 4.500 dispăruţi.

Dar istoria a jucat o nouă festă României şi la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Basarabia şi Nordul Bucovinei au fost din nou anexate de URSS (urmaşa Rusiei Ţariste).

Ce a urmat, cunoaşteţi Dumneavoastră mai bine decât mine: deportări, bătăi, domiciliu forţat, muncă silnică, canale, Siberia, desnaţionalizare, confecţionarea unei noi istorii, crearea omului nou de tip socialist.

Raza de lumină din adâncurile istoriei a licărit din nou la finele anului 1989 când, prin destrămarea URSS, au fost create noile state mai mult sau mai puţin naţionale.

Republica Moldova trăieşte astăzi drama desnaţionalizărilor, a istoriei trunchiate şi încă mentalităţilor în schimbare.

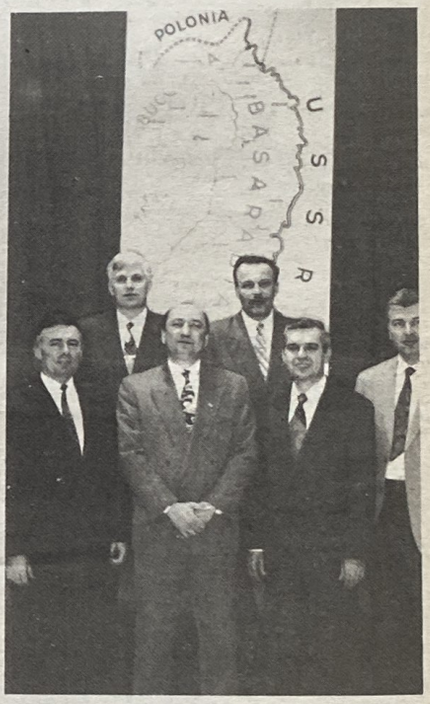

Grupul de ofiţeri superiori Români aflaţi la studii în Canada, la Baza Militară din Borden, prezenţi la Câmpul Românesc

Pentru mulţi sceptici, anul 1990 a fost considerat ca fiind anul reunificării tuturor Românilor. Nu ştiu dacă a fost prilejul pierdut sau nu. Istoria va demonstra acest lucru. Noi, Românii, suntem încrezători de felul nostru şi mai devreme sau mai târziu, dreptatea va fi la loc de cinste.

Poate ce este mai important, este astăzi faptul că Ţara mamă, România, a întins o mână copilului său, rebotezat astăzi Republica Moldova.

Referindu-mă numai la shimburile culturale dintre cele două ţări, sărbătoarea *"Podul de Flori"*, sau *"Limba noastră"*, dezvoltarea schimbului de carte românească, suportul economic şi agricol.

România sprijină prin acţiunile sale schimburile cu Basarabia, mărturie stând: şcolarizarea unor tineri în liceele militare din România, Academiile militare, participarea la activităţi militare comune (aplicaţii tactice, exerciţii p.f.p., P.k., conferinţe etc), sprijină logistic şi medical.

Au fost dezvoltate schimburile la nivel cultural şi al relaţiilor din domeniul categoriilor de forţe armate şi specialităţi militare.

În final, aş dori să folosesc acet prilej pentru a reaminti aici, în faţa Dumneavoastră, zbuciumul, sacrificiul şi trăirile marelui patriot român Ilie Ilaşcu, condamnat la moarte pe nedrept, pentru singura vină aceea de a fi ROMÂN, de a dori unirea cu ţara a BASARABIEI. Faptele sale ne obligă să nu-l uităm pe el şi ceilalţi patrioţi din grupul său.

Închei prin a spune că eu, ca Român, cred în destinul acestei ţări, în forţa şi sufletul Românilor şi prin energiile creatoare ale celor de acasă şi în cele ale Dumneavoastră, ale celor din afara hotarelor ţării care au o singură casă, acolo în România. Vom putea fi, aşa cum spunea Petru Rareş, *"ceea ce am fost şi mai presus de asta"*. Cred în România Secolului XXI.

Trăiască România Mare.

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

CU "DREPTATEA" ÎNAINTE PENTRU MAREA MINCIUNĂ

A ieşit din groapă ziarul *"Dreptatea"*, oficiosul *"Clubului Partidului Naţional Ţărănesc din America"*, sub direcţia D-lui Dean Milhovan Mitu, care dă explicaţii de ce a susţinut cu patriotism guvernele comuniste:

"Pentru Românii cinstiţi din străinătate, nevânduţi mafiilor subversive străine, nu există o altă cale să-ţi ajuţi neamul, decât să ajuţi pe aceşti reprezentanţi ai săi, în relaţiile lor cu străinătatea..."

"Eu am fost şi sunt mândru de acest ajutor pe care l-am dat comuniştilor români, să ridice prestigiul şi situaţia României, pe culmile şi la nivelul pe care nu l-a cunoscut niciodată, în cursul istoriei sale" (*"Dreptatea"*, nr.1 (125) - Dec. 1996 - Martie 1997, pag.3).

În adevăr România, sub comunişti, s'a ridicat *"pe culmile şi la nivelul"* de teroare, jaf şi crime... *"pe care nu l-a cunoscut niciodată în cursul istoriei"*.

Dar ţara are azi ca *"reprezentanţi ai săi"* pe D-nii Emil Constantinescu şi Victor Ciorbea, de care Dl. D.M.M. nici nu şopteşte c'ar trebui suportaţi la fel ca şi foştii lideri comunişti, în schimb este acuzată *"Convenţia Democrată"*, care a câştigat alegerile, că-i o *"Colonie a mafiilor străine"* (pag.3) în frunte cu Corneliu Coposu. *"Un mare trădător al Intereselor Naţionale Româneşti... care a transformat PNŢCD-ul într'o anexă a subversiunii străine subvenţionată de Mafia Stalinistă, prin intermediul D-lui Raţiu..."* (pag.7). Asta în timp ce *"reprezentanţii aleşi"* ai ţării au ridicat o statuie martirului ce-a pătimit prin temniţele comuniste.

Dl. D.M.M. s'a autodenunţat că nu face parte din *"Românii cinstiţi din străinătate"* pentrucă nu sprijină actualul guvern, şi este *"vândut"* mafiilor subversive străine pentrucă nu ajută *"pe aceşti reprezentanţi ai săi, în relaţiile cu străinătatea"*.

Cu amărăciune că i-au fost alungaţi tovarăşii, Dl. D.M.M. uită că'n ţară e foamete tocmai din cauza comuniştilor şi că acum avem un guvern ce reprezintă dorinţa poporului:

"Nu datorită Dumneavoastră, stimate doamne şi stimaţi domni, mă aflu aici - a spus Preşedintele României, cu ocazia vizitei la Cartierul General NATO - *Dvs. n'aţi crezut în mine şi în Convenţia Democrată ... Dacă mă aflu aici, este numai prin voinţa poporului român"*.

Faptul că ne-am vindecat de cancerul roşu, asta-i sperie pe M.M.-ul patriot care-şi muşcă unghiile şi inventează pericole:

Adevăraţii duşmani ai Neamului sunt *"Agenţii Mafiei Staliniste dela RFE* (Radio Free Europe, n.n.) *în frunte cu pretinşii şefii PNT-işti; Ion Raţiu, Emil Ghilezan, N. Penescu, Cici Ioaniţiu, Al. Bratu, la care se adaugă Noel Bernard, Mircea Eliade, Vasile Posteucă, pe Vasile Haţeganu etc."* (pag.1)

Cu toate rândurile scrise fără zăbală, D.M.M. nu e periculos. Publicul ştie ce urmăreşte *"Dreptatea"*: fiind o diversune ca să îndreptăm săgeţile către un zero ce bate toba pentru a da ocazie tovarăşilor să activeze din umbră la destrămarea exilului, distrugerea Episcopiei dela Vatra şi înăbuşirea oricărei activităţi anticomuniste.

Pamfletul *"Dreptatea"* prin suportul pe care-l dă unor indivizi ne identifică pe comuniştii infiltraţi printre noi.

...

DESPRE APUS, RUSIA, NATO, ROMÂNIA ŞI REALITATEA

Invitat de *"Asociaţia Culturală Americană Română din Florida"*, Dl. Cristian Matei, Ataşatul cultural al României la Washington, ne-a transmis dorinţa Preşedintelui Emil Constantinescu ca noi să suportăm acceptarea României în NATO şi să ţinem seama de realităţile configuraţiei politice actuale. Conferinţa a avut loc în sala de oaspeţi (unde am fost şi ospătaţi, n.n.) a Companiei OrthCycle (Citeşte Dl. Claudiu Mătasă care a prezidat conferinţa, n.n.). S'a subliniat - dela început - că 90% din populaţia ţării suportă intrarea României în NATO şi dorinţa de reîntoarcere la vechea matcă europeană; dar sunt şi triste realităţi:

Vorbitorul, cu studii arheologice, în calitate de ataşat cultural ne-a vorbit ca un diplomat, dându-ne speranţe discrete: graniţele nu rămân veşnice, ca să ai cuvânt, trebue să ai putere şi să te încrezi în tine şi nu în tratate şi prieteni. Nu va porni nimeni un război ca să facă dreptate României. Aşa că suntem siliţi să acceptăm nedreptatea Pactului Ribbentrop-Molotov. NATO ne va oferi oportunitatea să ne dezvoltăm economiceşte, devenind o ţară al cărei cuvânt să fie ascultat în Sud-Estul Europei. Acestea-s, pe ici pe colo, ce ne-a transmis solul Preşedintelui Emil Constantinescu.

Subliniem un fapt pe care ni-l mărturiseşte noul ataşat cultural: tinerii educaţi sub comunişti nu au devenit automat comunişti, unii din experienţă proprie ori din experienţa pe pielea altora, au văzut realitatea: *"Nu ne mai putem întoarce la perioada dintre 1946-1989"*. Dăm ca mărturie pe Dl. Iliescu care şi-a numărat la alegerile din 1990-92-96 din ce în ce mai puţine voturi.

Pentru admiterea în NATO cetăţenii americani de origină română sunt sfătuiţi să scrie şi să ceară celor ce-i reprezintă în Parlament ca să susţină acceptarea României în NATO.

...

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ "SFÂNTUL GHEORGHE" TORONTO

247 Rosethorne Ave, Toronto, Ontario M6M 3K9
Rev Fr. Ioan Bunea, Tel: Birou (905) 770 8529, Biserică (416) 651 1321

ANUNŢĂ
ÎNFIINŢAREA "COMITETULUI DE INFORMARE ŞI ÎNDRUMARE"
Tel: (416) 493 4096; Fax: (416) 493 7266

Acest comitet are menirea de a informa şi îndruma pe orice solicitant din comunitatea română în legătură cu o varietate de teme, cum ar fi sfaturi pentru noii veniţi, probleme de imigrare, financiare sau de sănătate, legale, locuinţe, taxe, locuri de muncă, cumpărare sau reparaţii de automobile, faliment, conturi bancare, procurare de bunuri la preţuri convenabile, cursuri de limba engleză etc.

Comitetul are patru persoane de contact afişate în holurile bisericii, precum şi un număr de peste 20 de membri voluntari cu diferite specialităţi care se oferă să ajute şi să îndrume.

Rugăm pe toţi cei cu iniţiativă şi dornici să ajute din comunitatea română din Greater Metropolitan Toronto, suburbii sau localităţi din afară, de a se oferi voluntari şi voluntare pentru a face parte ca membri în acest comitet şi a ajuta pe noii veniţi sau pe fraţii noştri români care au probleme de rezolvat. Ajutorul va avea loc într'un cadru responsabil, organizat cu concursul Dvs., sub oblăduirea Bisericii Ortodoxe Române Sfântul Gheorghe din Toronto. Avem nevoie de voluntari în toate specialităţile de mai sus, care pot dona din timpul lor şi ajuta prin experienţa şi cunoştinţele lor.

Cu această ocazie, vă invităm cu drag să luaţi parte la slujbele ţinute în fiecare Duminică între orele 10 şi 12 a.m. de către Cucernicia Sa Părintele Ioan Bunea, precum şi la activităţile ce au loc în sala cultural-socială din clădirea bisericii. Veniţi să ne cunoaştem şi oferiţi-vă ca voluntari şi voluntare şi pentru celelalte activităţi de pe lângă Biserică, cum ar fi Şcoala Duminicală, sărbătoriri culturale sau naţionale, seri de dans, mese organizate, Asociaţia Culturală Dacia, munca voluntară pentru renovarea sălii cultural-sociale. Uitaţi-vă după lista afişată în acest scop, cu numele şi numerele de telefon ale celor cu care puteţi discuta aderarea ca voluntar(ă).

Consiliul Parohial
al Bisericii Ortodoxe Române
"Sfântul Gheorghe" din Toronto.

PROTEST

ASOCIAŢIA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI DIN USA CU SEDIUL LA GENEVA

În urma ÎNŞTIINŢĂRII făcută în ziarele *"Cuvântul Românesc"* şi *"Lumea Liberă"* de către Domnii Ştefan Issărescu şi Aurel Marinescu, preşedintele ACORD şi respectiv vicepreşedinte, prin care ni se relatează felul cum D-na Simona Kleckner co-chairman, cu dela sine putere, în şedinţa din 23 Ianuarie a.c., nefiind adunare generală cu drept de decizie, înlătura pe preşedintele de drept şi fondatorul acesteia, făcând din ACORD o asociaţie Kleckner & Kleckner Inc.

Dezavuăm acest procedeu dictatorial şi declarăm că nu recunoaştem conducerea Kleckner & Kleckner, rămânând consecvenţi alegerilor din Mai 1991 - la sediul Europei Libere din Manhattan, New York.

Semnează: Viorel Chirilă
Grigore Caraza Dan Costescu
John Rocsin Liviu Butura
Aurel Vlad Ion Dumitru

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

THE PEEL/HALTON HOST PROGRAM

Ajutor voluntar pentru noii veniţi în Canada: obţinerea documentelor oficiale SIN, Health Card, permis de conducere în maximum două săptămâni, adrese utile despre cursuri gratuite pe computer precum şi alte informaţii utile şi necesare noilor veniţi.

Pentru ajutor voluntar telefonaţi la:
Elena Pleşa, 905- 897 1253, sau 416-499 1388

Voulez Vous...
Park Square Station, P. O. Box 15687
Stamford, CT 06901-0687
Tel: (203) 846-9189

Agenţia *Voulez Vous*... stă la dispoziţia dvs oferindu-vă şansa să vă găsiţi tovarăşul de viaţă

- Sunaţi la (203) 846-9189 şi lăsaţi un mesaj cu numele şi adresa dvs., sau trimiteţi aceste informaţii la adresa de mai sus; **imediat,** vă vom trimite detalii despre modul în care lucrăm, precum şi un chestionar simplu din care vom afla date atât despre dvs., cât şi despre persoana dorită. Aceste informaţii sunt strict confidenţiale şi sunt înapoiate la cerere.
- Bazându-ne pe datele furnizate, timp de 6 luni vă vom trimite "profile" după specificaţiile dvs; (vârsta, studii, înfăţişare, hobby-uri, domiciliu, etc.); numai dacă doriţi, profilul dvs., va fi şi el trimis altor persoane cu aceleaşi specificaţii.
- Taxa pe care o percepem pentru serviciile noastre este de $ 50.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00	ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (1789-1919) de N.CIACHIR	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00	MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA (1856-1947) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00	MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	$ 5.00
CÂNTEC PENTRU SOMNUL TĂU poezii de O.VASILESCU	$ 18.00	CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEIHARDT	$ 20.00	AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00	SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00	POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 5.00	PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI poem Ion ŢOLESCU	$ 5.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	$ 5.00	POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	$ 8.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de D.ICHIM	$ 10.00	POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	$ 18.00
FÂNTÂNA LUMINII poezii de Dumitru ICHIM	$ 7.00	VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	$ 5.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE dela Stalin la Cain de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00	PEISAJ LĂUNTRIC poezii de Demostene ANDRONESCU	$5.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00	CULORI DIN CURCUBEU poezii de Petre PREDESCU	$ 5.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Prof.Nicolae CIACHIR	$ 10.00	LA PORŢILE DISPERĂRII de Florica BAŢU-ICHIM	$ 7.00
		O JUMĂTATE DE VEAC (1941-1991) de A.NEGOESCU	$ 7.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

În numele victimelor comunismului

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

- WASHINGTON, D.C. -

- Vă prezentăm un *"Chestionar pentru ancheta de istorie orală"* (scrisori, audio sau video), pe care Dvs. îl puteţi îmbunătăţi, extinde şi totodată a povesti şi face cunoscut lumii întregi punctele Dvs. de vedere odată cu tragediile trăite - direct sau indirect.

- Vom încerca să diversificăm cât mai mult lista cu punctele importante, pentru ca în acest fel să reuşim să ne *"aducem aminte"* cât mai multe realităţi şi detalii trăite. Sigur că vă vor răscoli amintiri dureroase, dar numai cunoscând întregul adevăr atât de bine *"ascuns"* se poate ajunge la o cât mai deplină cunoaştere şi NEREVENIRE a momentelor de tristă amintire.

- Menţionăm că Chestionarul îl puteţi completa în limba română sau engleză, ori în orice altă limbă care vă este mai la îndemână. Menţionăm, de asemenea, că le vom multiplica pentru a putea ajunge la: Memorialul celor peste 100 milioane de Victime ale Comunismului, Secţia Română din Washington D.C. - USA şi Memorialul dela Sighet - România, cunoscut probabil Dvs.

- Deoarece, în fiecare familie se găseşte fie un casetofon, fie un aparat de filmat, vă rugăm, pentru ceî ce pot, să realizeze acest chestionar scris, vorbit sau filmat. În privinţa organizării lor în băncile de date ale Memorialelor, le vom face cu colegi români ce deja şi-au oferit colaborarea.

- În anexele A1, A2 dacă aveţi cât mai multe amănunte, documente şi nuanţări de viaţă cotidiană din perioadele respective sau din alte perioade, vă rugam să le dezvoltaţi. Pentru cei ce au suferit detenţii în închisori, lagăre şi colonii de muncă, în locurile de deportare, de domiciliu forţat, muncă forţată etc., ideile se vor dezvolta mai mult în anexa B.

CHESTIONAR PENTRU ANCHETA DE ISTORIE ORALĂ-VIDEO.

I. Doriţi să ne împărtăşiţi, pentru a fi păstrate în arhivele Memorialelor închinate Victimelor Comunismului, amintiri pe care până acum le-aţi mărturisit doar cunoscuţilor apropiaţi şi familiei, în legătură cu felul cum evenimentele politice de suprimare v'au influenţat viaţa? S'ar putea ca datorită presiunii şi traumelor, să nu le fi povestit la nimeni.

II/1. Dacă doriţi, mărturisirile Dvs. să fie nominale sau,

2. dacă nu, vă puteţi da numai iniţialele.

III/1. Când v'aţi născut?
2. Unde?
3. Naţionalitatea.
4. Aţi trăit: a - în mediul urban?
b - în mediul rural?
5. Ce şcoală aţi făcut?
6. Ce profesie aveţi?
7. Ce profesie aveau părinţii?
8. a. căsătorit?
b. divorţat?
c. văduv?
9. Aveţi copii? Câţi?

IV/1. Veţi aduce mărturii din experienţa Dvs.?
1. A membrilor familiei?
a. bunici?
b. părinţi? fraţi? surori?
c. copii?

V. La care din următoarele subiecte, din lista alăturată, vă puteţi aduce contribuţia şi în ce perioadă se înscriu mărturiile Dvs.? (Anexa A1-A2).

ANEXA A1

1945/ 1. Deportarea Germanilor în URSS.
2. Epurarea armatei, poliţiei, administraţiei.
1946/ 3. Procesul Antonescu.
4. Alegerile din 19 Noembrie.
1947/ 5. *"Abdicarea"* Regelui Mihai, tangenţe.
6. Procesele liderilor partidelor politice.
1948/ 7. Arestări - loturi de legionari, militari, poliţişti.
8. Rezistenţa din Munţii Făgăraş, Cerna, Rodna, Maramureş etc.
9. Naţionalizarea, Sovromurile.
10. Interzicerea Bisericii Greco-Catolice.
1949/ 11. Începerea colectivizării, deportări, confiscări 2-3 Martie.
12. Procese de sabotaj.
13. 70 de ani dela naşterea lui Stalin.
14. Închisoarea din Piteşti.
1950 şi următorii - Gulagul Românesc:
15. Canalul Dunăre-Marea Neagră,
16. Închisorile din Jilava,
17. Sighet,
18. Gherla,
19. Râmnicu Sărat,
20. Aiud,
21. Suceava,
22. Colonii şi lagăre de muncă din Bărăgan,
23. Insula Mare a Brăilei,
24. Periprava etc...

ANEXA A2

1952 / 25. Devierea de *"stânga-dreapta"* (înlăturarea grupului Pauker-Luca -Georgescu).
26. Arestările din 15 August 1952.
1953 / 1954 27. Moartea lui Stalin, *"Dezgheţul"*, Procesul Pătrăşcanu.
1956 / 28. Revoluţia din Ungaria - Mişcarea studenţească.
29. Închiderea Canalului.
1958 / 30. Retragerea trupelor sovietice din România - Aparenta liberalizare,
1959 / 31. Noile arestări în toamnă, agravante,
1962 / 32. Încheierea colectivizării agriculturii.
1964 / 33. Declaraţia de independenţă din Aprilie.
1968 / 34. Momentul *"Primăverii dela Praga"* - Invazia Pactului dela Varşovia în Cehoslovacia.
1971 / 35. Tezele din Iulie,
1977 / 36. Greva din Valea Jiului,
1982 / 37. Începutul plăţii datoriilor externe.
38. Austeritatea economică.
1988 / 39. 15 Noembrie la Braşov.
1986 / 1989 40. Rezistenţa populară: manifeste, acţiuni individuale.
41. Rezistenţa intelectualilor.
pe tot parcursul - problema cultelor religioase, problema DGSM-ului cu copiii *"foştilor"* cât şi în armată munca forţată.

ANEXA B

1. Aţi fost arestat, deportat sau prizonier? Mai multe la un loc. Când? Cât timp? Unde? (numele localităţilor în ordine cronologică şi perioadele).
2. Câţi ani aveaţi când aţi fost arestat / deportat / făcut prizonier? În ce condiţii?
3. Cine v'a arestat, interogat, judecat? (nume), anchetă...
4. Care a fost acuzaţia (vina) care a făcut obiectul dosarului.
5. Care a fost fapta reală a acţiunii Dvs. de impotrivire faţă de regimul comunist. În ce moment istoric se situează şi care a fost motivul?
6. Ce apărător aţi avut la proces? angajat? din oficiu?
7. Ce condamnare aţi primit. Câţi ani aţi efectuat din ea? Aţi beneficiat de reduceri de termen? Aţi fost graţiat? (motivele şi în ce an).
8. Cauza a fost individuală sau de grup?
9. Ce s'a întâmplat cu familia în momentul arestării / deportării / prizonieratului?
10. Soţia a divorţat de Dvs.? Când?
11. Ce pierderi materiale aţi suportat Dvs. şi familia în urma arestării / deportării / prizonieratului Dvs.?
12. Ce v'a făcut să rezistaţi în detenţie?
13. Aţi avut prieteni în detenţie? Numele celor mai apropiaţi.
14. Vă amintiţi numele vreunui anchetator sau gardian mai omenos / În ce loc de detenţie? L-aţi revăzut pe vreunul după eliberare? Dar numele caraliilor bestii?
15. Vă amintiţi numele celor mai mari anchetatori sau caralii? În ce loc de detenţie?
16. După eliberare, v'aţi revăzut colegii / prietenii din detenţie? Cu care aţi rămas în relaţii în prezent?
17. Care a fost cel măi greu lucru de suportat în detenţie?
18. Există o amintire pozitivă în perioada detenţiei Dvs.?
19. Care sunt urmările de nevindecat (sechelele) ale degradării fizice şi a bolilor suferite în perioada detenţiei Dvs.?
20. Dacă aţi cerut reabilitarea (rejudecarea procesului)?
21. Dacă vi s'au restituit bunurile confiscate?
22. tot ceea ce aveţi de completat.....

Vă rugăm ca expunerea să fie cursivă, nu ca un răspuns la punctele menţionate mai sus.

Pentru persoanele care sunt în România sau le este dificil să plătească transportul acestor materiale, expediaţi-le în România pe adresa Domnului Ing. Arvunescu, B. Iancu de Hunedoara 37, Bloc Volga, Sc.C, et.17, ap.30, 71212 Bucureşti, sau în funcţie de regiuni şi să ne comunicaţi un inventar al documentelor pentru a realiza includerea lor în listele dela Washington D.C. în timp util (înainte de începutul anului 1999). Pentru persoanele din diaspora, toate documentele, scrisorile, casetele audio sau video pe adresa UMRL Secţia USA, Dan Novacovici, 354 Franklin Ave., Princeton, 08540 New Jersey USA.

Doresc să-mi exprim mulţumirile pentru cei care au trimis documente, cărţi etc.

D-lui Traian Roman (Portland, Oregon) îi mulţumim pentru propunerea făcută, încercând să ne organizăm pentru a putea cu adevărat să folosim ajutorul oferit pentru regizarea şi organizarea materialelor video pentru Memorial.

Părintelui Alex. Raţiu (Aurora, Illinois) îi mulţumim pentru informaţia dată pe care ne simţim obligaţi să o publicăm în prezent. Domnia sa a putut, prin ajutorul lui Dumnezeu să-l spovedească pentru ultima oară dându-i şi dezlegarea lui Iuliu Maniu pe data de 15 Nov. 1952. După cum se ştie, pe data de 5 Martie 1953 Dl. Maniu a decedat. Sigur că detaliile au fost parţial publicate şi în lucrarea domniei sale *"Biserică Furată"*.

În numărul viitor vom mai puncta din corespondenţa primită pentru informarea Dvs.

Pentru cei care doresc un contact direct prin telefon, vă informez nr. de telefon: Dan Novacovici, (609) 924-2684 sau (609) 683-7907 fax şi telefon.

Cu mulţumiri,
Dan Novacovici

CONFERINŢĂ SPECIALĂ PENTRU LĂRGIREA ALIANŢEI NATO

——Nicolae DIMA——

În zilele de 3 şi 4 Martie a avut loc la Washington o interesantă conferinţă internaţională pe tema lărgirii Alianţei Nord Atlantice. Conferinţa s'a intitulat în mod sugestiv NATO AFTER THE SUMMIT, referire la noua Alianţă Nord Atlantică ce se conturează după conferinţa la nivel înalt din Iulie dela Madrid, unde vor fi nominalizaţi primii membri noi. La conferinţă au luat parte experţi civili şi militari, membri ai unor cercuri universitare şi politice, invitaţi din ţările est europene şi fosta Uniune Sovietică şi o asistenţă de peste 500 de persoane.

Între vorbitorii est europeni, i-am urmărit cu deosebit interes le Laszlo Kovacs, ministrul de externe al Ungariei, pe Andrei Karkoszka, secretar de stat în ministerul apărării Poloniei, şi pe Constantin Dudu Ionescu, secretar de stat la ministerul apărării României. Dintre reprezentanţii occidentali, mă refer în mod special la Simon Lunn din partea Marii Britanii, secretar adjunct al Adunării Nord Atlantice, şi Dr. Jeffrey Simon, cercetător principal la Universitatea Naţională pentru Apărare a Statelor Unite.

Conferinţa a fost interesantă atât prin ceea ce s'a spus, cât şi prin ceea ce nu s'a spus. Reprezentantul britanic, de exemplu, s'a remarcat prin modul în care a ocolit orice afirmaţie care ar fi putut indispune Moscova. Când la sfârşitul alocuţiunii l-am întrebat dacă Alianţa NATO s'ar mai extinde spre Est, în cazul că Rusia nu ar fi ţara agresivă pe care o cunoaştem, s'a făcut că nu înţelege întrebarea. De remarcat însă că reprezentantul polonez, care şi-a concentrat prelegerea pe combaterea argumentelor false potrivit cărora lărgirea alianţei ar declanşa reacţii negative în sânul societăţii ruse, nu s'a sfiit să spună lucrurilor pe nume.

Din punct de vedere românesc, cea mai interesantă prelegere a fost susţinută însă de profesorul Simon, care a ridicat problema consecinţelor neprimirii în rândurile alianţei a unor ţări care aspiră să devină membre în primul val. În acest sens, D-sa a recunoscut că cel mai puţin ipotetic, cele mai mari şanse le are Polonia, Ungaria şi Cehia, urmate imediat de România şi Slovenia.

În acest sens, el a formulat teoria ***"3 plus 2"***, susţinând că ar trebui ca ţările care nu vor fi invitate să devină membre în Iulie anul acesta să primească asigurări că vor fi integrate în Alianţă în maximum doi ani. D-sa a adăugat însă că formula *"3 plus 2"* s'ar putea modifica. Având în vedere faptul că în Polonia nu s'a trecut pe deplin la controlul civil asupra forţelor armate, şi că Ungaria nu a alocat suma necesară finanţării integrării în NATO, ar fi posibil ca formula iniţială să devină ***"2 plus 3"***, ori chiar ***"1 plus 4"***. În funcţie de aceste variabile, a încheiat D-sa, trebue modificată şi strategia lărgirii Alianţei Nord Atlantice.

Cea de a doua zi a lucrărilor conferinţei a fost dedicată în mare parte implicaţiilor pentru Rusia şi Ucraina ale lărgirii Alianţei Nord Atlantice. În general, aş putea spune că au prevalat două puncte de vedere: în primul rând extinderea Alianţei nu se va face în detrimentul intereselor Rusiei, dar ea se va face indiferent de poziţia Moscovei. În al doilea rând, Occidentul va depune eforturi să ajungă la un acord cu Rusia, dar Moscova nu va primi drept de veto în ceea ce priveşte lărgirea Alianţei.

Consider că sesiunea din cursul celei de a doua zi, după amiază, a fost cea mai semnificativă din punct de vedere românesc. Astfel, o importantă masă rotundă a fost consacrată eforturilor comune ale Alianţei NATO şi ale ţărilor din Parteneriatul pentru Pace de a menţine pacea în Bosnia. Au fost elogiate eforturile comune ale tuturor ţărilor care au trimis unităţi de menţinere a păcii şi s'a scos în evidenţă că fără această cooperare războiul ar fi continuat şi astăzi în fosta Iugoslavie. Şi deşi concluzia a fost că pacea este încă fragilă şi că forţele de menţinere a păcii vor trebui să rămână mulţi ani în Bosnia, cooperarea de care s'a dat dovadă demonstrează că unificarea Europei nu este un simplu vis.

Precizez că unul din vorbitorii principali ai conferinţei a fost ministrul de externe al Ungariei, Dr. Laszlo Kovacs. Vorbind cu fineţe şi siguranţă într'o limbă engleză bună cu accent britanic, D-sa a prezentat clar, calm şi convingător argumentele în baza cărora Ungaria ar trebui invitată să adere la Alianţă în primul val. Dl. Kovacs a scos apoi în evidenţă că ar fi o mare eroare să se permită o nouă divizare a Europei şi a adăugat că aşa ceva ar duce la noi tensiuni şi la exagerarea naţionalismului în unele ţări. D-sa a subliniat apoi că Budapesta nu va accepta nimic altceva decât integrarea deplină în Alianţa Nord Atlantică. În acest scop, a subliniat că Ungaria a renunţat la orice revendicări teritoriale asupra vecinilor în schimbul respectării minorităţilor maghiare, şi a subliniat progresele majore realizate recent în relaţiile cu România.

Pe de altă parte, Dl. Kovacs a spus că liderii NATO l-au asigurat că lipsa continuităţii teritoriale cu alte ţări ale Alianţei nu constituie o problemă atâta timp cât Ungaria este accesibilă forţelor acesteia. În ce priveşte Rusia, ministrul ungar a precizat că Moscova nu s'a opus intenţiilor Budapestei, fie pentrucă cele două ţări nu sunt vecine, fie pentrucă Ungaria este o ţară mică, fie pentrucă diplomaţii unguri au evitat orice provocare la adresa Moscovei. Referitor la România, Dl. Kovacs mi-a declarat personal că Ungaria ar dori să fie cooptată în NATO odată cu România, dar că modalitatea realizării acestui obiectiv nu ar fi încetinirea accesiunuii ungare, ci accelerarea accesiunii române.

În final, trebue să remarc însă cel puţin două absenţe semnificative. Nu am observat nici o prezenţă cehă, ceea ce mă face să cred că Cehia este probabil singura ţară care va fi cooptată cu certitudine în Alianţă în primul val al extinderii, prezenţa ei la lucrări fiind probabil neesenţială. Au mai absentat delegaţii Slovaciei şi Sloveniei. Trag concluzia de aici că Slovacia nu este un candidat cu şanse la prima extindere, şi că probabil Slovenia îşi dă seama că nu va fi invitată nici ea, să adere la NATO la întrunirea dela Madrid, şi în consecinţă ambele ţări au renunţat temporar la eforturi inutile. Cursa rămâne însă deschisă pentru Polonia, Ungaria şi sperăm din toată inima, şi pentru ţara noastră.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

DOLARII DIN UNDIŢA D-LUI SEVER MUREŞAN

Lecţii de pescuit: ca să prinzi peşti, pui în undiţă râme, ca să prinzi politicieni, pui în undiţă dolari.

Dl. Mureşan, pentru a câştiga prietenia D-lui Iliescu, s'a oferit să renoveze localul Ambasadei Române din Washington, iar Dl. Iliescu a acceptat preţul (care înseamnă c'a muşcat din undiţă, n.n.). La scurt timp, Dl. S.M. a invitat personalităţi de primă pagină să viziteze România şi să dea mâna cu Dl. Iliescu: James Baker, fost Subsecretar de Stat; Preşedintele Comitetului Olimpic Internaţional, Marchizul Juan Antonio Samaranch; George Bush, fost Preşedinte al USA; apoi a finanţat turneul în Statele Unite al Corului de Copii al Radiodifuziunii şi pe atleţii ce-au luat parte la Olimpiada dela Atlanta, iar ca bonus, a organizat cele cinci ediţii ale turneului *"Romanian Open Tennis Championship"*.

A mai sprijinit editarea de cărţi de istorie a Transilvaniei, deschiderea unei catedre de Limba şi Civilizaţia Română la Universitatea din Los Angeles, California, a înserat articole pro România în ziarele din Anglia, Franţa, USA etc.

Pentru actele filantropice, Dl. Sever Mureşan, care este şi preşedintele grupului *"SM Invest"* a fost invitat şi fotografiat stând cot la cot cu preponderenţii regimului, inclusiv Dl. Iliescu.

După ce *"măreţiile"* au acceptat *"gratuităţile"*, Dl. S.M. cu ajutorul prietenului Mircea Horia Hossu, vicepreşedinte al băncii Dacia Felix (BDF) a împrumutat ca aperitiv $160 milioane, la care s'au adăugat alte împrumuturi de peste 1.000 miliarde lei obţinute în numele unor organizaţii din grupul *"SM Invest"*. Din banii împrumutaţi s'au restituit mai mult de jumătate.

Până'n prezent, s'a stabilit în actul de învinuire că Dl. Sever Mureşan dela *"SM Invest"*, împreună cu Dl. Mircea Horia Hossu, dela banca Dacia Felix *"Au stins fictiv credite obţinute dela BDF, în valoare de 334 miliarde lei, sumă ce reprezintă prejudiciu efectiv cauzat băncii"*.

Epilog: D-nii Sever Mureşan şi Mircea Horia Hossu au rămas în buzunar cu un mărunţiş de 334 miliarde lei.

NU AU VRUT SĂ FIE AMBASDADORI

Preşedintele Constantinescu a declarat că a fost dezamăgit când a primit refuzul unor personalităţi ale elitei societăţii româneşti de a reprezenta România în marile Capitale ale lumii. Este vorba de Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu, Nicolae Manolescu, Ana Blandiana, Alexandru Zub, Octavian Paler şi Andrei Marino.

•••

CHINEZII CUMPĂRĂ MAŞINA DACIA

Autoturismele Dacia tip Nova R 523 şi R 524 vor fi exportate masiv în China.

•••

BANCHER CU DOMICILIU FORŢAT

Dl. Răzvan Temeşan, preşedintele BANCOREX, un mare mafiot, e sub anchetă, care s'a efectuat fără ştirea serviciilor secrete, unde inculpatul avea legături cu Sorin Dumitrescu, omul de încredere al actualului regim, inclusiv cu preşedintele PNŢCD.

•••

CREDIT BANK AUDIAT DE IGP

Preşedintele Credit Bank, Emil Cioflan, a fost audiat de specialiştii Direcţiei de Combatere a Criminalităţii Economico-Financiare din IGP. El ar fi păgubit banca cu şase miliarde de lei. Până în prezent, împotriva lui Cioflan nu a fost declanşată urmărirea penală.

•••

PRIMELE SPERANŢE

Fondul Monetar International ne va acorda un împrumut de peste $1 miliard în 1997, a afirmat Dl. Paul Thomsen, şeful misiunii FMI, după o discuţie cu Preşedintele Emil Constantinescu.

•••

CHEIA DE A INTRA ÎN C.E. ŞI NATO

Nu putem fi acceptaţi în Comunitatea Europeană şi NATO până nu dovedim c'am pus capăt crimelor organizate, imigrărilor ilegale, terorismului şi aşaziselor *"crime strategice"*, a declarat Dl. Emil Constantinescu în faţa unui seminar dedicat sfârşitului corupţiei, abuzului de putere, neplăţii taxelor fiscale, vamale etc. (Ni se cere să uităm de pactul Ribbentrop-Molotov şi ne întrebăm: poate pacea de mâine să se bazeze pe crimele păcii de ieri? n.n.)

•••

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAŢII

Preşedintele Emil Constantinescu a numit pe data de 14 Martie prin decret prezidenţial pe ţărănistul Mircea Bogdan Gheorghescu ca adjunct al lui Măgureanu. De menţionat este faptul că Preşedintele Constantinescu, în mesajul de felicitare trimis cu ocazia împlinirii a şapte ani de activitate a acestui serviciu, nu a menţionat deloc numele lui Măgureanu, omul din fruntea S.R.I.

•••

TIMPURI ŞI MAI GRELE

Pentru a pune capăt pierderilor dela întreprinderile incluse în programul de restructurare, privatizare sau lichidare financiară, s'a hotărît trecerea pe lista şomerilor a peste 80.000 de salariaţi. Se anunţă alte reduceri de personal. Un rău necesar! Nu poţi atrage investitori, oferindu-le afaceri falimentare.

•••

JAF ŞI IAR JAF

Managerul (fost) al companiei *"Petrolet"*, Vladimir Dragoman, a adus pagube de zeci de miliarde lei. El vindea petrolul pe credit unor firme obscure şi încasa banii la Sfântul Aşteaptă. Acelaşi procedeu şi la fabrica de ţigări Rm. Sărat, unde directorul (fost), Tudor Constantin, alegea clienţii de care era sigur că nu plătesc. Alte pagube de zeci de miliarde de lei.

•••

DISPAR DOSARELE

Ministrul de justiţie a declarat că dela Secţia a III-a a Tribunalului Bucureşti au dispărut 249 de dosare, toate în legătură cu adopţiile internaţionale.

•••

DOVEZI CE NU MAI SUNT

În urma unui control făcut de Experţii dela Ministerul de Finanţe, s'a constatat că au dispărut filme documentare, luate de pe timpul mineriadelor. Aceste filme arătau dovezi de abuzurile minerilor, securiştilor şi poliţiştilor ce au devastat şi terorizat pe cetăţenii Capitalei. Din ordinul cui şi cine's cei ce au comis acest furt, nu mai e necesar să spunem.

•••

PRINS CU MITA'N MÂNĂ

A fost arestat unul din consilierii oraşului Bucureşti, Ion Iţu, în momentul când primea mită pentru facilităţile unei aprobări pentru spaţiu comercial; el mai este acuzat de trafic de influenţă şi între timp, era şi ziarist.

•••

POSTUL DE DIRECTOR AL S.I.E.

Candidaţii la postul de director al Serviciului de Informaţii Externe sunt: Napoleon Pop (P.D.) şi Cătălin Harnagea (Consilier la Cotroceni). Consiliul Suprem de Apărare al Ţării este cel care decide formal, cine va prelua funcţia lui Ion Talpeş.

•••

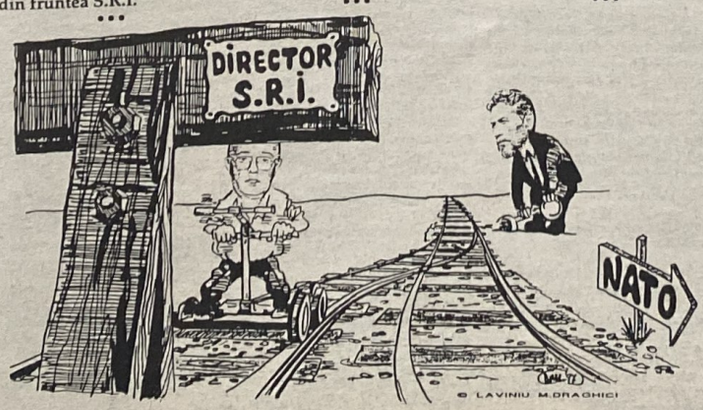

ESTE LEGAL ŞI DE 15 ORI MAI IEFTIN

Fostul preşedinte Ion Iliescu a cumpărat (datorită unei ordonanţe speciale date de Dl. ex-preşedinte Ion Iliescu) un imobil din lotul locuinţelor naţionalizate de vechiul regim. Odată cu Dl. preşedinte, s'au împroprietărit şi alţi 30 de tovarăşi. Preţul cumpărării fiind de 15 (cinsprezece) ori mai mic decât valoarea reală a proprietăţii. Ordonanţa (Octombrie 1996) a fost inspirată de un sondaj public ce afirma că PDSR va pierde alegerile. Vânzarea a fost dată în vileag de Şeful Departamentului de Control al Guvernului, Dl. Valerian Stan. Dl. Iliescu spune că totul se reduce la *"nereguli imaginare inventate"*. Noua locuinţă, neimaginară de patru odăi, a D-lui Iliescu, se găseşte pe str. Molière nr.3-5.

•••

ACUM ORI NICIODATĂ

Aşa consideră *"Financial Times"* efortul D-lui Ciorbea de a introduce noile reforme economice. El a oferit: *"Efort, lacrimi şi sudoare"*. Pentru 1997, spune Premierul: *"Aplicăm un tratament de îngrijire intensivă a unei economii grav bolnave"*. Produsul brut va fi redus cu 2%, iar venitul anual mediu va fi redus cu un salariu lunar.

•••

PRIMELE NOTE BUNE

Ne-a vizitat Subsecretarul de Stat american dela Ministerul Apărării, Dl. Frank Kramer. El a declarat presei:

"România a luat multe măsuri excelente şi e pe drumul cel bun... programul de reformă economică prezentat de guvern a făcut o impresie foarte bună la Washington." Iar şansele ca România să fie acceptată în NATO s'au majorat.

•••

FUNAR FĂRĂ PUNR ŞI PUNR FĂRĂ FUNAR

Biroul Executiv Central al PUNR a validat decizia Biroului permanent al PUNR şi l-a suspendat din funcţia de preşedinte al partidului pe Dl. Gheorghe Funar.

•••

CEL MAI MARE AJUTOR: STĂVILIREA JAFULUI

S'a socotit că'n perioada de tranziţie, datorită corupţiei, am pierdut $1.5 miliarde anual. Dacă n'ar fi fost jaful, n'am fi avut nevoie să cerşim ajutor.

•••

Avem un nou săptămânal: *"VIP economic şi financiar"*.

• • •

În ultimii şase ani producţia internă de săpun a scăzut la jumătate.

• • •

Pentru protecţia socială a şomerilor (din care o să avem destui) s'a alocat un procent mai mare din Produsul Intern Brut (PIB).

• • •

Conducătorii Regiei Autonome a Tutunului se află sub anchetă IGP.

• • •

Fundaţia Culturală Română va prelua conducerea celor şase centre culturale de peste hotare.

• • •

Salariul Preşedintelui Emil Constantinescu: 1.200.000 lei.

• • •

Un raport oficial: 45% din Produsul Brut merge *"pe negru"*.

• • •

În 1996 cca. 3.500 de copii au fost adoptaţi de familii din străinătate.

• • •

Datoria externă nu-i de $7 miliarde, cum spunea Dl. Văcăroiu, ci de $11 miliarde.

• • •

Nu poţi fi slugă la doi stăpâni: Arhiepiscopul Clujului, I.P.S. Bartolomeu şi-a suspendat preoţii parlamentari. Va face şi I.P.F. Teoctist la fel?

• • •

S'au confiscat anul trecut 5,6 tone de stupefiante, 300 kg. de material radioactiv şi s'au scos din circulaţie bancnote false: $550.000 şi 590.000 de mărci germane.

• • •

Mandatul D-lui Virgil SRI Măgureanu e *"bun"* până în Septembrie 1997, dar domnia sa plănuieşte să se retragă după ce-şi va prezenta raportul anual.

• • •

Uniformele poliţiştilor francezi au fost confecţionate în ţară.

• • •

În 1996 am importat $2,5 miliarde mai mult decât am exportat.

• • •

Avem 5.000 de magistraţi, mai puţin de 3.000 de judecători şi mai puţin de 2.000 procurori.

• • •

Cele mai multe droguri, imigranţi ilegali, material radioactiv şi bani falşi îi *"importăm"* din Iugoslavia.

• • •

Majoritatea şomerilor: între 35 - 55 ani. Femeile au întâietate.

• • •

Pentru a opri tinerii educaţi de a părăsi ţara, s'au creat locuri de muncă, scoţând la pensie pe cei vârstnici.

• • •

Nu importăm automobile uzate (aşa-i legea), iar un automobil uzat costă aproape cât unul nou.

• • •

Românii cheltuiesc 60% din buget pentru mâncare, Slovenii şi Cehii 25,2% şi 27,7%, iar Ungurii 40,2%.

• • •

Se plănuieşte privatizarea a 30% din reţeaua telefonică; dar cu câteva sute de $$$ bacşiş, ai telefonul instalat *"urgent"*.

• • •

Oficial avem 45.000, dar dela Ministerul de Justiţie ni se spune că avem în puşcărie 100.000 de deţinuţi.

• • •

Importăm de şase ori mai multe covoare decât exportăm.

• • •

Siderurgiile vor rămâne ale statului şi vor fi retehnologizate.

• • •

Pentru modernizarea armatei ne trebuesc 500 miliarde lei anual, timp de cinci ani, a spus şeful Statului Major al trupelor de uscat, generalul Păştinica.

• • •

O grefieră din Iaşi a fost prinsă arzând 40 de dosare ce cuprindeau diferite infracţiuni. Când a fost prinsă, a cerut să vorbească la telefon cu... procurorul general al statului!

• • •

Preţurile se schimbă dela zi la zi. Valoarea dolarului la negru - 9.000, schimbat la bancă - 6.800-7.000.

• • •

Ambasadorii şi-au trimis în corpore declaraţii de fidelitate noii puteri; întrebarea: fiind trimişi de un regim ce promova elemente comuniste, sunt ei sinceri?

• • •

Nicolae Cerveni a fost exclus din PNL-CD; printre alte acuze: a fost absent la şedinţa Comisiei Juridice; astfel nu s'a putut ridica imunitatea parlamentară senatorului Corneliu Vadim Tudor.

• • •

Pentru a ne reaminti de prietena Franţa, s'a decis ca Piaţa Aviatorilor să-şi schimbe numele în *"Piaţa Charles de Gaulle"*.

• • •

Personalul Ministerului de Interne va fi redus cu 10%.

• • •

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

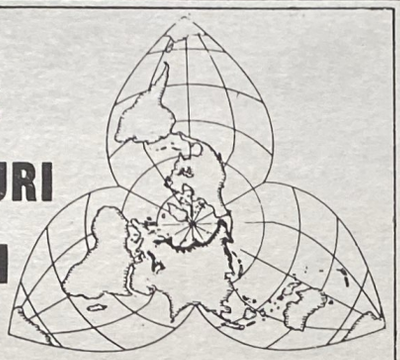

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

DIN NOU TENSIUNE ISRAELO - PALESTINIANĂ

Situația din Israel a intrat într'o nouă fază de criză periculoasă, atunci când Primul-ministru Netanyahu a anunțat că va pune în aplicare planul de con-

Benjamin Netanyahu

strucție a 6.500 de apartamente în zona Ierusalimului de Est, așazisul proiect Har Homa. Arafat a condamnat hotărirea israeliană, care va declanșa cea mai serioasă criză în procesul de pace și s'a grăbit să plece în Statele Unite, pentru a obține o influențare a Israelului, pentru înghețarea acestui plan. El s'a întâlnit cu foștii președinți Carter și Bush, ca și cu fostul Secretar de Stat James Baker și a avut contacte cu membrii Consiliului de Securitate. Franța, M. Britanie, Suedia și Polonia au introdus o rezoluție de condamnare a Israelului, calificând planul israelian de construcție ca o violare a legilor internaționale și o amenințare a păcii în regiune. Deși cu câteva zile înainte Președintele Clinton a spus că ar fi dorit ca decizia israeliană să nu fie pusă în aplicare, Statele Unite au adoptat din nou cunoscuta poziție de cloșcă în această rezoluție, opunând un veto împotriva celorlalți membri, care au votat în favoarea ei, pe data de 7 Martie. Palestinienii s'au simțit frustrați și umiliți că într'o problemă atât de importantă ca cea a Ierusalimului, Israelienii au acționat fără să-i consulte cum cerea acordul de pace.

Tensiunea între cele două părți a continuat să crească, când la discuțiile de pace israelo-palestiniene Israelienii au anunțat că au decis să se retragă numai în 9% din suprafața Malului de Vest, în această primă fază. Pentru Palestinieni, care aveau deja

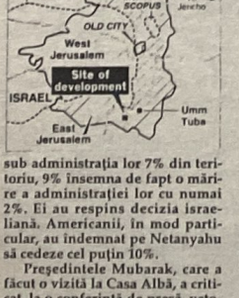

sub administrația lor 7% din teritoriu, 9% însemna de fapt o mărire a administrației lor cu numai 2%. Ei au respins decizia israeliană. Americanii, în mod particular, au îndemnat pe Netanyahu să cedeze cel puțin 10%.

Președintele Mubarak, care a făcut o vizită la Casa Albă, a criticat, la o conferință de presă, vetoul Statelor Unite, considerând că o adoptare a rezoluției ar fi fost un semnal pentru Israelieni, ca să stopeze acțiunea de construcție. Președintele Clinton însă a spus: *"Noi am făcut un lucru just din punct de vedere al poziției Statelor Unite la Națiunile Unite".*

În aceste momente de impas, Regele Hussein al Iordaniei a trimis o scrisoare primului-ministru israelian, în care își arăta decepția și dezaprobarea împotriva atitudinii acestuia, în atmosfera de tensiune creată. Regele declară că nu mai poate să continue să fie un partener și prieten *"când văd intenția de a distruge toată munca pe care am depus-o, ca să construiesc pentru legătura dintre popoarele și statele noastre".* În privința atitudinii intransigente a lui Netanyahu, regele adaugă: *"Sincer, nu pot să accept repetatele Dumneavoastră scuze, că trebue să acționați așa cum acționați din cauza presiunilor și constrângerilor* (aluzie la presiunile depuse de partidele religioase din coaliție). *Nu pot să cred că poporul israelian dorește vărsări de sânge și dezastru și se opune păcii. Nici nu pot să cred că cel mai constituțional și puternic Prim-ministru din istoria Israelului ar acționa altfel decât din totala sa convingere".* În ceea ce privește deciziile și acțiunile din ultimul timp, acestea au dus la *"o continuă și deliberată umilire a partenerilor de pace palestinieni".* Regele declară că Netanyahu a dezamăgit chiar și pe Americani, care au încercat să-l ajute: *"împingând lucrurile până la punctul de a fi protejați de un veto al Statelor Unite, ați făcut un deserviciu imaginii de mediator corect și echilibrat al principalului Dumneavoastră aliat, binefăcător și partener în procesul de pace".*

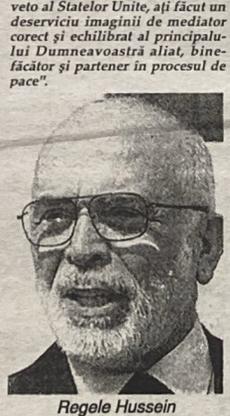

Regele Hussein

Pe data de 13 Martie, Adunarea Generală ONU a votat cu 130 voturi pentru și două contra (Statele Unite și Israel), aceeași moțiune severă de condamnare a Israelului pentru construcțiile din Ierusalim. Rezoluția stipula și încălcarea Convenției dela Geneva din 1949 în privința Protecției Civililor în Timp de Război, care interzice alterarea compoziției demografice în teritoriile cucerite. Votul Adunării nu are însă decât un rol simbolic de orientare.

În mod neașteptat, tot în aceeași zi, a survenit un incident sângeros pe teritoriul iordanian, în apropierea frontierei cu Israelul, când un sergent iordanian, smulgând o armă dela un camarad, a deschis focul asupra unui autobuz cu turiști școlari israelieni, omorînd șapte eleve. Regele Hussein a făcut a doua zi o vizită, prezentând condoleanțe familiilor victimelor, într'o manieră care a impresionat favorabil publicul israelian.

După acest eveniment tragic și neașteptat, Netanyahu a hotărît să treacă efectiv la proiectul de construcție. De notat că, deși guvernul israelian a votat în unanimitate începerea construcțiilor, câțiva miniștri au pledat pentru o revizuire, ca Ministrul Apărării Mordechai, Ministrul de Externe Levy, Ministrul de Finanțe Meridor și Ministrul Turismului Katzav. Lucrările au început pe 18 Martie, când buldozere încadrate de forțe militare au început să lucreze în Ierusalimul de Est, în cartierul arab, în locul numit de Palestinieni Jabal Abu Ghneim iar de Evrei Har Homa, zonă cucerită în 1967 dela Iordania. Și Departamentul de Stat american a criticat începerea acestor construcții.

Yasser Arafat

După cum era de așteptat, odată cu începerea lucrărilor de construcție, a urmat o vie agitație în rândurile Palestinienilor. Din nou au fost ciocniri între manifestanți și poliția israeliană în apropierea Betleemului și la Hebron, pentru ca atmosfera să devină explozivă, când la 20 Martie, la Tel Aviv, o bombă sinucigașe a omorît trei Israelience și a rănit câteva zeci. Răspunderea pentru acest act, și-a luat-o organizația extremistă palestiniană, Hamas. Netanyahu a acuzat pe Arafat, că poartă vina acestui incident sângeros, fiindcă ar fi dat un semnal verde extremiștilor, uitând de rolul lui permanent de ridicare a încordării. Dar însuși Președintele Clinton a declarat la Helsinki: *"Nu trebue să fie nici o îndoială în mintea prietenilor ori dușmanilor păcii, că Autoritatea Palestiniană este în mod ferm împotriva terorii și în mod ferm hotărîtă să preîntâmpine astfel de acte. Acest lucru este esențial pentru negocierea unei păci semnificative și durabile."* Arafat a telefonat Președintelui Israelului Ezer Weizman, oferindu-și condoleanțele. Atât Netanyahu cât și Ministrul de Externe David Levy au criticat Statele Unite că au tratat cu scepticism informațiile în privința rolului lui Arafat, trimițând și o scrisoare *"severă"* Secretarului de Stat, Madeleine Albright prin faptul că indoielile americane au fost făcute publice.

La Consiliul de Securitate a fost depusă o nouă rezoluție, mai blândă, în care se cerea numai încetarea imediată a construcțiilor din Estul Ierusalimului. Totuși și de data aceasta Statele Unite au oprit-o prin veto, ceea ce a făcut pe reprezentantul Egiptului în Consiliu să declare că eșecul Consiliului de a hotări în această problemă, va încuraja Israelul să violeze legile internaționale.

Politica intransigentă și contrarie procesului de pace, pe care merge acum Netanyahu este, după toate aparențele, impusă de liderii partidelor religioase ortodoxe din coaliția guvernamentală. Aceste partide au fost categoric impotriva unui acord de pace cu Palestinienii.

Washingtonul a trimis din nou pe Dennis Ross să medieze între cele două părți.

ÎNTÂLNIREA CLINTON - ELȚÎN

Întâlnirea dela Helsinki a fost a unsprezecea întâlnire a celor doi președinți, dar prima din al doilea lor termen. Ea a fost așteptată cu mult interes de lumea politică internațională, dar mai ales cu speranța și teama de fostele țări înglobate cu forța în sfera de influență a Rusiei comuniste, timp de aproape o jumătate de secol.

Desigur, cea mai importantă problemă luată în discuție a fost extinderea NATO. În acest sens ambele părți s'au menținut pe poziție, situație concis exprimată de președintele american la conferința de presă de după întâlnire: *"Reafirm că extinderea NATO și întâlnirea la vârf dela Madrid vor continua, iar Președintele Elțîn a spus limpede că el socotește că este o greșeală".* De asemenea, comunicatul comun recunoaște *"suveranitatea și integritatea teritorială a tuturor statelor și dreptul lor inerent de a alege mijloacele care le asigură propria lor securitate."* Ce țări vor fi sacrificate, vom afla mai târziu... Trebue remarcat totuși că Elțîn nu a mai folosit retorica sa ostilă din precedentele întâlniri și în același timp că sănătatea sa s'a îmbunătățit vizibil, ceea ce i-a permis două zile de convorbiri intense, fără să pară obosit. De altfel, condiția sa fizică refăcută s'a văzut din momentul când a revenit la Kremlin și a făcut remanieri viguroase în guvernul său, arătând că este stăpân pe situație și sfidează opoziția.

Se pare că ofertele pe care i le-a făcut Clinton, ce vor ajuta Rusia să-și redreseze situația economică și în același timp să păşească în arena internațională cu mai multă prestanță, au mai atenuat din teama că NATO este o potențială forță agresivă. Astel Rusia va putea deveni membră a WTO (Organizația Mondială de Comerț, care din 1994 înlocuiește GATT) și a OECD (Organizația pentru Cooperare Economică și Dezvoltare). Președintele american a spus că rolul Rusiei va fi mai mare în G-7, care are aprobarea membrilor ei, întâlnirea din Iunie dela Denver va fi numită Întâlnirea la Vârf a Celor Opt. Clinton i-a prezentat lui Elțîn și o cartă Rusia - NATO, în care Rusia va avea un cuvânt important de spus, dar nu un drept de veto. Va fi inclus un forum pentru consultări regulate, care va permite o conlucrare cum a existat în Bosnia. Carta va fi negociată de Secretarul General NATO - Solana și Ministrul de Externe al Rusiei - Primakov și se speră că va fi semnată înainte de luna Iulie. Elțîn a retras pretenția emisă anterior, ca ea să fie semnată și de parlamentele celor 16 țări membre, fiind suficiente numai semnăturile liderilor acestor țări. Carta va trece totuși și prin Duma. De asemenea, carta va incorpora în hotărire garanția că NATO *"nu are nici o intenție, nici un plan și nici o rațiune"* ca să posteze arme nucleare pe teritoriile noilor membre. De asemenea, că NATO nu va utiliza nici o instalație a Pactului dela Varșovia, care au rămas pe loc în Europa Centrală sau de Est. NATO s'a oferit să reducă și forțele convenționale în Vestul Europei și să le înghețe în Europa Centrală. Ambele părți au căzut de acord pentru ratificarea Convenției Armelor Chimice, încât gazele otrăvitoare să fie definitiv interzise. Elțîn a fost de acord să convingă Duma pentru ratificarea acordului de denuclearizare Start 2, care așteaptă acest lucru de patru ani, iar Clinton a propus ca imediat după ratificare să se înceapă negocieri pentru Start 3, care va reduce numărul capetelor nucleare dela 2.500 la 2.000 până în anul 2007. S'a semnat și ABM (Tratatul Rachetelor Antibalistice), adică al rachetelor antirachetă. Semnarea lui a fost criticată de republicani, fiindcă permite utilizarea acestor tipuri de rachetă numai pentru defensiva locală împotriva rachetelor cu rază mică de acțiune.

Prin atitudinea sa, Elțîn a arătat totuși că vrea să îndrepte Rusia spre Apus, să facă parte din Uniunea Europeană și să îmbunătățească relațiile cu Statele Unite: *"Ași vrea să spun că emoțiile domină în evaluarea parteneriatului Ruso-American. Acesta nu este felul în care Bill și cu mine privim problema. Vrem să doborim ceea ce ne-a despărțit timp de decade"*, a declarat Elțîn.

Înainte de a se prezenta la Helsinki, președintele rus a făcut o remaniere guvernamentală, care va întări calea reformelor dorite de Occidentali.

În noul guvern, Prim-ministru a rămas Viktor Cernomârdin, dar el va avea ca prim-vice-prim - miniștri pe Anatoli Ciubais și pe Boris Nemțov (37 ani), guvernatorul Nijninovgorodului, care a introdus cu succes în gubernia sa o serie de reforme capitaliste și privatizări, ce au impresionat pe bancherii occidentali. Din cei șase vice-prim-miniștri și-a păstrat postul numai Anatoli Kulicov, care este și Ministru de Interne și e singurul conservator rămas, față de cinci reformiști. Dintre vechii miniștri, au rămas în funcție numai Ministrul Apărării Egor Rodinov și Ministrul de Externe Evgheni Primakov. Au fost desființate Ministerul Industriei și Ministerul Industriei Ușoare care au fost obstacole în calea reformelor economice.

HAOSUL DIN ALBANIA

Tulburările din cea mai săracă țară din Europa, care au culminat în luna Martie, își au rădăcinile atât din nemulțumirile politice, dar mai ales din cele economice. Anul trecut, un mare număr de Albanezi au ales să meargă pe același drum iluzoriu de îmbogățire rapidă, pe care cu patru ani în urmă au mers și o parte din Români.

Nemulțumirile politice au apărut încă din Mai 1996, când alegerile parlamentare au fost considerate de opoziție ca fiind falsificate de partidul de guvernământ al Președintelui Sali Berișa, Partidul Democratic. Statele Unite au calificat aceste alegeri drept profund incorecte și au cerut președintelui albanez să organizeze noi alegeri.

Pe acest fond de nemulțumiri politice, factorul care a declanșat tulburările ce pot dezlănțui un război civil și un adevărat haos în Albania a fost dezastrul economic care a apărut când s'a prăbușit schema de investiție frauduloasă ce a fost aplicată și în România în 1993. Albanezii însă s'au revoltat fiindcă au depus toate economiile lor, estimate la 1,5 miliarde dolari, fiind încurajați de guvern. Astfel în alegerile locale din Octombrie 1996, Partidul Democrat afișa în propaganda sa și simbolurile schemei de investiție Vefa. Unele din scheme promiteau 25% dobândă pe lună. Guvernele apusene, Washingtonul, Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional au avertizat guvernul albanez de dezastrul ce va urma. Albanezii au acuzat pe Berișa și guvernul său că nu i-a prevenit la vreme de pericolul acestui fel de investiții, cerând rambursarea pierderilor și demisia lui Berișa. De menționat că aproape întreaga Albanie a participat la acest fel de investiții, incluzând și soldați, poliția și chiar miniștri guvernamentali.

Criza s'a declanșat în Ianuarie când au început să se prăbușească cu primele scheme, dar răbufnirile violente au apărut la sfârșitul lui Februarie, în portul Vlore din Sudul Albaniei. Populația a pătruns în barăcile armatei și clădirile poliției, procurând arme și muniții. În zilele care au urmat aceeași situație s'a creat și în alte orașe din Sud, ca Gjirokaster, Sarande, Fier, Elbasan și apoi Durres. Berișa, care se arătase intransigent în ce privește demisia sa și ținerea de noi alegeri, a ajuns la un compromis cu partidele de opoziție pentru noi alegeri în Iunie și formarea unui guvern de reconciliere națională, care să includă lideri din opoziție. Astfel a fost numit ca prim-ministru, Baschin Fino din Partidul Socialist.

Răsculații din Sud au cerut însă demisia lui Berișa. Situația a ajuns la mijlocul lui Martie într'un adevărat haos. Majoritatea soldaților armatei au dezertat, ca și o parte din poliție, ce a rămas încă proguvernamentală în capitală. Populația a fost îngrozită, fiindcă au început să fie prădate magazine și diverse depozite de materiale și alimente. Răsculații au deschis și închisorile, așa că și deținuții poartă arme. Toată lumea inclusiv copiii, au putut să-și procure arme.

Berișa a făcut apel la Uniunea Europeană și la NATO pe data de 13 Martie, ca să trimită trupe pentru restabilirea ordinii. Dar atât Statele Unite cât și guvernele occidentale au arătat că primul pas pentru restaurarea ordinei este demisia președintelui albanez. Deteriorarea situației a determinat evacuarea cetățenilor americani, englezi, italieni și germani cu elicoptere sau ambarcațiuni, acțiunea fiind protejată de mici formațiuni militare occidentale. Țările vecine Italia și Grecia au devenit îngrijorate că vor avea iar valuri de refugiați albanezi, ca și în 1991. Până la sfârșitul lunii, peste 18.000 din aceștia au ajuns în Italia.

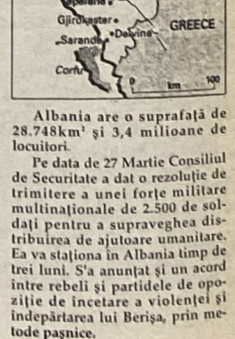

Albania are o suprafață de 28.748km² și 3,4 milioane de locuitori.

Pe data de 27 Martie Consiliul de Securitate a dat o rezoluție de trimitere a unei forțe militare multinaționale de 2.500 de soldați pentru a supraveghea distribuirea de ajutoare umanitare. Ea va staționa în Albania timp de trei luni. S'a anunțat și un acord între rebeli și partidele de opoziție de încetare a violenței și îndepărtarea lui Berișa, prin metode pașnice.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

PROCESUL COMUNISMULUI

- I -

—Vasile VRÂNCEANU—

Vestea încetării unui război este primită şi de militarii combatanţi şi de populaţia civilă cu un sentiment unanim de uşurare, de eliberare de teamă, mizerie şi nesiguranţă: *"Bine că s'a terminat"*.

Dar la tragediile ultimului război mondial *"The unnecessary war"*, s'a adăugat o nouă calamitate: împărţirea Europei în zone de influenţă.

Târgul clocit la Teheran, Moscova şi Yalta de Churchill şi Stalin, binecuvântat de F.D. Roosevelt, a dus la întronarea guvernelor comuniste în România, Polonia, Ungaria, Bulgaria, Cehoslovacia şi Germania de Est.

În toate aceste state europene, partidele comuniste erau ca şi inexistente. Pentru preluarea conducerii de către comunişti, s'au folosit aceleaşi metode: presiune şi forţă militară sovietică, fraudă, intimidare, teroare, nerespectarea înţelegerii dintre *"geambaşii de popoare"*.

Întâi au venit *"armatele eliberatoare"* şi odată cu ele şi *"moscoviţii"*, grupuri alogene de comunişti - adăpostiţi şi şcoliţi la Moscova.

În Ungaria: Rakosi, Gero, Vasz, Farkas, Verei, Vajda, Revai. Între ei şi un Ungur neaoş: Rajk. (O glumă a timpului: Rajk a fost cooptat în guvern, ca cineva să semneze documente Sâmbăta).

În România: Ana Pauker, Iosif şi Liuba Chişinevski, Vasile Luca, Bârlădeanu, Teohari Georgescu, Valter Roman Neulander, Botnarenco, Pantiuşa, Nicolski, Mişu Roller, Vitner. Între ei şi alţii din ţară: Rădăceanu, Vitner, Sencovici, Aisig Brauer Graur, Wulichs şi printre cei mulţi alogeni şi vreo câţiva Români: Foriş, Pătrăşcanu, Maurer, Gheorghiu Dej, Doncea şi alţii.

Alegerile hotărîte de cei 3 Mari au fost falsificate. Moscova, prin Vişinski, impusese regelui un guvern comunist cu doi figuranţi din opoziţie.

S'au organizat sindicate *"Cureaua de transmisie"* a voinţei, a dictaturii *"Partidului"*.

S'a aruncat în ochii mulţimii *"Frontul Unic Muncitoresc"*, F.U.M.-ul, botezat şi rebotezat până când şi-a dat arama pe faţă cu adevăratul nume: Partidul Comunist Român.

S'a proclamat alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, ca şă-i înşele să-i exploateze şi pe unii şi pe ceilalţi.

Instalat bine în scara puterii, guvernul comunist a dezlănţuit teroarea luptei de clasă, a cultivat delaţiunea: ciripitorii, informatorii, în fiecare casă, în fabrici, ateliere, birouri, şcoli, universităţi, în armată, la sate, pretutindeni.

S'a pus în funcţie fabrica de diplome de bacalaureat, dela Cabadiu, Facultatea Muncitorească, s'au pregătit în grabă cadre noi.

S'a înfiinţat Miliţia şi Securitatea.

Impostori, semidocţi au fost instalaţi la conducerea întreprinderilor, a instituţiilor administrative şi de cultură. Un Moscovici, fost vânzător la secţia de papetărie a magazinului Lafayette devine şeful serviciului planificării într'un minister de producţie. Un Schwimer, fost negustor de stămburi din Oradea, devine consilier tehnic într'un trust de producţie alimentară, un Gyarmaty, fost drogheist este directorul unui mare sector de creşterea animalelor şi industria cărnii.

Nişte puţoi obraznici, cu liceul neterminat, erau şefii unor medici cu reputaţie necontestată - unul din ei, Prof. Universitar Al. Ciucă.

Securitatea intră în *"plină producţie"* pentru intimidarea populaţiei, pentru lichidarea oricărei încercări de opunere a comunizării, a dezorganizării vieţii economice şi culturale.

S'au întocmit liste de autori şi cărţi interzise, unele au fost arse, altele scoase din bibliotecile şcolare, universitare, publice şi chiar şi dela Academia Română.

Elita intelectuală, capacităţi profesionale de prim rang, reduse la tăcere. Unii în închisori şi lagăre, alţii afară, în imensa puşcărie care a devenit România, într'o falsă, aparentă libertate dar cu gura închisă, din prudenţă, din grijă şi responsabilităţi faţă de familie şi poate cu speranţa unei salvări care va veni de undeva.

Salvarea a întârziat 45 de ani!

Primii vânaţi au fost legionarii, ca adversari temerari ai comunismului. Au urmat burghezii, oamenii politici, fruntaşii satelor.

S'au fixat cote obligatorii pentru producătorii agricoli: cote de cereale, de carne, de lapte, de lână, din ce în ce mai greu de îndeplinit, ce trebuiau predate statului, la preţuri derizorii. Preambul la colectivizare şi furnizare de condamnaţi pentru sabotaj economic. Cine nu preda cota fixată mergea la Judecată şi dela Tribunal la *"Canal"*.

La sate, colaboratorii Partidului erau ţiganii şi pleava satelor, ajunşi primari.

Şi ţăranii au plătit un bir greu viitorului fericit al comunismului.

În închisori au murit oameni de care ţara avea nevoie şi atunci şi mai târziu. Au murit acolo Mircea Vulcănescu, Prof. Manu, Iuliu Maniu, Gh. Brătianu şi mulţi, mulţi alţii: profesori, ingineri, preoţi, învăţători, ţărani, studenţi şi chiar şi elevi de şcoală.

Supravieţuitorii, eliberaţi în 1964, în închisoarea largă, fără ziduri, România, au fost marcaţi pe restul vieţii de o sănătate şubrezită prin foame, frig şi muncă extenuantă.

Colectivizarea forţată *"de bună voie şi nesilită"* din convingere cu sula, cu pistolul cu maşina neagră, a dezorganizat agricultura, viaţa satului.

Iată 4 exemple de cum era viaţa colectiviştilor:

1. Leana, o femeie zdravănă şi la minte şi la făptură, venise din regiunea Suceava şi era muncitoare într'o lăptărie. Am întrebat-o de ce a plecat din satul ei, dela casa ei.

"Dacă rămâneam acolo, muream. Mi-a murit bărbatul, aveam doi copii. Ne-au "băgat" la "colectivă". Am muncit toată vara ca o nebună. Toamna m'am ales cu nimica: o târnă de cucuruz şi 1 leu pe ziua de muncă. Nu ajungea decât pentru gaz şi chibrituri. Ce să mâncăm noi trei guri? Cu ce să-i ţiu la şcoală? Spun drept, că de D-ta nu mă feresc. Aveam o văcuţă, mi-am făcut o teleguţă cu 2 roate, am înjugat vaca, pe înserat îmi făceam drum spre satul vecin şi ocheam pe stânga, pe dreapta, unde's bucate necărate, rămase pe câmp. Mă întorceam acasă pe întuneric, încărcam teleguţa cu ce puteam: sfeclă, cartofi, porumb. Acopeream cu strujeni. Ca să trăim trebuia să fur. Aşa am ieşit din iarnă. Primăvara am vândut casa, văcuţa şi teleguţa, mi-am luat boarfele şi copiii şi am venit la Bucureşti.

Fata a terminat 7 clase şi am băgat-o taxatoare la tramvaie. Într'un an, pe băiat îl bag tot la ITB".

2. În primăvara anului 1962 am intrat în casa unei colectiviste din Com. Bircii, Jud. Olt. În curte vreo 3-4 găini, un coşar pentru porumb, gol, în casă frig, pe plita sobei cu focul stins, un ceaun cu nu mai mult de câteva linguri de fasole fiartă - goală, fără ceapă, fără nici o stea de grăsime: fasole, apă şi poate sare. Atât. Pe pat 3 copii între 4 şi 8 ani în cămăşuţe. Mama - de un an văduvă - era pe un deal, la desfundat cu hârleţul şi făcut terase pentru o vie ce urma să se planteze în luna următoare. Tot satul era la lucru.

3. Viile gospodăriei din Cosmeşti - Nicoreşti pe malurile Siretului au rămas neculese. *"La ce s'o culegem? La ce să facem vin că nu-i pentru noi. Cine vrea să bea vin, să vie să culeagă strugurii, să-şi facă vin.* În Decembrie strugurii şi-au scuturat boabele pe pamânt.

4. Dr. Al. Georgeone, medic veterinar la o gospodărie colectivă din Jud. Bacău, mi-a destăinuit secretul succesului gospodăriei în care lucra, gospodărie evidenţiată şi decorată cu Ordinul Muncii. Preşedintele declarat Erou al Muncii Socialiste a hotărît i a convins pe colectivişti să nu se atingă de produsele colectivei. Nevoile lor să fie acoperite prin *"ciupirea"*, furtul din recoltele gospodăriilor vecine. Noaptea, tot satul, bine organizat, mergea la *"recoltat"* dela vecini, nu din culturile proprii.

Aceasta este drama ţăranului român!

Statul devenise mare proprietar de pământ din terenuri confiscate, din donaţii silite, cca. 1 milion de hectare pe care lucrau cca. două milioane de ţărani, muncitori cu ziua, colectivişti, foşti proprietari ai căror terenuri erau colectivizate. Lucrau în gospodăriile de stat ca să-şi asigure hrana zilnică. Singura lor proprietate era locul casei, grădina din jur, în total 2.000 mp.

Proprietatea particulară era desfiinţată şi la oraşe şi la sate, atelierele erau cooperatizate, industria era naţionalizată.

"Partidul" la conducerea Ţării, cu directivele Moscovei prin consilieri sovietici, era forţa conducătoare, avea ferme, sere, crescătorii de animale, întreprinderi de construcţii, magazine cu circuit închis, speciale pentru *"ai noştri"*. Toate bunurile erau pentru *"popor"*, consumate prin *"reprezentanţii"* săi.

Toamna începea batjocura, ruşinea falimentului unei aberaţii. Funcţionari, muncitori din fabrici, elevi, studenţi, militari erau transportaţi la câmp să recolteze prin *"muncă voluntară"*, *"muncă patriotică"*, cartofi, porumb, sfeclă, legume. Muncă făcută în silă şi scârbă, neplătită, dar foarte scumpă.

Viaţa în sate devenea din ce în ce mai grea, mai aspră, mai nedreaptă. Tineretul pleca la oraş, fie ca navetişti, fie definitiv. Acasă rămâneau bătrânii şi foarte puţini tineri. Satul românesc, izvorul de viaţă al Neamului, satul care-i dădea pâinea şi oastea apărării, a rămas un pustiu, dar golit.

Distrugerea gospodăriei ţărăneşti individuale este a doua mare *"realizare epocală"* a comunismului în ţara noastră. După calapodul din Rusia.

Distrugerea burgheziei bună, rea, cum era, distrugerea satului românesc, lichidarea elitei Neamului prin foame, frig şi asasinate în închisori şi lagăre de muncă forţată, pervertirea oamenilor prin toate mijloacele antiumane şi imorale, prin sărăcire generală, cu excepţia unei minorităţi atot puternică, sunt toate opera Partidului Comunist Român, instalat la cârma ţării timp de 50 de ani.

S'a confirmat dreptatea generalului polonez: *"Cu Germanii ne pierdem libertatea, cu Rusii ne pierdem sufletul"*.

Românii şi-au pierdut şi libertatea şi sufletul. Dreptatea, revolta împotriva unei tiranii mişelnice va izbucni în Decembrie 1989, se va afirma hotărît în Noembrie 1996.

În lupta internă pentru ocuparea posturilor de conducere în *"Partid"* s'au arestat, anchetat şi condamnat la moarte şi comunişti de frunte: Ştefan Foriş, asasinat de Pantiuşa şi Al. Drăghici în 1946, Lucreţiu Pătrăşcanu şi Remus Kofler, judecaţi şi ucişi în 1954. Pătrăşcanu de Al. Drăghici în celulă la Jilava, Kofler în Valea Piersicilor, de plutonul de execuţie.

(Va urma).

EFEMERIDE

ROMÂNIA ŞI NATO

De o bună bucată de timp, problema care domină preocupările Românilor din ţară şi din emigraţie, este aderarea României la Pactul Atlanticului de Nord. Au fost lăsate deoparte: galopanta inflaţie, devalorizarea leului, coruptia foştilor guvernanţi comunişti care au sărăcit ţara, luând tot ce se putea lua; procesul comunismului, mineriadele, restituirea caselor naţionalizate şi a bunurilor confiscate şi încă altele, multe probleme rămase nerezolvate.

Bătălia toată, cu toate bateriile în poziţie, este îndreptată spre cucerirea locului în NATO.

Doritul mariaj are, ca orice cuplu, două părţi: România şi NATO, şi folosind o veche zicală românească, 50% am reuşit, fiindcă o parte, România, vrea să intre în NATO.

Ce spune însă partea cealaltă?

Fiind vorba de o integrare, ca la orice afacere, se duc tratative şi de când lumea, orice combinaţie de acest gen nu se face cu elemente afective, ci întotdeauna intervine calculul rece, mai cu seamă când este vorba de probleme politice şi militare. Ori, în acest caz intervine vechea şi neuzata lege a cererii şi ofertei.

România cere să intre în NATO! Alianţa Atlantică nu este interesată momentan - sau dacă este interesată, nu s'a afişat - să ofere României un loc în Alianţă.

România cere însă cu tot dinadinsul să intre în NATO şi în urma atâtor insistenţe, conducerea Alianţei are în vedere solicitarea României, fără a oferi nimic, în schimb, pentru a-i tempera pe Români să nu bată cu pumnul la poarta de intrare, pun condiţii peste condiţii, care lezează moralitatea poporului, suveranitatea naţională şi integritatea teritorială.

România a încheiat tratatul cu Ungaria, oferind drepturi minorităţii maghiare, cum nu s'a cerut nici unei ţări europene, nu doar la intrarea în NATO, ci chiar în Comunitatea Europeană. Au Bascii din Spania drepturile Ungurilor din România, sau Aromânii, Bulgarii, Albanezii şi alte minorităţi din Grecia avantajele pe care le au Ungurii din România?

Desnaţionalizările operează în ritm rapid - cel puţin în statele din Balcani - şi nimeni nu este interesat de apărarea minorităţilor. Drepturile Omului zac în foile îngălbenite din arhivele ONU-lui şi ale Acordului dela Helsinki, dar aplicarea lor este demult dată uitării.

Să revenim la subiect!

Pentru a intra în NATO s'a pus României, printre altele şi condiţia raportului de bună vecinătate cu ţările limitrofe. După semnarea tratatului cu Ungaria urmează semnarea tratatului cu Ucraina, noua noastră vecină dela Răsărit. Aici lucrurile s'au împotmolit.

Ucraina, văzând dorinţa fierbinte a României de a intra în NATO, deşi într'o situaţie mai precară decât a României, cu Rusia în coastă, nu se grăbeşte să ceară şi ea intrarea în Pact, nefiind interesată momentan de această aderare. De aici, poziţia ei rigidă în problema frontierelor cu România, vrând să păstreze teritoriile răpite de Sovietici, României.

Vicleana trasare a frontierelor în cadrul statelor unionale din fosta URSS, anticipase posibila destrămare a colosului sovietic şi în felul împărţirii administrative, a dat prilej de ură şi duşmănie popoarelor statelor din Uniune.

Pactul Ribbentrop-Molotov de unde porneşte conflictul, a fost încheiat între Germania şi Uniunea Sovietică. Deşi caduc, Ucraina, care n'a stăpânit niciodată în istoria ei nici Sudul Basarabiei, nici Nordul Bucovinei, nici Insula Şerpilor, le revendică drept teritorii ce îi aparţin. După ce a fost cucerită de Ruşi şi încadrată Imperiului Ţarist, când Petru cel Mare şi Dimitrie Cantemir au stabilit frontiera dintre Moldova şi Rusia, ea a fost fixată pe fluviul Nistru.

După revoluţia bolşevică din 1917 care dădea dreptul fiecărei naţiuni să se declare independentă, în scurta ei perioadă de independenţă, Ucraina stabilise frontiera cu România tot pe Nistru. Cu ce drept, pretind astăzi teritorii româneşti care nu le-au aparţinut niciodată?

România cere intrarea în NATO şi Preşedintele Constantinescu a făcut un patetic apel şi la Românii din afara ţării să sprijine această iniţiativă. Acest sprijin este unanim, dar el este condiţionat de păstrarea trupului sfânt al României Mari. Fără sacrificii teritoriale. Este sprijinul Românilor legaţi sufleteşte de ţară, pentrucă dacă privim retrospectiv la eficienţa garanţiilor occidentale acordate în trecut României, rămânem sceptici.

Crede oare cineva că dacă Rusia va porni tăvălugul spre Apus, vor veni cei din NATO să lupte cu România? Garanţiile Angliei şi Franţei din 1940, refuzul dat trimişilor români să negocieze armistiţiul în 1942-43 la Cairo şi Constantinopol sfârşit cu capitularea necondiţionată dela 23 August şi aprobarea tacită a Americanilor în timpul Revoluţiei din Decembrie 1989, ca Ruşii să intervină în România, sunt precedente prea dureroase pentru a le ignora.

Diplomaţii români au un examen foarte greu de trecut atât faţă de prezent, cât mai ales pentru cei care ne vor urma. Dumnezeu să ajute României.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ADMITEREA ROMÂNIEI ÎN NATO

Ion BOIERU

Guvernarea nomenclaturii lui Iliescu nu avea nici o şansă pentru ca România să fie primită în NATO, căci nu avea credibilitate în politica internaţională. După alegerile din Noembrie 1996, toate datele s'au schimbat şi înţelegem foarte bine că este necesar să se facă eforturi pentru primirea României, în primul eşalon de extindere a lui NATO, cu ocazia întâlnirii dela Madrid, din 8 Iulie 1997. În acest sens se vor trimite scrisori de sprijin pentru această idee, dacă nu cumva este prea târziu însă; toate comunităţile româneşti au dreptul să solicite şi să recomande ca România să intre în NATO.

Astăzi, România are un guvern democratic ales, cu asigurarea că va consolida viaţa democratică din ţară. Noul preşedinte a şi luat măsuri de combatere a corupţiei şi de a intra în ordinea legalităţii. A asigurat o stabilitate politică internă şi prin aceasta şi în sectorul regional, care este mai important din punctul de vedere al politicii internaţionale.

Există însă o grămadă de opoziţii, care variază în prezentarea lor caleidoscopică, dar majoritatea sunt generate de ignoranţa politică şi lipsa de viziune a problemelor fundamentale ale lumii de azi. Mulţi dintre acei ce se află angajaţi în dezbaterea problemei NATO şi a extinderii sale de azi, nu au nici măcar o idee cât de o şchioapă de importanţa deosebită pe care o reprezintă extinderea NATO de azi şi semnificaţia şi validitatea acceptării României. Ei nici nu ştiu unde este România şi nimic din trecutul istoric al României. Deci nu au cum să ştie că România este o poartă de intrare în Europa, şi că pământul şi poporul român au stăvilit revărsările de invazii care veneau spre Europa, să tulbure liniştea şi ordinea, cultura şi civilizaţia. Europa nu ar fi realizat operele măreţe de care dispune astăzi, dacă nu ar fi fost poarta de apărare a Răsăritului european, pe care o deţinea poporul român şi pe care a ştiut să o păstreze, cu braţele, cu voinicia şi cu sacrificiile sale de-a lungul multor veacuri. Şi atunci când a fost înfrântă România, prin politica nefastă de alianţe cu Rusia Sovietică, Europa a intrat în panică, deschisă permanent pericolelor venite din Asia. Pierderea României a însemnat, după 1945, decăderea Europei. O restaurare în drepturile sale firești, istorice şi geo-politice va ajuta Europei să se refacă, pentrucă acum România va asigura ordinea şi stabilitatea din încrucişarea drumurilor din Sud-Estul european, din întregul spaţiu Carpato-Danubian. Numai naivii şi cei de rea credinţă se pot opune drepturilor româneşti de a participa la acţiunile NATO, care în noul context european, vizează numai stabilitatea şi nicidecum răfuieli cu vecinii sau cu tendinţele imperialiste, cum au fost altădată, şi cum s'ar putea să reapară, ca o surpriză a istoriei, din nou pe firmamentul lumii de azi.

Există unii care încearcă să pună condiţii României şi să-i ceară anumite acţiuni umilitoare, ceea ce este un nonsens. Fără România nu va exista pace în Europa, indiferent de sforăriile diplomatice ale carieriştilor din ceata funcţionarilor dela ministerele de externe. România nu râvneşte la teritoriile altora; ea îşi cere numai recunoaşterea propriilor teritorii, care au fost furate arbitrar de alţii. Poate că NATO va fi în stare să repare unele absurdităţi diplomatice şi să asigure buna vecinătate a tuturor popoarelor care vor participa la NATO.

În orice caz, procesul de extindere NATO este în curs de desfăşurare şi nu se poate termina decât atunci când se va găsi soluţia cea mai bună, mai dreaptă şi care va asigura o pace deplină în Europa. Căci istoria nu se va termina cu runda de acum a lărgirii lui NATO. Este însă nevoie de o dinamică specială de acţiune pentru a fi prezenţi în toate dezbaterile şi pentru a lămuri toate problemele fundamentale, căci altfel apar riscuri mari, la orizontul de mâine, odată cu intrarea în mileniul al treilea.

Astăzi, comunităţile româneşti din afara României nu mai depind în nici un fel de infiltraţiile comuniste ale nomenclaturii lui Iliescu. Românii din exil sunt liberi să participe din plin la realizarea unei ţări noi, care să fie mândră de gloriosul ei trecut şi să împlinească jurămintele sacre ale strămoşilor care au lăsat România să viețuiască pe linia idealurilor ei tradiţionale. Şi ceea ce se poate face acum, în acest moment, este un lucru bun, dar nu acesta este punctul cel mai nevralgic al existenţei naţionale. Căci suntem convinşi că toate se vor întâmpla la vremea lor, după o ordine transcendentală, care depăşeşte zbaterile oamenilor şi va veni şi dreptatea cea dreaptă. Ceea ce ni se pare nouă, aici şi astăzi, este numai nuanţa temporaturii. Ne face plăcere să vedem cum gândesc oamenii, cum se mişcă, ce orientare afişează, în văzul lumii, şi la ce distanţă se găsesc faţă de marile probleme ale lumii. Am fost tare mirat când am văzut scrisul unui mare gazetar american, cum se chinuie cu problema românească şi am dat cu pălăria în vânt când am văzut un congressman american, de origine română, cum se bâlbâie în legătură cu România, ca să dea o explicaţie plauzibilă. Dar acestuia nu-i este ruşine niciodată să ceară voturile Românilor americani, ca să fie ales în Congresul Statelor Unite. Şi n'a avut măcar curiozitatea să afle raţiunile naţionale pentru care România este imperativ necesar să intre în NATO.

Şi în nici un caz spre dezavantajul Americanilor, pe care i-ar ajuta intrarea României în NATO, pe mai multe planuri, dar mai cu seamă, i-ar ajuta pe Americani să iasă din confuzia diplomatică în care trăiesc azi, mai ales că nu au priceput nimic din sfărâmarea monolitului sovietic, unde poporul român a participat cu multă vigoare şi luciditate.

Urmărind cu atenţie discuţiile pro şi contra intrării României în NATO şi ale expansiunii lui NATO, îmi dau seama de felul în care se scrie istoria şi mai ales de felul cum se face istoria. Şi am ajuns la concluzia, nu prea încântătoare, că de foarte multe ori este necesar să se facă greşeli mari, capitale, pentru a se ajunge, după multe traumatisme şi tragedii îngrozitoare, la soluţii şi formule de aşezare a apelor. Mi se pare că Noica spunea undeva, odată, că eroarea deschide calea spre adevăr.

Şi aşi pomeni şi înţelepciunea ţăranului român, care spune că înainte de a ajunge la adevăr, trebue să te loveşti cu capul de toţi pereţii.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

CÂND MORŢII VORBESC

Prin intermediul Domnului Constantin Ardeleanu, fost ofiţer activ de infanterie şi fost coleg de clasă cu prinţul, mai târziu Rege Al României, Mihai, ne-au parvenit din ţară copiile unor scrisori ale Mareşalului Ion Antonescu, judecat şi condamnat la moarte, apoi executat din ordinul comuniştilor.

Le redăm, considerându-le documente istorice.

La execuţie au participat Gavrilovici, din partea siguranţei; doi procurori; grefierul TTr. Pop şi preotul închisorii. Mareşalul a cerut să nu fie legat la ochi şi mâini, dorind să-i privească în faţă pe executorii săi. Preotul prezent la execuţie, a spus, printre altele că Mareşalul a fost sacrificat pentru ţară, contrar voinţei regelui. A refuzat să facă cerere de graţiere, cerând doar graţiere pentru miniştrii condamnaţi la moarte şi Alexiu, fostul guvernor al Transnistriei.

Iată acum textul scrisorilor:

"31 Mai 1946.

Către Mama mea,

Draga mea Liţa,

Ultimul meu gând e îndreptat către tine şi către Rica. Ea a fost în viaţa mea o bună şi preţuită tovarăşă. M'a ajutat cu devotament, a căzut şi a suferit alături de mine. Fii bună şi înţelegătoare cu ea şi cu mama ei.

Iartă-mă de suferinţele şi neplăcerile pe care ţi le-am produs în viaţă.

Sbuciumându-mă pentru neam, am putut fi nedrept câteodată cu tine şi cu ai noştri...

Nu am putut să fac pentru voi atât cât aş fi vrut.

Servindu-mi ţara cum şi cât am servit-o, am crezut că vă servesc şi pe voi.

Nu plângeţi moartea mea! Te îmbrăţişez cu căldură şi pe toţi la fel.

Ionel."

Scrie şi preotului închisorii câteva rânduri:

31 Mai 1946

Cucernice părinte,

Las pentru soţia mea, de a cărei soartă nu ştiu nimic o scrisoare. Vă rog a nu i-o da decât după moartea mea, odată cu ceasornicul pe care îl alătur.

Vă mulţumesc pentru serviciile religioase care mi-au dat putinţa să mă reculeg la picioarele crucii şi în rugile către Domnul.

Am trăit în credinţă, am fost călăuzit în toate actele mele de credinţă şi sunt fericit că mor în credinţă.

Mareşal Ion Antonescu.

În fine, iată şi scrisoarea adresată soţiei sale.

Scumpa mea Rica,

Îţi scriu astăzi, poate pentru ultima oară în viaţa mea.

Am încredere în tine şi în înţelepciunea ta. Tu trebue să duci până la sfârşit pe Golgota neamului crucea pe care am dus-o eu împreună cu atâta încredere în spatele nostru, pe poarta suferinţelor şi speranţelor neamului.

Şi tu şi eu, ne-am făcut datoria.

Am servit ţara cu bună credinţă, cu devotament şi cu inimă curată.

Nimic şi nimeni nu va putea dărâma pentru vecie opera noastră. Pe ele se va clădi cândva recunoştinţa neamului.

Zorile acestei zile curate se vor ivi. Neamul nostru a trăit de multe ori în clipe de cumplite lovituri zilele pe care le trăieşte generaţia actuală.

Am fost hărăziţi să fim sacrificaţi la capătul unei lupte şi pe mormântul unor speranţe. Să privim lovitura în linişte. Este o cinste de care puţini se pot bucura în viaţă, de a te aşeza în mormânt alături de martirii şi eroii de totdeauna ai unui neam de mucenici.

Scoborînd astăzi sub lespedea rece şi veşnică, ne înălţăm pe culmile pe care va fâlfâi în veci glorios, stindardul românesc... Drepturile unui neam de eroi şi nu se pot doborî nici cu minciuna, nici cu glonţul.

Înfrângerea este trecătoare, dar drepturile sunt nepieritoare. Eu am căzut dar ţara merge înainte. O energie, o voinţă suflet curat se sting./Altele mult mai mari, mult mai puternice, mult mai numeroase se vor naşte.

Cristos la 33 de ani a fost sacrificat pe crucea păcătoşilor pentru a-i izbăvi pe toţi de păcat. Să piară şi un păcătos pe crucea sfântă a neamului pentru a izbăvi un neam de oameni iubitori de pământul, de drepturile şi de libertăţile lor.

Te îmbrăţişez scumpa mea, şi te rog să mă asculţi.

31 Mai 1946

Ionel.

O anumită presă, preconiza redeschiderea procesului şi reabilitarea Mareşalului.

Nicolae NOVAC